Η Εβδομάδα

ΔΡΑΧ. 2

ΕΤΟΣ Α ΑΡΙΘ. 1

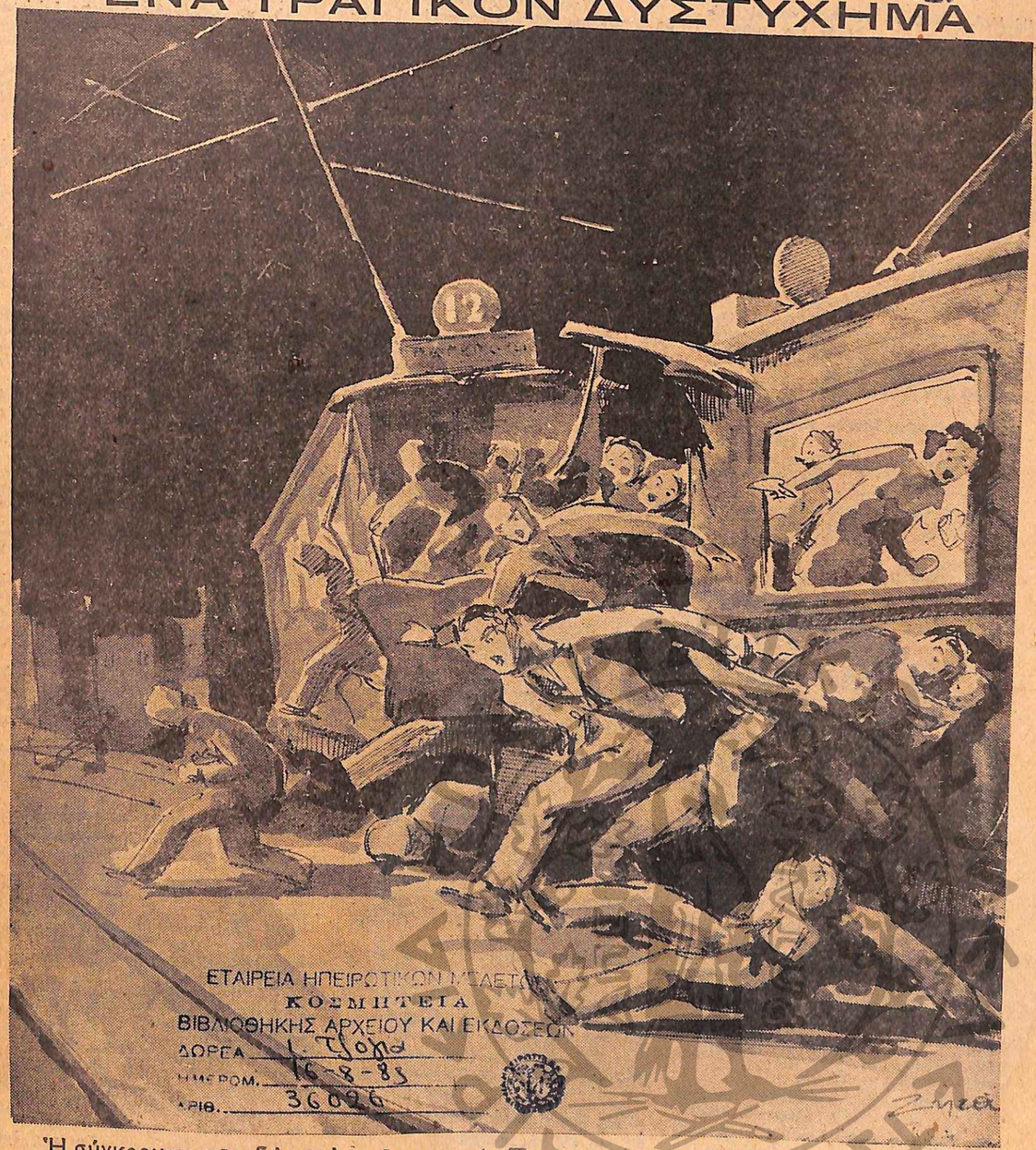
"ΑΣΤΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ,,

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΑΡΙΘ. 1
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΤΟΑ ΔΑΓΚΛΗ 20
ΤΗΛ. 28–333

Η Σειρήνα

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ.
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ 1927

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόκα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36026

Ἡ σύγκρουσις τῶν δύο τραμ τῆς γραμμῆς Παγκρατίου ἡ ὁποία ἔγινε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα παρὰ τὸ Στάδιον

Στίχοι τοῦ Πῶλ Νὸρ

Ἔρως Ἵμερος

(Συμβολικὸν ποίημα)

Ἡ Μοῖρα ποὺ μὲ γέννησε καὶ εἰς ἀδ-
(τὸν τὸν τόπον
μὲ ἔρριξε καὶ πρόσταξε δημιουργὸς
(ἀνθρώπων
φανταστικῶν νὰ γίνωμαι
καὶ διὰ τὰ καμώματα ἐκείνων νὰ εὐ-
(θύνωμαι,
ἀγωνιζόμενος διαρκῶς ἀγρίαν διοπά-
(λην,
νέου ἀνθρώπου δημιουργὸν μὲ καθιστᾷ
(καὶ πάλιν.
Μετὰ τὸν Βότρυν Πέπειρον, τὸν Μίμην
(τὸν Ἀμίμητον,
ὁποὺ τὸ Πανελλήνιον κατέκτησεν ἡ φή-
(μη των,
Βοὸ καὶ νέος κίνδυνος τὴν σφαίραν ἀ-
(πειλεῖ.
Τὴν ζέννησίν του ἔντρομος θ' ἀκούσῃ
(ἡ Φυλή.
Λέγεται Ἔρως Ἵμερος, ὅπερ ση-
(μαίνει «πόθος φ
κ' εἶνε υἱός μου νόθος,
μητέρα του δ' ὁμολογεῖ τὴν Φαντα-
(σίαν, ἥτις
ἐν προκειμένῳ ἔπαιξε τὸν ρόλον Ἀ-
(φροδίτης.
Ἀλλ' ὅμως, μὴ τρομάζετε, καλοί μου
(ἀναγνῶσται,
θὰ μὲ.., ὁποχρεῶστε!
Ὁ γυιός μου, ὁ Ἔρως Ἵμερος,
εἶν' Ἔρως φεῦ, θνησιγενής, κ' Ἵμε-
(ρος, φεῦ, ἐφήμερος!
καὶ ἥρως μου ὀφείλων
νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ χαθῇ στὸ πρῶτον
(μόνον φύλλον
αὐτῆς ἐδῶ τῆς «Σφαίρας».
Τὸ βεβαιώνει σ' ὅλους σας κι' ἀκοῦ-
(στέ το, ὁ πατέρας!
Ἄλλωστε αὐτὴ εἶνε, ἀλλοίμονον, ἡ
(μοῖρα τῶν Ἐρώτων
κ' ἡ τῶν Ἱμέρων μοῖρα.
Κ' ἡ μένουν εἰς κατάστασιν καθ' ὧν
(ἀνεκπληρώτων,
ἡ, ὡς, εἰς φιαλίδια ἐσφραγισμένα μῦ-
(ρα,
ποὺ τὸ ἄρωμ' ἀδιάχυτον ἀεὶ διαφυλάτ-
(τουν,
περνοῦν ἀπαρατήρητοι ὡσεὶ σκιαὶ εἰς
(σκότη
κ' εἶνε τὸ μόνον ἔγκλημα στὸν κόσμον,
(ποὺ διαπράττουν,
τὸ ὅτι εἶνε πάντοτε οἱ ὕστατοι — κ'
(οἱ πρῶτοι!
Ἔτσι κι' ὁ νέος μου Ἵμερος, ἔτσι
(κι' ὁ νέος μου Ἔρως,
ποὺ μὲ τὴν νέαν Ἄνοιξιν γεννήθηκ' ἐ-
(πικαίρως,
μὲ ὁρμήν, ἥτις ἐφαίνετο αἰώνια πὼς
(θἄναι
—ὦ, τῶν Ἀνοίξεων θυμοί, χυμοὶ ποὺ
(μᾶς μεθᾶνε!!—
Προσέλαβεν, ἐκ λάθους,
τὰς διαστάσεις πάθους,
ποὺ ὅσον εἶνε σφοδρότερον, διαρκεῖ
(τόσον ὀλίγον.
Εἰς ἔντασιν! Ἀθάνατον! Εἰς χρόνον!
(Ἀπολίγον!
Ναί, ἔτσι ὁ νέος μου Ἵμερος, ὡς
(τως ὁ νέος μου Ἔρως,
ὁποὺ τὸν περιέθαλψα —οἴμοι!—ἰδιαιτέ-
(ρως,
ἀντὶ μιὰ περιπέτεια προσωρινὴ νὰ ἦ,
ἵνα ὡς τοιαύτη, ἀσφαλῶς, διαρκέσῃ
(ἐσαεί
(διότι τὸ «προσωρινόν», ὡς λέγουσιν
(οἱ Γάλλοι,
πάντοτε συνδυάζεται σὺν διαρκείᾳ με-
(γάλῃ,
ἢ, ὡς ὁ Οὐάϊλντ ἔγραψε, σοφά, πρὶν
(ἀπὸ χρόνια:)
τὰ πάθη ὀλίγον διαρκοῦν, μὰ τὰ καπ-
(ρίτσια, αἰώνια!)
τὴν ἔκτασιν, προσέλαβε, πάθους σφο-
(δροῦ, ὡς εἴπομεν,
κ' εἶνε ἀνάγκη καὶ καιρὸς νὰ τὸν ἐγ-
(καταλίπωμεν,
πρὶν εἰς «καπρίτσιο» ἐξελιχθῇ ὀδυνη-
(ρόν κ' ἐπίμονον
καὶ τότε, γράψε ἀλλοίμονον!
Κ' ἂν εἴπῃ τις: Τὸν Ἔρωτα τοῦτον νὰ
(μὴν ἀφήσῃς
κι' οὔτε πρὸς ἄλλον νὰ τραπῇς, θὰ ἀ-
(παντήσω: Ἡ φύσις,
μεγάλη μας διδάσκαλος, πρὸς ταῦτα
(μᾶς προτρέπει
κι' ὁ πᾶχει μάτια, βλέπει
τὰ τόσα παραδείγματα, ὁποὺ αὐτὴ
(παρέχει.
Ἕκαστος ἄρρην, ἄλλοτε ὀπίσω ἄλλης,
(τρέχει,
καὶ κάθε ζῶον Δὸν Ζουὰν ἀποτελεῖ
(συνήθως,
ποὺ ἔχει σμῆνος ἐραστῶν καὶ ἐρωμέ-
(νων πλῆθος.
Τῶν μελισσῶν θεώρησον ὀλίγον τὴν
(βασίλισσαν!
Κ' ἡ Κλεοπάτρα ἡ παλαιὰ, ὁποὺ τὴν
(διεθρύλησαν,
ὁσὰν τὴν πλέον ἀκόλαστον γυναῖκα
(τῶν αἰώνων,
δὲν εἶχεν, ὅσον ἔζησεν ἐπὶ τῆς γῆς μας
(χρόνον,
τῶν ἐραστῶν τὰ σμήνη,
ποὺ εἰς μίαν ὥραν μοναχὰ ἀπολαμβά-
(νει ἐκείνη!
Καὶ ἄλλα παραδείγματα νὰ παραθέ-
(σω θὰ εἶχον,
κι' ἀκόμη θὰ ἐσυνέχιζα τὸ ἀράδισμα
(τῶν στίχων,
ἂν γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μου δὲν εἶχον
(καλὴν γνώμην
καὶ δὲν τῶν ἐφειδόμην.
Γι' αὐτό, ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ Ἔρω-
(τος Ἱμέρου
εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐδῶ παύει, τοῦ
(ἐφημέρου.
Κ' ἔστω εἰς γνῶσιν ὅλων μας, ἀστῶν
(καὶ γεωργῶν:
Τὴν χάριν, καὶ στὸν Ἔρωτα, τὴν ἔχει
(τὸ γοργόν.
κ' εἰς ὅλα τ' ἄλλα, ἐπίσης,
ὡς καὶ εἰς τὰς ποιήσεις...

ΠΩΛ ΝΟΡ

ΣΠΟΔΥΑΙΑ ΝΕΑ ΤΗΣ 1ΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

—Ἡ Ἑταιρία Πάουερ ἀπεφάσισε πιὰ ὁριστικῶς νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὴν γραμμὴν Ἀθηνῶν — Κηφισσίας!

—Οἱ παντοπῶλαι Ἀθηνῶν — Πειραιῶς κατόπιν σοβαρᾶς συσκέψεως ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑποβιβάσουν τὴν τιμὴν ὅλων τῶν εἰδῶν, περιορίζοντες τὰ κέρδη των εἰς τὸ ἐλάχιστον!

—Ὁ κ. Θ. Συναδινὸς ἔκαμε δηλώσεις ἐπισήμως ὅτι παραιτεῖται ἀπὸ κάθε θεατρικὴν διασκευὴν συγγραφήν, κίνησιν κ.τ.λ.

—Ὁ κ. Ξενόπουλος ἀνεκοίνωσε κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς φιλολογικῆς ἑκατονταετηρίδος του ὅτι δὲν θὰ γράψῃ πιὰ ἐπιφυλλίδας καὶ θὰ παύσῃ νὰ λιβανίζῃ τὸν ἑαυτό του.

—Τὸ στρώσιμο καὶ τὰ πεζοδρόμια τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ τελειώνουν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.

—Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἐδέχθηκε ν' ἀνεβάσῃ κι' ἄλλα ἔργα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πρωτότυπα τῆς ἐπιτροπῆς του καὶ τὰς μεταφράσεις τῶν φίλων του.

—Ὁ Σύνδεσμος Κοσμικῶν Κυριῶν θὰ περιορίσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ μανικιοὺρ καὶ ὑντυλασιὸν περμανάντ γιὰ νὰ προσφέρῃ ἕνα ἀεροπλάνο στὴν πατρίδα.

—Ὁ κ. Χρ. Δαραλέξης θ' ἀπαρνηθῇ τὸν χορὸν καὶ θὰ κάτσῃ νὰ γράψῃ ἕνα θεατρικὸ ἔργο, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν θέσι του στὴν Ἑταιρία Θεατρικῶν Συγγραφέων.

—Ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη ἔστειλε νέαν φωτογραφίαν της εἰς τὰς ἐφημερίδας χωρὶς ρετούς.

—Ὁ κ. Μελᾶς παρεδέχθηκε ἐπὶ τέλους ὅτι μονάχα σκηνοθέτης δὲν εἶνε.

—Ὅλαι αἱ Ἑταιρίαι Ὑφαντουργίας, ἀπεφάσισαν νὰ ὁρίσουν τιμὰς κατωτέρας ἀπὸ τὰς τιμὰς τῶν Ἀγγλικῶν ὑφασμάτων.

—Οἱ Ἱσπανοὶ μεταμεληθέντες ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ἡ ἠρεμία ἐπανῆλθε.

—Ἡ Ἀγγλία ἔστειλε δῶρον εἰς τὴν Ἰταλικὴν Κυβέρνησιν 10 θωρηκτὰ καὶ 20 ἀεροπλάνα, τῆς παρεχώρησε δὲ τὴ Μάλτα καὶ τὸ Γιβραλτάρ. Ἐγένετο εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου μεγάλη δοξολογία ὑπὲρ τῆς εὐεργέτιδος.

—Κατὰ τὴν προσεχῆ Γεωργικὴν Ἔκθεσιν, θὰ ὀργανωθῇ διαγωνισμὸς καλοθρεμμένων κουνελιῶν. Τὸ πρῶτο βραβεῖον διεκδικεῖ μὲ ἐλπίδα ἐπιτυχίας ὁ κ. Γιαννουκάκης.

—Ἡ Κυρία Κυβέλη προσελήφθη εἰς τὸ μελόδραμα γιὰ μιὰ παράστασι τῆς Τραβιάτας. Ὡς φθισικὴ Βιολέττα θὰ εἶνε ἰδεώδης!

ΜΑΞ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἐκείνη.—Τί λές, ἀγάπη μου; Ἔχει πολὺ ἁλάτι ἡ σοῦπα;

Ἐκείνος.—Ὄχι... Νομίζω πὼς ἔχει λίγη σοῦπα μέσα στὸ ἁλάτι.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΣΤΟ ΚΕΡΙ!

ΤΟΥ HENRI DE REGNIER

Πέθανε ἀπόψε τὴ νύχτα. Ἦταν πολλὲς μέρες ἄρρωστος. Ἔσυρε τὴν θλιβερή του ὕπαρξη βαρὺς καὶ ἀμίλητος, μέσα στὶς κρύες σάλλες καὶ στοὺς μελαγχολικοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου. Χτὲς τὸν βρῆκα νὰ κάθεται στὰ σκαλοπάτια τῆς αὐλῆς μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὶς παλάμες. Καθὼς περνοῦσα, μὲ κοίταξε αὐστηρὰ κι' ἐγωϊστικά. Τὸ πρόσωπό του εἶχε τὸ χρῶμα τῆς στάχτης. Φαινότανε νὰ ὑποφέρῃ. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω. Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο. Ὄχι μονάχα ἐγώ, ἡ γυναῖκα του, ἀλλὰ κανένας στὸν τόπο δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ πῇ τίποτα. Ὅλοι ξαίρανε καλὰ τὸν ἄγριο χαρακτῆρα του καὶ τὴν τρομερὴ ἰδιοσυγκρασία του. Τὰ χρόνια δὲν τὸν ἀλλαξαν καθόλου. Ἔμεινε πάντα ὁ ἴδιος. Τὸν ἐφοβοῦντο καὶ τὸν ἀπέφευγαν. Ἔτσι ἐσχηματίσθηκε γύρω μας ἕνα κενόν. Καμμιὰ συντροφιά, κανένας φίλος.

Εἴσθε πολὺ νέος ἀκόμη στὴν ἐνορία, αἰδεσιμότατε, ἀλλοιῶς θὰ εἴχατε ἀκούσει νὰ μιλοῦνε γιὰ τὸν κύριο Δ' Ἀνδερκός, ποὺ ἐπὶ τριάντα χρόνια ζῇ μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο, τὸν τριγυρισμένον ἀπὸ δάση καὶ λίμνες. Ἕνας πύργος τόσο παληός, ποὺ κάθε του διαμέρισμα, εὐθὺς ποὺ ἐρειπωθῇ καὶ γκρεμισθῇ μόνο του, τ' ἀφήνουμε καὶ περιοριζόμαστε σὲ ἄλλο, ὡςπoὺ κι' αὐτὸ νἀρθῇ στὴν ἴδια κατάστασι καὶ νὰ τὸ ἐγκαταλείψουμε στὶς νυχτερίδες καὶ τὶς κουκουβάγες. Πόσα θὰ σᾶς λέγανε οἱ χωρικοὶ γύρω μας γιὰ τὸν ἀκοινώνητο αὐτὸν ἄρχοντα, τὸν κακὸ καὶ δύστροπο καὶ βίαιο, τὸν σκληρὸ καὶ ἀπάνθρωπο, τὸν χωρὶς φίλο, χωρὶς σχετικό, ποὺ δὲν εὐχαριστεῖται παρὰ νὰ βλέπῃ νὰ ρημάζουν ὅλα γύρω του, ἡ στέγη, οἱ τοῖχοι, τὰ παραθυρόφυλλα. Μέσα στ' ἀγριόχορτα ποὺ ἔπνιξαν τὶς ἀλλέες τοῦ κήπου περιέφερε τὴ θλιβερή του ὕπαρξι ὁ μανιακὸς αὐτός, ποὺ καὶ τὸ κερὶ ἀκόμα τῆς κρεββατοκάμαράς του τὸ σβύνει μὲ μιὰ πιστολιὰ κάθε βράδυ.

Μάλιστα, πάτερ μου, τὸ περίφημο αὐτὸ γύμνασμα τῆς σκοποβολῆς τοῦ κεριοῦ, κατάντησε παροιμιῶδες σ' ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω.

Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ τὴν αἰτία τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ παιχνιδιοῦ τώρα ποὺ εἶνε πιὰ νεκρὸς κι' ἡ φρικώδης φάρσα τῆς ζωῆς του ἔσβυσε κι' αὐτὴ μαζί του.

Πέθανε ἀπόψε, σᾶς εἶπα. Σὲ λίγο θὰ τὸν δῆτε. Βρίσκεται σαβανωμένος στὸ κρεβάτι του. Ὁ θάνατος ὅμως δὲν ἄλλαξε τὴν κακία ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὰ χαρακτηριστικά του. Τὰ μάτια του εἶνε κλειστά, τὰ παγωμένα χέρια σταυροδεμένα στὸ στῆθος καὶ πλάϊ του καίει ἕνα κερὶ ποὺ δὲν θὰ σβύσῃ πιὰ ὁ ἴδιος μὲ τὸ πιστόλι.

Πέθανε. Δὲ θὰ μὲ ξυπνήσουν μέσα στὴ νύχτα οἱ φοβερὲς πιστολιὲς του γιὰ τὸ κερί, ποὺ εἴκασι χρόνια τώρα ἄκουα τακτικὰ μὲ ἀγωνία καὶ τρόμο.

Ἴσως μ' ἐρωτήσετε γιατὶ τὸν ὑπέμενα τόσα χρόνια καὶ γιατὶ τὸν παντρεύτηκα. Ἀλλοίμονο! Ἤμουν πολὺ νέα τότες, ὀρφανὴ καὶ πτωχή. Μὲ ζήτησε σὲ γάμο λέγοντας πὼς μ' ἀγαποῦσε, μοῦ μίλησε γιὰ τὸν πύργο του, γιὰ τὰ πλούτη του, γιὰ μιὰ ζωὴ ὄμορφη, εὐτυχισμένη, μὲ παιδιά, μὲ χαρά. Τὸν ἀκολούθησα. Αἰσθανόμουν λιγάκι σκληρὸ τὸν χαρακτῆρα του, ἀλλὰ ἤλπιζα νὰ τὸν μαλάξω, νὰ τὸν διορθώσω. Ἀπατήθηκα. Ἦταν γρανίτης ἀμετάπειστος. Εἶχα χάσει τὸ παιχνίδι. Ἤμουν τότε νέα κι' ὄμορφη. Καὶ ὅμως ὑπέφερα ὅλες τὶς τυραννίες του, χωρὶς παράπονο, χωρὶς διαμαρτυρία. Ὅταν ἔγινα τριάντα χρονῶν, συνέβηκε τὸ τρομερὸ ἐπεισόδιο...

Ἔξησα ἔτσι, καπνίζοντας ὅπιο...

Μιὰ μέρα ὁ σύζυγός μου μοῦ εἶπε πὼς θὰ ἐρχόταν νὰ μᾶς δῇ ἕνας ἐξάδελφός του, ὁ Ζὰν Ντὲ Καλλέγκ, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι μαζί μας.

Μόλις ἤρθε, αἰσθάνθηκα μιὰ μεγάλη συμπάθεια γι' αὐτόν. Ὅσον ὁ ἄνδρας μου ἦταν βίαιος καὶ ἀπότομος, τόσον ὁ Ζὰν ἦταν γλυκὺς κι' εὐγενικός. Ἕνας ψηλός, κομψὸς νέος, μελαγχολικός, μελετημένος, βιβλιόφιλος. Εἶχε ψυχὴ γεμάτη εὐγένειες καὶ λεπτότητες καὶ μοῦ ἐφέρετο μὲ τρόπο ποὺ δὲν ἤμουνα συνηθισμένη ὡς τότε. Λὲς καὶ ἐθλιβόταν γιὰ τὴν στενοχώρια καὶ τὴν μοναξιά μου. Δὲν ἐξαίρω ἂν αἰσθανόταν γιὰ μένα κάτι περισσότερο, πάντως οὐδέποτε παρέλειψε νὰ συμπεριφέρεται μαζί μου μὲ ἄπειρο σεβασμό.

Κάποτε μὲ κοιτοῦσε μὲ τρυφερὴ συμπάθεια, ἰδίως τὶς στιγμὲς ποὺ ἔβλεπε τὴ θλιβερὴ ζωὴ καὶ τὴν μονότονη καὶ ἀπελπιστικὴ κατάστασι ποὺ μ' ἐβάρυνε.

Οὔτε ὁ Ὀθέλλος θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ κάτι γιὰ νὰ παρεξηγήσῃ τὴν συμπεριφορά μας. Καὶ ὅμως πολλὲς φορὲς συνέλαβα τὴ ματιὰ τοῦ συζύγου μου καρφωμένη ἐπάνω μας σὰν παγωμένη. Ἴσως ἔπρεπε νὰ προειδοποιήσω τὸν Ζάν, τὸ πεπρωμένο ὅμως εἶνε πιὸ δυνατὸ ἀπὸ μᾶς καὶ μᾶς ἀπομοιρώνει.

Ἦταν μιὰ ὄμορφη μέρα τοῦ Ὀκτώβρη. Ὁ Ζὰν διάβαζε ὅταν μπῆκε μέσα ὁ σύζυγός μου καὶ τοῦ πρότεινε νὰ πᾶνε νὰ κυνηγήσουν κίσσες στὸν κῆπο. Ἔκλεισε τὰ βιβλία του καὶ τὸν ἀκολούθησε. Μετὰ λίγα λεπτά, ἀκούσα μιὰ πιστολιά. Ἕνα κακὸ προαίσθημα μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ. Τρέχω μέσα στὶς καστανιές. Τὰ γόνατά μου τρέμανε καὶ τὰ χεῖλη μου ψιθύριζαν ἄθελα: «Ζὰν σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν θέλω νὰ πάθῃς τίποτα»...

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε γεμάτη φόβο κι' ἔρωτα...ὅταν... μιὰ κραυγὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα μου.

Ἐπάνω στὰ χόρτα ἦταν ξαπλωμένος νεκρὸς ὁ Ζὰν μὲ καταματωμένο τὸ μέτωπο καὶ πλάϊ του ἀμίλητος καὶ φοβερὸς ὁ ἄντρας μου, κραταῶντας τὸ ντουφέκι στὸ χέρι. Χωρὶς νὰ πῇ λέξι μὲ εἶδε νὰ ριχτῶ ἐπάνω στὸ πτῶμα καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ τοῦ δώσω ζωή. Ἀδύνατον. Τὸν εἶχε χτυπήσει κατὰ λάθος ἐνῷ σημάδευε τὰ πουλιά. Ἔτσι εἶπε στὸ γιατρὸ ποὺ προσκάλεσε γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὸ θάνατο.

Τέτοια ἀτυχήματα δὲν εἶνε σπάνια, πάτερ μου, ἀλλὰ στὴν περίπτωσι αὐτὴ λησμόνησε ὁ σύζυγός μου, ὅτι δὲν σκοτώνουν τὶς κίσσες μὲ σφαῖρες!

Τὸν ἐθάψαμε χωρὶς κανένας νὰ προσέξῃ αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια. Δὲν εἶχε ἄλλους συγγενεῖς, ὁ δὲ σύζυγός μου δὲν ἀνέφερε πιὰ λέξι γιὰ τὸ ἐπεισόδιο. Ὅσο περνοῦσαν ὅμως τὰ χρόνια, γινότανε πιὸ μελαγχολικός, πιὸ σκληρός, πιὸ μισάνθρωπος. Κανένας δὲν πατοῦσε πιὰ σπίτι μας. Ἔτσι ἔζησα εἴκοσι χρόνια καπνίζοντας ὅπιο καὶ ἀναμένοντας κάθε νύχτα πρὶν κοιμηθῶ ν' ἀκούσω τὴν ἀπαίσια πιστολιὰ μὲ τὴν ὁποία ἔσβυνε τὸ κερὶ του, σὰν νὰ ἐπιζητοῦσε νὰ μοῦ ζωντανεύῃ τὸν πόνο μου τῆς φοβερῆς ἐκείνης ἡμέρας. Κι' ἔμεινα πλάϊ του, στὸν θλιβερὸ αὐτὸν πῦργο, γιὰ νὰ εἶμαι κοντὰ στὸν τάφο τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ ρίξω δυὸ λουλούδια ἐπάνω, ἢ νὰ γονατίσω γιὰ νὰ προσευχηθῶ. Ἔμεινα γιὰ νὰ μισῶ καὶ ν' ἀγαπῶ, γιὰ νὰ περιμένω τὴν ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεώς μου, τὴν ἡμέρα ποὺ στὸ ἀπαίσιο νεκρικὸ προσκεφάλι τοῦ δήμιου θ' ἄναβε τὸ κερὶ ἐκεῖνο ποὺ θὰ τὸν φώτιζε ἀμίλητο, ἀκίνδυνο, ἀνίσχυρον πιά...

Ἔλατε τώρα, πάτερ μου, νὰ προσευχηθῆτε γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς του. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ κάνω οὔτε αὐτό...

HENRI DE REGNIER

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΘΑ ΕΚΡΑΓΗ Η ΣΕΛΗΝΗ;

Τί προφητεύουν οί διασημότεροι άστρονόμοι.— Ἡ Σελήνη βαίνει ὁλοταχῶς πρὸς τὸν διαμελισμόν της.— Θὰ πλησιάσῃ τὴν γῆν εἰς ἀπόστασιν 16.000 μέτρων. — Ἡ καταστρεπτικὴ ἔκρηξις ποὺ θὰ κλονίσῃ τὸ σύμπαν.— Ποῖα φαινόμενα θὰ σημειωθοῦν.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἑκατοντάδες χρόνια ἡ σελήνη, ἡ «ξανθὴ θεὰ τῆς νυκτὸς» ἐνέπνευσε τοὺς ποιητὰς ὅλου τοῦ κόσμου. Τὸ ἄστρον ὅμως αὐτὸ μᾶς ἐπιφυλάσσει μιὰ φοβερὴ ἔκπληξι τὴν ὁποίαν θὰ ἰδοῦν οἱ ἀπόγονοί μας. Θ' ἀποβῇ ὁ τρόμος τοῦ κόσμου!

Πολλοὶ ἀστρονόμοι, ὄχι μόνον σύγχρονοι ἀλλὰ καὶ παλαιότεροι, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν τὴν σελήνην εἰς κάθε της ἐξέλιξιν, συμφωνοῦν ὅτι αὐτὴ ὁλοένα πλησιάζει τὴν γῆν καὶ ὅτι τείνει νὰ...ἐκραγῇ!...

Πότε, ἄραγε, θὰ συμβῇ αὐτὸ τὸ φαινόμενον;

Ἂς ἰδοῦμε, λοιπόν, παρακάτω τί μᾶς λέγει ὁ διάσημος Γάλλος ἀστρονόμος δόκτωρ Κερνέϊζ.

ΠΟΤΕ ΘΑ ΕΚΡΑΓΗ Η ΣΕΛΗΝΗ

«Πολλὰ δεδομένα μὲ πείθουν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συμβῇ ἕνα καταπληκτικὸν φαινόμενον τὸ ὁποῖον θὰ κλονίσῃ τὸ σύμπαν. Ἡ σελήνη θὰ ἐκραγῇ.

Καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ θὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πάπα, τοῦ τετάρτου κατὰ σειρὰν διαδόχου τοῦ σημερινοῦ Πίου Χί.

Τὸ θέμα αὐτὸ μὲ ἀπησχόλησε ἀφ' ὅτου ἐδιάβασα τὴν προφητείαν τοῦ Ἁγίου Μαλαχίᾳ καὶ τὴν ὁποίαν ἐτελειοποίησε ἕνας μοναχὸς ἀπὸ τὴν Πάδουα κι' ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη ἐν μέρει κατὰ τὸ 1914, μὲ τὴν ἔκρηξιν τοῦ παγκοσμίου πολέμου καὶ τὸν θρίαμβον τοῦ φασισμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ.

Τελευταίως, ἔμαθα ἐπίσης ὅτι οἱ ἀμερικανοὶ ἀστρονόμοι παρετήρησαν ἡ ἐνόμισαν ὅτι διέκριναν μίαν τεραστίαν σχισμὴν εἰς τὴν Σελήνην. Νὰ πρόκειται, ἄραγε, περὶ ὀφθαλμαπάτης; Περὶ ἑνὸς ἐπιφανειακοῦ ἀνοίγματος; Ἢ πρόκειται περὶ μιᾶς ἀπαρχῆς ἐκρήξεως τῆς Σελήνης;

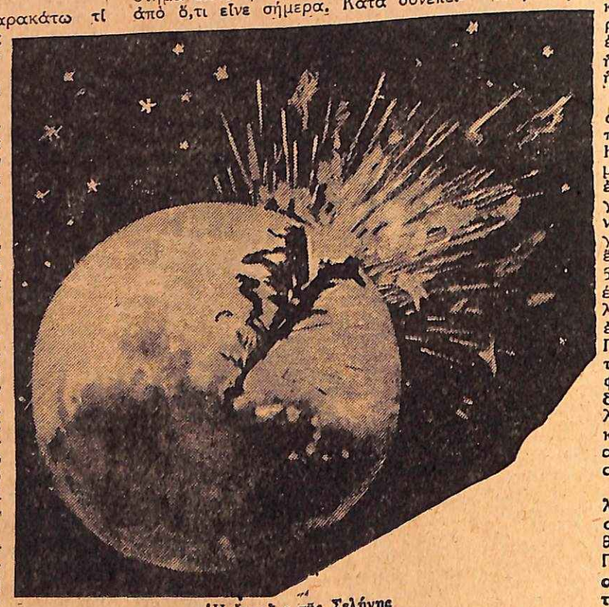
Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσωμεν ὅτι δὲν ὑπῆρξε μόνον ὁ Ἅγιος Μαλαχίας, ὁ Ἰρλανδὸς αὐτὸς ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἔκαμε μιὰ τέτοια προφητεία. Ἕνας σύγχρονος σοφός, ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστούς, ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἰδία γνώμην, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι προβλέπει πῶς τὸ οὐράνιον αὐτὸ καταστρεπτικὸν φαινόμενον θὰ λάβῃ χώραν πολὺ σύντομα. Ὁ σοφὸς αὐτὸς εἶνε ὁ Τζαὶημς Τζέαν, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς ἀστρονομικῆς ἑταιρείας.

ΠΩΣ ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΟΥΝ

Ὁ Τζαὶημς Τζέαν δὲν εἶνε ἄνθρωπος μὲ φαντασίαν ἀλλὰ ἄριστος φυσικομαθηματικὸς καὶ τὰ συμπεράσματά του στηρίζονται σὲ ἐπιστημονικὲς βάσεις. Ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως τῆς Σελήνης κατὰ τὴν περιστροφήν αὐτῆς περὶ τῆς γῆς ὁλοέν αὐξάνεται, πολὺ ὀλίγον ἀλλὰ σταθερῶς καὶ συγχρόνως πλησιάζει τὴν γῆν.

Ἀλλὰ πῶς παρετηρήθη αὐτὸ τὸ γεγονός; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

Ἁπλούστατα, οἱ ἀρχαῖοι ἀστρονόμοι ἐμελέτησαν πολὺ τὸ φαινόμενον τῆς ἐκλείψεως τῆς Σελήνης καὶ εἰς τὰ γραπτὰ ποὺ ἀφῆκαν ἀναφέρουν τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ὁποῖον μεσολαβοῦσε μεταξὺ δύο ἐκλείψεων· τὸ διάστημα αὐτὸ ἦτο κατά τι μεγαλύτερον ἀπὸ ὅ,τι εἶνε σήμερα. Κατὰ συνέπειαν, ἡ Σελήνη δὲν εἶχε τέτοιαν ταχύτητα κατὰ τὴν περιστροφικὴν αὐτῆς κίνησιν πέριξ τῆς γῆς.

Ἡ ἔκρηξις τῆς Σελήνης

Η ΣΕΛΗΝΗ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὁ σὲρ Τζαὶημς Τζέαν ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ταχύτης αὐτὴ θὰ αὐξηθῇ ,αἱ ἡ Σελήνη ἡ ὁποία σήμερον εὑρίσκεται 340.000 χιλιόμετρα μακρὰν τῆς γῆς, θὰ φθάσῃ μέχρι τὰ 16.000 χιλιόμετρα πλησίον μας.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὸ θέαμα ποὺ θὰ μᾶς προσφέρῃ ὁ κολοσσιαῖος αὐτὸς δίσκος, ἐπιτρέποντάς μας νὰ παρατηρήσωμεν καθαρώτατα ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Θὰ ἰδωμεν ἂν κατοικοῦν εἰς τὴν Σελήνην ἄνθρωποι, ζῶα ἢ ἂν ὑπάρχουν φυτά. Ἡ ἐπιστήμη ἐξ ἄλλου, θὰ ἔχῃ σημειώσῃ μίαν τοιαύτην πρόοδον ὥστε θὰ ἐπιτρέπῃ ἐκδρομὰς εἰς τὴν Σελήνην κι' ἔτσι οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς θὰ μποροῦν κάλλιστα νὰ ἐπισκέπτωνται τὸν πλανήτην αὐτὸν μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν, μεταχειριζόμενοι ἕνα ἐπιβατικὸν ἀεροπλάνον! Καὶ ποιὸς ξέρει πόσοι πόλεμοι θὰ γίνουν διὰ τὴν κατάκτησιν τῶν ὀρυκτολογικῶν πλούτων τῆς Σελήνης!

Καὶ τότε, μᾶς λέγει ὁ δόκτωρ Τζαίημς Ἰζέαν, ἡ Σελήνη θὰ ἐκραγῇ σὰν βλῆμα ἐκσφενδονίζουσα εἰς τὸ κενὸν τὰ θρούσματά της ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ θὰ πέσουν εἰς τὴν Γῆν καὶ τὰ ὑπόλοιπα εἰς τὸ ἀχανές.

Ὁ Ἄγγλος σοφὸς ἀστρονόμος δὲν προσδιορίζει πότε ἀκριβῶς θὰ συμβῇ τὸ φαινόμενον αὐτό, μᾶς δίνει ὅμως νὰ καταλάβουμε ὅτι θὰ περάσουν ἀρκετὲς χιλιάδες ἐτῶν μέχρις ὅτου φθάσῃ ἡ καταστρεπτικὴ ἐκείνη ἡμέρα.

Ἡ προφητεία τοῦ Ἁγίου Μαλαχίᾳ, καθὼς βλέπουμε, δὲν θὰ βγῇ ἀληθής. Κι' οὔτε τὰ λεγόμενα τοῦ μοναχοῦ τῆς Παδούης θὰ ἐπαληθεύσουν. Διότι λέγει, ὅτι μετὰ τὸν σημερινὸν Πάπαν θὰ ἔλθῃ Γρηγόριος 7ος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ διάδοχον τὸν Παῦλον 5ον κι' αὐτὸν τὸν Κλημαέντιον 15ον. Μετὰ τὸν τελευταῖον αὐτὸν θ' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ Παπικοῦ θρόνου ὁ Πίος 12ος. Καὶ προσθέτει τὴν ἑξῆς αἰνιγματικὴν φρᾶσιν: «Κατὰ τὴν ἄνοδον τοῦ Πίου 12ου, ἡ Σελήνη θὰ χωρισθῇ εἰς δύο καὶ τὸ καταστρεπτικὸν αὐτὸ φαινόμενον τῆς Φύσεως θὰ τὸν θανατώσῃ!»

Κατὰ τὴν προφητείαν λοιπὸν αὐτὴν ἐκ τοῦ μετεωρολογικοῦ φαινομένου θὰ κλονισθῇ σύσσωμος ἡ Γῆ κι' ἴσως ἐκραγῇ κι' αὐτή! Διότι ὁ ἀντίκτυπος τῆς ἐκρήξεως τῆς Σελήνης θὰ εἶνε τόσον μέγας, ὥστε θὰ ἐπιφέρῃ ζημίας εἰς τὸν πλανήτην μας. Διότι μία τοιαύτη ρῆξις καὶ ἀπώλεια τοῦ ἰσοζυγίου, ἀσφαλῶς δὲν θὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ σημειωθοῦν καὶ μεγάλαι καταστροφαὶ ἐπὶ τῆς Γῆς, ὄχι ὅμως τελειωτικαί, διότι κατὰ λεγόμενα τοῦ Ἰρλανδοῦ ἐπισκόπου Μαλαχίᾳ, ἕνας ἄλλος Πάπας θὰ διαδεχθῇ τὸν Πίον 12ον. Θὰ σημειωθοῦν ὅμως ἀμπώτιδες καὶ παλίρροιαι τρομακτικαὶ λόγῳ τῆς ἐκρήξεως τῆς Σελήνης, ἡ ὁποία θὰ σημειώσῃ τεράστια κενὰ εἰς τὸ ἀχανές. Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀμπώτιδος τὰ ὕδατα τῶν ὠκεανῶν θὰ κατέλθουν εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας μέτρων ἢ καὶ χιλιάδας ἀκόμη κατὰ δὲ τὴν παλίρροιαν ἕνα τεράστιον κῦμα θὰ περάσῃ ἐπάνω ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν Γῆν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 30ὴ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

Μιὰ λέσχη στὴ Νέα Ὑόρκη.— Καταπληκτικαὶς ἀφηγήσεις.— Τραγικαὶ περιπέτειαι.— Ὅποι ὁ θάνατος παραμονεύει.— Τὸ δραματικὸν τέλος των.

Σ' ἕνα γκρίζο κτίριο, στὸν ἀριθμὸ 10 τῆς 72ας ὁδοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης, στεγάζεται ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους συλλόγους τοῦ κόσμου. Ὁ «Σύλλογος τῶν ἐξερευνητῶν», τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἔχουν ζήσει τὶς σπουδαιότερες καὶ πιὸ ἀνήκουστες περιπέτειες.

Ἂν τὰ 600 περίπου μέλη τοῦ συλλόγου αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχαν, ἀσφαλῶς ἡ γῆ θ' ἀριθμοῦσε περισσότερες μυστηριώδεις κι' ἀνεξερεύνητες χῶρες· ἡ ἀνθρωπότης δὲν θὰ γνώριζε συγκινήσεις καὶ μακρυνοὺς λαούς.

Ὁ Ἀμοῦνδεν, ὁ Ράσμουδεν, ὁ Ἀτέλεϋλ, ὁ Νάνσεν, ὁ ναύαρχος Πῆρυ, ὁ Ροῦσβελτ, ὁ Λίντεμπεργκ, ὁ Μπίμπυ, ὁ Τζόνσον, ὁ στρατηγὸς Γκρόλυ κι' ἕνα ὁλόκληρο ἀκόμη στράτευμα, ἔχουν γραφῆ σ' αὐτὸν τὸν σύλλογο.

Ἂν τώρα τολμοῦσε κανεὶς νὰ ἐξιστορήσῃ τὰ ὅσα ἔπραξεν ὁ καθένας τους θὰ ἔπρεπε νὰ γράψῃ μιὰ ὁλόκληρη «ἐξερευνητικὴ ἐγκυκλοπαίδεια» μὲ χιλιάδες τόμους!

Ἀπὸ τὸν ἕναν πόλο ὡς τὸν ἄλλον, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ ὡς τὴν στρατόσφαιραν, διεσπάρησαν τὰ μέλη τοῦ συλλόγου τῶν ἐξερευνητῶν γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ πλουτίσουν τὴν ἐπιστήμην. Ἐρωτώμενοι, οἱ χαλύβδινοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἀποφεύγουν νὰ περιγράψουν τοὺς κινδύνους ποὺ συνήντησαν ἢ προσπαθοῦν νὰ τοὺς μειώνουν. Ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου αὐτοῦ, ὁ γνωστότατος Στέφανσον, εἶπε κάποτε: «Ὅταν ἕνας ἐξερευνητὴς ἔχῃ ἐκ τῶν προτέρων κάμει τοὺς ὑπολογισμούς του μὲ προσοχή, θὰ συναντήσῃ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ἔχει προβλέψει καὶ θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ ἀπαθέστατα καὶ θὰ βγῇ νικητής».

Εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι μερικὰ σχέδια ἐξερευνητῶν ἐναυάγησαν τελείως ἐξ αἰτίας ἀπροόπτων ἀτυχημάτων. Ἀπὸ τὸν Μάρκο Πόλο ὡς τὸν Λίντεμπεργκ, οἱ ἐξερευνηταὶ εἶχαν διάφορες περιπέτειες, ἡ ἀφήγησις τῶν ὁποίων θὰ σήκωνε τὰ μαλλιὰ ἐκείνου ποὺ θὰ τὶς ἄκουε.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΤΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Μέσα στὶς μεγάλες αἴθουσες τῆς λέσχης αὐτῆς, ὅταν συναθροίζωνται μερικὰ τῶν μελῶν της, δὲν ἀκούει κανεὶς ἄλλη ὁμιλία παρὰ γιὰ ἤθη κι' ἔθιμα ἀγρίων φυλῶν, γιὰ ζούγκλες, γιὰ ταξείδια στοὺς ἑπτὰ ὠκεανούς, γιὰ παγωμένες ἐκτάσεις, γιὰ ἀβύσσους, γιὰ ἐρήμους, γιὰ κάθε εἶδος ζώων καὶ γιὰ ἀνεκτίμητα λάφυρα.

Ἀργὰ ἢ σύντομα, ἂν δὲν γίνουν θύματα τροπικῶν ἀσθενειῶν ἢ δὲν τοὺς δαγκάσουν δηλητηριώδη φείδια ἢ δὲν βροῦν τὸν θάνατον μέσα σὲ ἀβύσσους, θὰ συναντήσετε τοὺς ἐξερευνητὰς αὐτοὺς μέσα στὶς αἴθουσες τῆς λέσχης καὶ θὰ σᾶς διηγηθοῦν νέες περιπέτειές των.

Καὶ βλέποντάς τους κανεὶς νὰ τρώγουν μὲ ἐπίσημον ἔνδυμα ὡς κομψοὶ κοσμικοὶ τζέντλεμαν, δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ἐπέρασαν ἀνεκδιήγητες ἡμέρες φρίκης καὶ κινδύνων.

Καὶ ἰδοὺ μεταξὺ αὐτῶν ὁ λοχαγὸς

Ὁ Μάρτιν Τζόνσον

Τζὰκ Ἀμπερνάντυ ποὺ εἶνε ἱκανὸς νὰ πνίξῃ ἕναν λύκο μὲ τὰ χέρια του: κοντὰ του ὁ κόμης Προρόκ, εἶνε ὁ ἐξερευνητὴς τῶν θαμμένων βασιλείων καὶ χαμένων κόσμων. Πιὸ παρέκει κάθεται ὁ Οὐίλλιαμ Μπίμπυ, ὁ ὁποῖος διεκινδύνευσε τὴν ζωήν του μέσα στὴν «βαθύσφαιράν» του, ἐξερευνῶντας τὰς ἀβύσσους τῶν ὠκεανῶν.

Ὁ Σάσια Σιέμελ, ὁ «ἐξολοθρευτὴς τῶν λεοπαρδάλεων» μὲ τὸ ἁπλὸ δόρυ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, κουβεντιάζει μὲ τὸν Μπόμπυ Μπάρλετ, πλοίαρχον τοῦ περιφήμου «Μορισσέν», μὲ τὸ ὁποῖον ἐπραγματοποίησε 41 ἀποστολὰς στὸν Βόρειο Πόλο!

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Οἱ παρόντες σ' αὐτὲς τὶς συγκεντρώσεις ἀκούουν λέξεις ἀπὸ διάφορες γλῶσσες τοῦ κόσμου κι' ὀνόματα χωρῶν ποὺ εἶνε σκεπασμένες ἀπὸ ἕναν πέπλο μυστηρίου. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαϊκὰ μέλη τῆς λέσχης, ὁ Κάρβετ Γουέλς ποὺ ἔζησεν ἓξη χρόνια στὴ Μαλαισία, διηγεῖται πράγματα ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς ἑνὸς πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Πλησίον τοῦ Πενάγκ, ὁ Γουέλς εἶδε μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἕνα εἶδος φειδιῶν μὲ κόκκινες γραμμὲς ἐπάνω στὸ σῶμα τους καὶ μὲ κίτρινη κοιλιά. Τὸ μῆκος των μερικῶν ἔφθανε τὰ δέκα μέτρα!

Μιὰ φορά, ἕνα ἐξωτικὸ πουλὶ κατέβηκε κι' ἁρπαξε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ φείδια, τὸ σήκωσε στὸν ἀέρα κι' ἐκεῖ τὸ κατεσπάραξε.

Μιὰν ἄλλη φορὰ ὁ ἐξερευνητὴς αὐτὸς ἀνεκάλυψε ἕνα μέρος γῆς σκεπασμένο ἀπὸ κόκκινα λουλούδια μὲ τρύπες στὰ φύλλα τους. Ἕνα βουβάλι, ἐπλησίασε τὰ λουλούδια αὐτὰ καὶ δάγκωσε ἕνα. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ὁλόκληρος ὁ κάμπος τῶν λουλουδιῶν χάθηκε! Τὰ λουλούδια ἔγειραν στὸ ἔδαφος κι' ἔκλεισαν!

Μόλις ἀπομακρύνθηκε τὸ βουβάλι τότε τὰ λουλούδια σηκώθηκαν καὶ ξανάνοιξαν!...

Κάποιο ἀπόγευμα, ὁ Γουέλς, κάνοντας ἕναν περίπατο ἐχρειάσθη τρεῖς ὧρες ὁλόκληρες γιὰ τὸν γῦρο ἑνὸς βράχου, ποὺ τὸ ὕψος του ἔφθανε τὰ 80 μέτρα καὶ τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ ἦσαν... κατάφυτοι ἀπὸ ἐξωτικὰ λουλούδια! Κατὰ τὸ σούρουπο βγῆκαν ἀπὸ τὶς χαράμάδες τοῦ βράχου ἑκατοντάδες «ἱπταμένων ἀλεπούδων» τεράστιες χορτοφάγοι νυκτερίδες ποὺ ἡ μούρη τους ὁμοίαζε καταπληκτικὰ μὲ τῆς ἀλεπούς. Στὸν ἴδιο βράχο καὶ μέσα στὶς σπηλιές του, ὁ Γουέλς συνήντησε πληθώραν λευκῶν κατσαρίδων!

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΛΜΗΣ

Ἐνῷ ὅμως ἡ ἐπιστήμη πλουτίζεται ὁ θάνατος στέκει κοντὰ στοὺς ἐξερευνητὰς περιμένοντας τὸ πιὸ μικρὸ λάθος τους γιὰ νὰ τοὺς ἁγκαλιάσῃ.

Πόσοι ἐξερευνηταὶ δὲν ἐπέστρεψαν πιὰ ἀπὸ τὰς ἀποστολάς των! Περίεργες παραδόσεις ἐδημιουργήθησαν γύρω ἀπὸ τὴν μυθικὴν ζωήν των. Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ διεβεβαιοῦν, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ Ρέντφερν ποὺ χάθηκε χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος τῆς διαβάσεώς του 300 μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν Μπαχάμα, ὅτι μιὰ φυλὴ ἀγρίων τὸν ἅρπαξε καὶ τὸν ἔκανε...Θεόν της!

Ἄλλοι ἐξερευνηταὶ ὑποκύπτουν χειμαστοὶ στὴ μανία τῆς φύσεως.

Ἔτσι βρῆκε τὸν θάνατον κι' ὁ Μαρτὶν Τζόνσον, ἐπιστρέφοντας στὴν Καλιφορνία μὲ τὸ ἀεροπλάνο του ἀπὸ τὰς νήσους Μπόρντο, μαζὶ μὲ τὴν θαρραλέα σύντροφό του, Ἄσα, παρασυρθεὶς ἀπὸ ἕναν ἀνεμοστρόβιλο.

Μ. ΜΙΚΕΛΗ

Γυναικείες καρδιές

ΤΗΣ ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου τοῦ 'Ωδείου ἄνοιξε βιαια. Χωρὶς νὰ τὶς ἰδῆ, ὁ Χαννὲς Ρασσιὰμ πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὶς δυὸ νεάνιδες μὲ τὸ μεγάλο του ἐλαφρὸ βῆμα ποὺ εἶχε στὴ σκηνὴ καὶ ἐξηφανίσθη στὴν αἴθουσα τῆς διδασκαλίας, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ὅπου ἔκαιγε ἡ τελευταία κίτρινη καὶ τρεμουλιαστὴ φλόγα τοῦ φωτοστηρίου. 'Ακούσθηκε ὁ θόρυβος τῶν δύο πορτῶν ποὺ ξανάκλεισαν. Γιὰ λίγες στιγμὲς παρέμεινε στὸν ἀέρα ἡ μυρωδιὰ κολώνιας, σιγαρέττων καὶ φίνου 'Αγγλικοῦ σαπουνιοῦ, κι' αὐτὸ ἔκανε τὶς δυὸ νέες νὰ χαμογελάσουν ἀσυναίσθητα. 'Εκάθηντο ἔτσι ὥστε οἱ κνῆμες τους αἰωροῦντο στὴν ἄκρη τοῦ παραθυριοῦ καὶ ἡ Ντυμὰ ἐξεπλήσσετο κυτάζοντας τὰ μικρὰ ποδαράκια τῆς 'Ελλὶς Κερκώφ, διερετωμένη ἂν ἀληθινὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ εἰπῆ δμορφα. 'Επάνω ἀπὸ τὸν ὦμον τῆς Ντυμὰ ἡ 'Ελλὶς ἔκανε πὼς κυττοῦσε ἔξω, ὅπου δὲν φαινότανε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν γκρίζο τοῖχο. Στὴν πραγματικότητα, προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησι ποὺ ἔκανε τὴν καρδιὰ της νὰ κτυπᾷ, ὅταν πέρασε ὁ Χαννὲς Ρασσιάμ. 'Επειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ εἶπεν εἰρωνικά:

—Χοντραίνει! δὲν εἶν' ἔτσι;

—Πφ! Γι' αὐτὸ εἶνε καὶ πρῶτος τενόρος.

—Ξέρεις καλά, 'Ελλίς, ὅτι τρώγοντας καὶ πίνοντας κανεὶς γίνεται χονδρός.

Γυρίζοντας ἡ 'Ελλὶς ἐσήκωσε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της.

—Πιστεύεις ὅτι κάνει τόσα πολλὰ πράγματα, Ντυμά;

—Ὦ, ναί! 'Η ἀδελφή μου ξέρει ἕνα σωρὸ ἱστορίες εἰς βάρος του! ἐβεβαίωσεν ἐκείνη. "Ολο τὸ θέατρο μιλεῖ γι' αὐτές, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ τὶς διηγηθῶ, μικροῦλα μου, γιατὶ αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ σὲ σκανδαλίσῃ...

Καὶ τὰ θαυμασίας λαμπρότητος δόντια της, ἔδειξαν τὴ λάμψι τους μεταξὺ τῶν σκληρῶν καὶ ἐξαιρετικὰ κόκκινων χειλέων της.

—Στὸ βάθος οἱ ἱστορίες σου δὲν προκαλοῦν τὴν περιέργειά μου, τὸ ξέρεις, Ντυμά.

—Ὄχι!

—Ὄχι! ἔκανε ἡ 'Ελλὶς μὲ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο τῶν ματιῶν. Φαντάζομαι γι' αὐτὸν πράγματα πολὺ πιὸ χειρότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ διαδίδει τὸ κουτσομπολιὸ τοῦ θεάτρου, κι' αὐτὸ μὲ διασκεδάζει.

Στὸν πάντοτε σκοτεινὸν διάδρομον, ὅπου ἐβασίλευε μιὰ ὑγρὴ θερμοκρασία, Οἱ κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου πάγκοι ἦσαν φορτωμένοι μὲ νεάνιδες, ποὺ ἐψιθύριζαν κι' ἐφαίνοντο τρομερὰ νευριασμένες, ἐνῷ οἱ μαθήτριες ποὺ εἶχαν πλέον τελειώσει τὸν πρῶτό τους χρόνο στὸ Κονσερβατουὰρ, πηγαινοήρχοντο μὲ ὑπερηφάνεια τρώγοντας μπισκοτάκια. Καθισμένη σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ἡ κυρία Ζεμπίχ, ἡ ἐπόπτρια, ἔπλεκε...

—Καὶ τώρα, νάτον χωρισμένον ἀπὸ τὴν Κουσκόφτσα! εἶπεν ἡ Ντυμὰ ὡς συμπέρασμα μιᾶς μακρᾶς ἀναλύσεως σκέψεων. Καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὴν ἀφῆκε χωρὶς λόγο. Μία τέτοια ἀρτίστα! Μιὰ τόσο ὡραία γυναῖκα! Καὶ μιὰ ἀληθινὴ κόμησσα...

'Η 'Ελλὶς δὲν ἀπήντησε. Τῆς ἦταν τόσο εὐχάριστο νὰ κάθεται ἐκεῖ καὶ νὰ φαντάζεται, ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ τοίχου, πλούσια καὶ τολμηρὰ ταμπλώ: Πύργους μέσα στὰ δάση, καὶ ἄλλους τῶν ὁποίων τὰ σκαλοπάτια κατέβαιναν ἕως τὴ θάλασσαν ἀπέραντες πεδιάδες καὶ ἐπάνω σ' αὐτὲς ἕνα ὁλόκληρο λαό: ἄνδρες, γυναῖκες, γυναῖκες μὲ μακρυὰ φορέματα καὶ πολὺ νέες, οἱ ὁποῖες χόρευαν μὲ πέπλους! Καὶ ἄλλες ἀκόμη, ἀλλὰ ξαπλωμένες ὀλόγυμνες ποὺ περίμεναν... 'Αλλὰ οἱ ἄνδρες ἦσαν ὅλοι μὲ θώρακες, μὲ κατεβασμένους τοὺς γείσους τῶν πιληκίων, ἢ καὶ μὲ τὰ μπράτσα γυμνὰ ὅπως ὁ Σιγκφριντ...

—Γιατὶ δὲν ἤλθες χθὲς ν' ἀκούσῃς τὸν Σίγκφριντ; ρώτησε κυττάζοντας πρὸς τὸν διάδρομον.

—Δὲν εἶχα χρήματα...

Καὶ λέγοντας αὐτὸ ἡ Ντυμὰ ἐπῆρε τὸ μανδήλι της μεταξὺ τῶν δοντιῶν της καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ξεσχίζῃ. Τὰ νεῦρα τῶν κροτάφων της ἐτεντώθησαν.

—'Εμπρός! "Ελα! Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος! εἶπεν ἐκείνη.

* * *

Ἀπὸ ὅλες τὶς πόρτες, ἐμπρὸς ἀπὸ τὶς ὁποῖες περνοῦσαν, ἔβγαινε μουσική. Οἱ τοῖχοι, τὸ ταβάνι, τὸ δάπεδο ἀπέδιδαν ἤχους. Καὶ ἀνθρώπινες φωνὲς ἐδέσποζαν τοῦ συνόλου τῶν ἤχων τοῦ φλάουτου, τῶν πιάνων, τῶν βιολιῶν.

—'Ακουσε' τραγουδάει ἡ Λυκᾶς, εἶπεν ἡ 'Ελλὶς σταματῶντας μπροστὰ στὴν πόρτα.

—Ναί, ἡ εὐγενουμένη! Τί ταλέντο! 'Αλλὰ δὲν θὰ βγάλῃ πολὺ καλὲς νότες, ἐκριτικάρισε ἡ Ντυμὰ μὲ τὰ φρύδια συνεσπασμένα, τακτοποιῶντας τὴν μπλοῦζα της πρὶν ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

—Κι' ἐδῶ σὰν τοῦ ὀδοντοϊατροῦ... εἶπεν ἡ 'Ελλίς. 'Η πράσινη πόρτα καὶ κάθε φορὰ τὸ ἴδιο τράκ...

—Τράκ; Τί ἀνοησία! ἔκαμε ἡ Ντυμά, καὶ τὸ μακρὺ ἀδύνατο κορμί της ἀνωρθώθη, σὰν νὰ ἐκινήθη ἀπὸ ἕνα ἐλατήριο, τότε ποὺ διέσχιζε τὸ κατῶφλι τοῦ φωτεινοῦ δωματίου.

'Υψηλὸς καὶ μὲ ὡραῖο παράστημα ὁ Χαννὲς Ρασσιάμ, εἶχε στηρίξει τὶς πλάτες του στὸ τζάκι. 'Η γραβάτα του ἦταν ἄμεμπτη. Εἶχε πιασμένα τὰ χέρια πίσω του καὶ ἤτο γυρμένος λιγάκι, τόσον ὥστε τὰ ξανθὰ μαλλιά του ἔπεφταν στὸ μέτωπό του. Στὸ πιάνο εἶχε καθήσει ὁ Βιλέλμ Γκέλλιους, ὁ προγυμναστὴς, ἀδύνατος, ἀσχημος, γεμάτος εἰρωνεία. Κοντά του, μιὰ ξανθὴ νέα τραγουδοῦσε μιὰ παλαιὰ 'Ιταλικὴ καντσονέτα, ἁπλῆ καὶ δμως δύσκολη, καὶ τῆς ὁποίας οἱ νότες φαινόταν σὰν ἕνα διαφανὲς γυαλί. 'Ο Ρασσιάμ, μ' ὀρθάνοικτα τὰ φωτεινὰ ἐκφραστικὰ κάρες, κύπταζε κατάματα τὴ μαθήτριά του, καὶ μὲ τὴ ματιά του ὑποβοηθοῦσε τὴ φωνή της. Μὲ ἕνα ἐλαφρὸ χαιρετισμὸ ἡ Ντυμὰ διωλίσθησε ἐμπρός του. 'Εκεῖνος ἔπαψε νὰ κυττάζῃ τὴν Λυκᾶς, τῆς ὁποίας τὸ τραγούδι ἀμέσως ἀδυνάτισε. 'Η 'Ελλὶς παρετήρησε ἕνα μικρουλάκι μειδίαμα στὰ μάτια τῆς φίλης της. 'Ο Ρασσιὰμ εἶπε:

—'Η νότα σας δὲν βγῆκε ὅσον ἔπρεπε ψηλά.

Καὶ τραγουδῶντας μὲ μισὴ φωνή, ἔφερε πιὸ κοντὰ τὰ μάτια του στὰ μάτια τῆς δεσποινίδος Λυκᾶς, κι' ἀμέσως ἐκείνη τραγούδησε πιὸ καλά.

Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ντυμά. "Εβαλε τὴ μουσικὴ της ἐπάνω στὸ πιάνο καὶ τὰ μάτια της, τὰ χέρια της, τὸ σῶμα της ξαναπῆραν τὴν ἔνταση ὅλη ποὺχαν πάρει πρὸ ὀλίγου στὴν πόρτα. 'Η 'Ελλὶς τὴν ἐκύτταξε, ἔπειτα παρετήρησε τὰ ἴδια της τὰ χέρια ποὺ ἐκρέμοντο ἄτονα κι' ἔτρεμαν ἐλαφρά. «Σύ, ἀγαπητὴ Ντυμά», ἐσκέφθη, καὶ τῆς ἦλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ κλάψῃ. Χωρὶς ἀμφιβολία ἐπειδὴ ἡ Ντυμὰ ἦταν ὑψηλότερή της κατὰ ἕνα κεφάλι καὶ εἶχε θαυμασίαν φωνή, γιατὶ ἐκείνη ἤξερε τί ἤθελε, ἢ γιατὶ ὁ Χαννὲς Ρασσιὰμ τὴν εἶχε πλησιάσει καὶ τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι, ἐνῷ αὐτὴ τραγουδοῦσε. "Οταν τελείωσε ἡ Ντυμά, ἐδέχθη συγχαρητήρια.

—'Αλλὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε τὶς ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις, πρόσθεσε ὁ Ρασσιάμ.

Τὰ μακρυά του χέρια τοποθετήθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ στοὺς ὤμους τῆς Ντυμά, ἔπειτα κατέβηκαν μέχρι τοῦ στήθους! Τὰ φωτεινά του μάτια κυττοῦσαν χωρὶς νὰ βλέπουν, καθ' ὃν χρόνον μετροῦσε τὸ πλάτος τοῦ μπούστου της. 'Ενεργοῦσε ἐπαγγελματικῶς κι' ὅμως ἡ αἴσθησις αὐτῆς τῆς τρυφηλῆς καὶ σφριγηλῆς θερμότητος τοῦ ἔμεινε στὰ χέρια.

"Οταν ἡ 'Ελλὶς ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ, ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ ἀκόμη τὴν Ντυμά, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἔλεγε μέσα του ὅτι αὐτὴ ἡ ψηλὴ νέα ἦταν πολὺ ὡραία καὶ τόσον δυνατή· ἡ ὁποία θέβαια ἐστερεῖτο φινέτσας καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη διαπλασθῆ ἐντελῶς, ἀλλ' ἦταν ὡραία, σχεδὸν καλλονή, μὲ τὰ ἀπειθάρχητα μαλλιά, τὰ ὑπερήφανα μάτια, τὸ μελαχροινὸ πρόσωπο καὶ τὸ παράξενα σκληρὸ στόμα της.

'Η 'Ελλὶς ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασε, χωρὶς ἐκείνος νὰ παρατηρήσῃ πόσον ἄσχημα εἶχε τραγουδήσει. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ χειρότερο.

—Δὲν μὲ ἀκούει ποτέ, Ντυμά, εἶπε ἀπογοητευμένη, ὅταν κατέβαινε μαζί της τὴ σκάλα, πίσω ἀπὸ τὸν Ρασσιάμ.

'Αλλὰ ἡ Ντυμὰ δὲν ἀπήντησε.

—Νὰ μὴ συναχωθῆτε, παρῃγόρησε ὁ τενόρος, ὅταν ἔφθασε στὸν κρύο προθάλαμο, ἐνῷ κάτι ἔλεγε στὴν Λυκᾶς, ποὺ ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ. Καὶ κάντε ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις, πρόσθεσε ἀκόμη στὸ δρόμο, βυθίζοντας τὰ βλέμματά του στὰ μάτια τῆς Ντυμά, μ' ἕνα παρά ξενο καὶ συγχρόνως φιλικὸ μειδίαμα.

"Επειτα ἔδωσε τὸ χέρι καὶ στὶς δυὸ καὶ ἔφυγε γρήγορα, μὲ τὸ ἐλαφρό του βῆμα, ἐνῷ ἐκεῖνες τὸν ἐκύτταζαν χαμογελῶντας μέχρις ὅτου ἐξηφανίσθη.

—Νά. Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τελείωσε κι' αὐτό, εἶπεν ἡ 'Ελλίς, σκύβοντας τὸ κεφάλι, πρέπει νὰ περιμένουμε πάλι,

Σιγὰ σιγὰ ἐβυθίσθη στὶς σκέψεις της

νὰ περιμένουμε...

—Τρεῖς ἡμέρες, 'Ελλίς! Θὰ μπορέσουμε νὰ κρατήσουμε ἕως τότε;

—Εἶμαστε γελοῖες, τὸ ξέρω καλά. 'Αλλὰ θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι: «Σὺ ἔχεις.. εἶσαι γι' αὐτὸ πιὸ τρελλὴ ἀπὸ μένα».

—Τί ἔξυπνο κορίτσι! εἶπεν ἡ Ντυμὰ γελῶντας.

"Επειτα πέταξε ψηλὰ τὸν χαρτοφύλακα μὲ τὰ μουσικὰ κομμάτια καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τραγουδιστά.

—Τρελλή! ναί θεάτρελλη! Καὶ εὐτυχῶς, εὐτυχῶς.

"Ενας γηραιὸς, σοβαρὸς κύριος ποὺ περνοῦσε προστατευόμενος ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα του, ἀνεπήδησε καὶ γύρισε μὲ ὄφος θυμωμένο. 'Η 'Ελλὶς ἔσκασε στὰ γέλια. Πίσω του ἡ Ντυμὰ ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ.

—'Αναπνευστικὲς ἀσκήσεις.. ἀ.... ναι... πνευστικὲς ἀσκήσεις...

—'Ωρεβουὰρ ἀνόητη, ἠλίθια, τρελλὸ κεφάλι, εἶπεν ἡ 'Ελλίς. 'Ο Θεὸς νὰ σὲ κάνῃ καλά.

Τῆς ἔκανε κακὸ νὰ βλέπῃ ν' ἀπομακρύνεται αὐτὴ ἡ ἀγαπητή, ἡ πολυαγαπημένη Ντυμά, ποὺ ἔφευγε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὶς μεγαλοπρεπεῖς μποῦκλες της τριγύρω στὸ μέτωπο. Τῆς ἔκανε λίγο κακὸ νὰ σκέπτεται ὅτι ἐκείνη πήγαινε σπίτι της γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις καὶ ὅτι ἁρπαζε τὴν χαράν της. "Ενας γκρίζος οὐρανὸς κατηοῦ κρεμόταν ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα. 'Ο ἀέρας πνιγηρὸς εἶχε κάποιαν γεῦσιν κατηοῦ καὶ μούχλας. Στὰ πρόσωπα ὅλων ἡ 'Ελλὶς ἔβαζε κάτι τι τὸ συνηθισμένο, τὸ κοινό. "Ενα ψιλὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτῃ συγὰ-συγά.

Περνοῦσε ξένη, νευριασμένη, ἄτονη, μὲ θολωμένα τὰ μεγάλα της μάτια, τὰ ὁποῖα τὰ λυποῦσαν ὅλα τὰ πράγματα προχωροῦσε μὲ τὸ κεφάλι πάντα λίγο σκυφτό, ἔτσι ἀδύνατη, λεπτοκαμωμένη...

—'Αγαπητὴ Ντυμά, ἔλεγε μέσα της, θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι νέα, ὅπως σύ... ἀλλὰ εἶμαι κουρασμένη, κουρασμένη μέχρι θανάτου... Καὶ χαμογελοῦσε εἰρωνικὰ γιὰ τὸν ἑαυτόν της, ἐνῷ ἐσκέπτετο τὸν κ. Πόλα. Συναισθηματικότητις! Ὑπερβολή! 'Επειδὴ καὶ στὶς ἰδιαίτερες σκέψεις της ἀπεκάλυπτε μερικὴ ἰχνη ψεύδους.

'Η 'Ελλὶς ἦταν τότε 17 ἐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ

"Αγόρασε γιὰ τὴν μητέρα της μερικὲς ἀνεμῶνες ζωηροῦ χρώματος, ἀλλ' ὅταν ἔφθασε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ ἐδίστασεν. "Εκανε δυνατὸ κρύο. Μιὰ ὁσμὴ βαρειὰ, κυριαρχοῦσε ἐκεῖ. 'Η ἀγωνία, τὴν ἔκανε καὶ ἀνέβαινε τὶς καθαρὲς σκάλες μὲ μιὰ φρικίασι. Διέσχισε γρήγορα-γήγορα τὰ μεγάλα δωμάτια στὰ ὁποῖα εἶχαν ἁραδειασθῆ ἀρχαϊκὰ ἐπιπλα, καὶ ἔφθασε στὴν πόρτα τῆς μητέρας της! 'Εσταμάτησε κι, εἶπεν εἰρωνικά:! «Νομίζω ὅτι κοντοστέκω μπρὸς σὲ ὅλες τὶς πόρτες σὰν νἄχω φόβο...».

'Η μητέρα τὴν κυττοῦσε ποὺ ἐρχότανε μὲ μάτια ποὺ ἔβλεπαν μᾶλλον στὸ τενόν. Μὲ κόπον ἀπέσπασε τὸ χεράκι της ἀπὸ τὴν κουβέρτα.

—Λουλούδια; ἔκανε προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ. 'Αλλὰ δὲν εἶχε χαρά: Τὸ κακόμοιρο τὸ ἀσθενικό της σῶμα ἔσβυνε ἤρεμα. Μόνο τὰ μάτια ζοῦσαν καὶ ἦσαν γεμάτα πόνον!

'Η 'Ελλὶς ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς μητέρας' εἶπεν ὅτι σήμερα τὴν ἔβλεπε καλλίτερα καὶ ὅτι ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχε πόνους καὶ ἐπομένως ὅτι ἡ μορφίνη δὲν θὰ ἦτο ἀναγκαία. Πρόσθεσε ὅτι ἐτραγούδησε πολὺ καλὰ καὶ ὅτι τῆς ἔκαμαν κομπλιμέντα. Λέγοντας ὅμως αὐτὰ κατέβασε τὰ μάτια.

—'Ο πατέρας εἶνε ἐπάνω; Δὲν θὰ κατέβῃ σήμερα; ἔκανε ἡ μητέρα κοκκινίζοντας κάπως. "Α! ἄφησέ τον καλλίτερα ἔτσι, πρόσθεσε.

Γιατὶ ὁ καθηγητὴς Κερκὼφ δὲν ὑπέφερε, καθόλου, δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ νὰ βλέπῃ τὴν γυναῖκα του ἄρρωστη.

"Εμενε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ἐκεῖ ἐπάνω, στὸ ἀτελιέ του, μέσα σ' ἕνα ἐκ-

τυφλωτικὸ χεῖμαρρο φωτός, ἔχοντας ἐμπρός του, ἐπάνω στὴν ἐξέδρα μέλη γυμνά. Ἐργαζόταν. Δὲν ἐσκέπτετο τίποτε! Κυττοῦσε μόνον! Κυττοῦσε καὶ ἤθελε νὰ ἔχῃ ἀδιάκοπα στὸ χέρι του τὴν ἐπαφὴν τῆς ψυχρῆς ἀργύλλου, εὔπλαστης καὶ ὑγρῆς. Τὰ ἔργα του ἐγίνοντο ὁλονὲν περισσότερα. Συνεσωρεύοντο γεμάτα σκόνη στὸ ἀπέραντο ἀτελιέ του. Ἀὰ πρόσωπα μὲ τοὺς ἰσχυροὺς, τεντωμένους μῦς! Ἄνθρωποι ποὺ ἐγήρασαν. Τραυματίαι πεσμένοι στὸ ἔδαφος! Μητέρες ποὺ κύτταζαν τριγύρω τους μὲ τρόμο. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐφαίνοντο σὰν ζωντανὲς ὑπάρξεις..

Ἡ Ἐλὶς ἔφαγε κοντὰ στὴν μητέρα της καὶ ἔπειτα ἀνέβη μὲ ἀργὸ βῆμα στὸ ἀτελιὲ τοῦ πατέρα της! Μπρὸς στὴν πόρτα στάθηκε ἀκίνητη καὶ μιὰ ἀκόμη φορὰ μὲ ἕνα ἐλαφρὸ εἰρωνικὸ μειδίαμα ποὺ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἑαυτόν της! Ἕνας πολεμιστὴς κοιτόταν κατὰ γῆς γυμνὸς κοντὰ στὴν εἴσοδον! Ἡ Ἐλὶς ἐστηρίχθη στὸν τοῖχο καὶ πίσω ἀπὸ τὰ κατεβασμένα βλέφαρά ἔκαμεν ἀνατομὴν τοῦ ἄψυχου σώματος. Εἶχε εὐρεῖς ὤμους, στενὴ μέση, μακρυὰ ὡραῖα πόδια καὶ γάμπες γεμάτες νεῦρα.

Μιὰ ξαφνικὴ ντροπὴ τὴν ἔπιασε, τὸ αἷμα της ἀνέβη ὁρμητικὰ στὸ πρόσωπον. Ὑπὸ μιὰ γρηγορώτερη συρροὴ αἵματος ἡ ἀρτηρία της κτυποῦσε στὸ λαιμό της... Ἔκανε μισὴ στροφὴ καὶ ξανακατέβη τὶς σκάλες μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ ταραχή.

Ἡ μητέρα της κινοῦσε ἀργὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κεφάλι καὶ βογγῶντας ἐψέλλιζε:

—Τὴ μορφίνη!

Ἡ Ἐλὶς πῆρε τὴν σύριγγα, καὶ τῆς ἔκανε μιὰ ἔνεσι. Ἡ ἄρρωστη ἡσύχασε, τὰ βλέφαρά της ἔκλεισαν!

—Μερσί, μικροβλα, ἐμουρμούρισεν!

Ἡ Ἐλὶς κύτταζε τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀργὰ ἔφευγεν ἡ ζωή. Ἡ μητέρα ἐκοιμήθη! Ἡ Ἐλὶς ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιόν της. Στὲ πιάνο μειδιοῦσεν ἕνα πορτραῖτο τοῦ Ρασσιάμ. Σταμάτησε μπρὸς σ' αὐτὸ καὶ οἱ σκέψεις της ἔκαναν τὸν ἐξῆς εἰρωνικὸν μονόλογον: «Μὴ σοῦ ξεσηκώσῃ τὰ μυαλά! Πρόκειται γιὰ ἕνα ἁπλὸ παιγνίδι. Γιατὶ θὰ μοῦ ἐκυρίευες ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξίν μου σύ; Ἕνας τενόρος, ἕνας ἀνόητος, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο θὰ χοντρύνῃ! Ἕνας κορτάκιας, ἕνας μπεκρῆς! Πῶς μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένη μαζί του; Γελᾶ! Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅλο τὸ εἶναι μου εἶναι ἄδειο καὶ αὐτὸ εἶναι τόσον γλυκό...».

Ἄνοιξε τὸ πιάνο καὶ ἄρχισε τὸ μάθημά της. Εἶχε μιὰ λεπτὴ καὶ ὡραία φωνή, ἀλλὰ ἐκουράζετο γρήγορα.

—Μονάχα μουσικὴν ἐξάσκησιν; εἶπε κυττάζοντας ἱκετευτικὰ τὰ μάτια τοῦ πορτραίτου.

«Καλά! Σύμφωνος! μόνον μουσικὴ ἐξάσκησις καὶ μόνον ἐπὶ μίαν ὥραν».

Τὸ πορτραῖτο εἶχε ἕνα ἐπιδοκιμαστικὸ μειδίαμα καὶ ἐκείνη ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ! Αὐτὸ ὅμως ἦταν μονότονο, κουραστικὸ καὶ θλιβερό. Σιγὰ-σιγὰ ἡ Ἐλὶς ἐβυθίσθη στὶς σκέψεις της καὶ ἔπειτα ἐσιώπησε... Ἕνα σκιόφως ἔπεσε ἐπὶ τοῦ δωματίου. Ἡ Ἐλὶς ἄκουγε μέσα τὴν ψυχήν της. Ἔξω τὸ χιόνι κτυποῦσε στὸ τζάμι καὶ αὐτὸ ἐτάνε τὴν ἐσωτερικὴν σιγὴν μεγαλειτέρα καὶ γεμάτη πειρασμούς. Ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ Σοῦμπερτ. Ἄρχισεν ἀπὸ μνήμης, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, μὲ τὰ μάτια κλειστά. Τὰ χέρια της ἔτρεχαν ἡδυπαθῶς ἐπάνω στὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου, ποὺ τῆς ἦταν τόσο οἰκεία, Αὐτὸ τὸ τραγουδιστὸ σκοτάδι τῆς προξενοῦσε σὰν κάποιο μεθύσι ἀπηγορευμένο. Μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἐχάθη σ' αὐτὴν τὴν ἁρμονία σὰν σὲ ἕνα δάσος, στὸ ὁποῖον βυθιζόταν ὁλονὲν περισσότερο. Οἱ μελωδικὲς φράσεις ἐπλανῶντο, ἀνακατεύοντο ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλην. Σὲ λίγο δὲν ὑπῆρχαν πιὰ λόγια, ἀλλὰ μιὰ μόνον λέξις ποὺ ἐπαναλαμβάνετο ἀκατάπαυστα: «Σύ»—«Σύ» — «Σύ»—«Σύ»....

Κάποιος κτύπησε τὴν πόρτα. Ἡ Ἐλὶς ἐσκίρτησεν! Εἶχε νυκτώσει πλέον καλά. Εἶχε τραγουδήσει ὁλόκληρες ὧρες. Ὁ πατέρας της ἄνοιξεν, ἀλλὰ ἐστάθηκε στὸ κατώφλι.

—Θὰ πᾷς κοντὰ στὴ μητέρα ὅταν θὰ ξυπνήσῃ, Ἐλίς; τὴν ἐρώτησε.

—Ναί, πατέρα.

—Ἐγώ, Ἐλίς.., δὲν μπορῶ.., δὲν μπορῶ νὰ βλέπω αὐτό..

—Ὄχι, πατέρα!.. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ξανάκλεισε τὴν πόρτα βύθισε τὸ βλέμμα της στὰ μάτια τοῦ πορτραίτου καὶ εἶπε:

—Ἐτραγούδησα ἀκόμη πολύ.—Τὸ βλέπεις— καὶ ἐσυναχώθηκα ἀλλοίμονον—μιὰ ἀκόμη φορά.

Ὑπῆρχαν δάκρυα καὶ κάτι τι σὰν ἀγωνία στὰ μάτια της!

Λίγο ἀργότερα πῆγε καὶ ἐκράτησε συντροφιὰ στὴ μητέρα της ποὺ ξύπνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

Ἡ Δὶς Σοφία Ντιματὲρ χορεύτρια τοῦ μπαλέτου τῆς ὄπερας, ἦτο μιὰ χοντρὴ, κοινοῦ τύπου γυναῖκα, μὲ λαμπρὸ χρῶμα καὶ νέα τὴν ὄψιν, μὲ μπριγιὰν στ' αὐτιά. Ἦτο ἡ μητέρα τῆς Ντυμά. Ὁ πατέρας της, ὁ κόμης Μοντί, ὑπουργὸς ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἦτο ἕνας κύριος ἡλικιωμένος, ἐξαιρετικὰ ἀφοσιωμένος, στὸν ὁποῖον ἡ Σοφία ἔκανε μιὰ φορὰ τὸ χρόνον ἐπίσκεψιν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ὁ κόμης τῆς ἔκανε δῶρον, 100 κορῶνες χωρὶς θόρυβον, ἀλλὰ μὲ διάκρισι, καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἡ δὶς Σοφία τὸ ἔφερνε σπίτι της καὶ τὸ προσέθετε στὸ Κεφάλαιον! Ἐγίνετο μάλιστα πολὺς λόγος γιὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ στὶς οἰκογενειακές της συζητήσεις. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀποζημιώσεις, τὶς ὁποῖες εἶχαν προσφέρει στὴν δεσποινίδα Σοφίαν καλοὶ φίλοι καὶ ἐπρόκειτο ἀργότερα νὰ μοιρασθοῦν μεταξὺ τῶν δύο θυγατέρωντης στὶς ὁποῖες θ' ἄνοιγε μιὰ λαμπρὴ καρριέρα. Ἡ Γκυσιὲ Ντιματὲρ ἡ κορίστα ἐκέρδιζε βέβαια ἀπὸ αὐτὴν τὴν μοιρασιά, γιατὶ ὁ δικός της πατέρας, ἦταν ἁπλούστατα ὁ κ. Κρυσινά, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν παραδεχθῇ οὔτε νὰ κάνῃ τὸ παραμικρὸ γι' αὐτήν.

Ὁ Ντιματὲρ κατοικοῦσε σὲ ἕνα ἐργατικὸ σπίτι, μικρὸ καὶ φτωχικό, μέσα στὸ θόρυβον τῆς ἀγορᾶς.

Κατὰ τὶς θαμπὲς ἡμέρες τοῦ χειμῶνος ἦταν ἀκόμη σκοτεινὰ ὅταν ξυπνοῦσε ἡ Ντυμά. Ἔκλεισε πρὸς στιγμὴν τὰ μάτια της γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸ τελευταῖον ὄνειρο, στὸ ὁποῖον ὑπῆρχε μιὰ θάλασσα, τεραστία, καὶ μαύρη, ποὺ κατέληγε σὲ ἕνα οὐρανὸ τοῦ θεάτρου, χρωματισμένον κόκκινα.

Καὶ ἐκεῖνος, ὁ Χαννὲς Ρασσιὰμ ὑπῆρχε πάντα στὸ ὄνειρό της, τῆς εἶχε ψιθυρίσει κάτι, κάτι τι τὸ ἀκατάληπτο καὶ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις τῆς προξενοῦσεν εὐχαρίστησι.

Μὲ ἕνα πήδημα ἡ Ντυμὰ ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ ἄφηνε νὰ τρέχῃ τὸ κρύο στὸ κορμί της, σὰν παγωμένο νερό.

Στὸ γειτονικὸ δωμάτιο ἡ Γκυσιὲ εἶχε μὲ τὴν μητέρα της τὸ πρωϊνὸ καθημερινὸ καυγαδάκι, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἡ δὶς Σοφία μὲ μιὰ ἄγρια ἐνεργητικότητα ἐξεθείαζε τὴν ἀρετήν. Καὶ εἶχε λόγους νὰ τὸ κάνῃ.

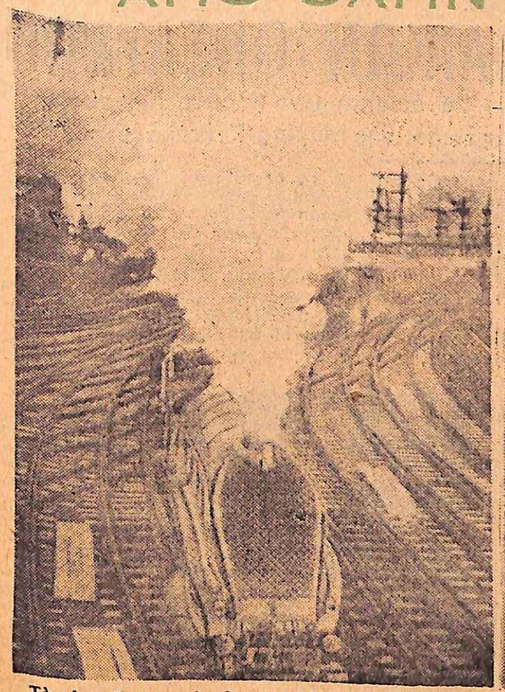
—Ὅταν μιὰ νέα δὲν τὰ βγάζῃ πέρα μὲ τὸ μισθὸν ποὺ κερδίζει, καὶ βρίσκει ἕναν ἐραστὴν γιὰ τὸ χρῆμα, τότε αὐτὴ εἶναι συγχωρητέα, ἔλεγεν. Ἀλλ' ὅταν δὲν ἔχῃ ἀνάγκην χρημάτων καὶ δίνεται μόνον ἀπὸ ἔρωτα, εἶνε μιὰ ἀλλοιεινή.

[Ἀκολουθεῖ]

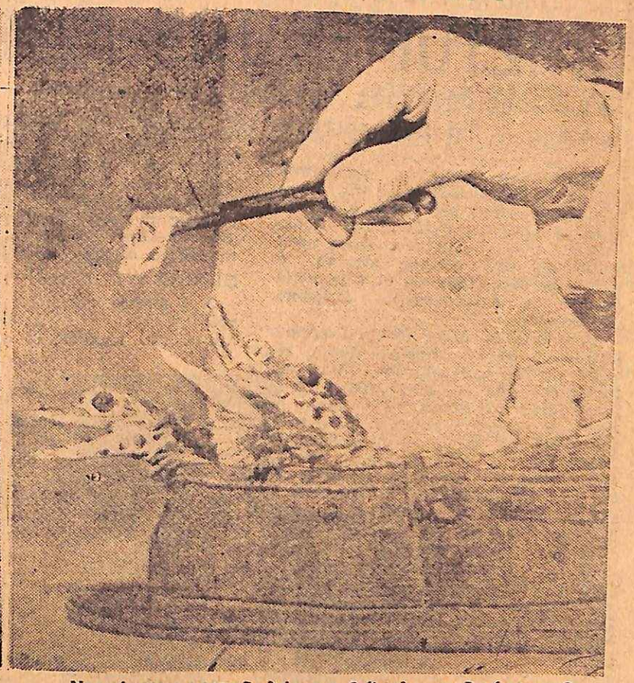

Τὰ πορτραῖτα τῶν ἠθοποιῶν τοὺς ἐφάνησαν διαφορετικά

ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΣΦΑΙΡΑΝ

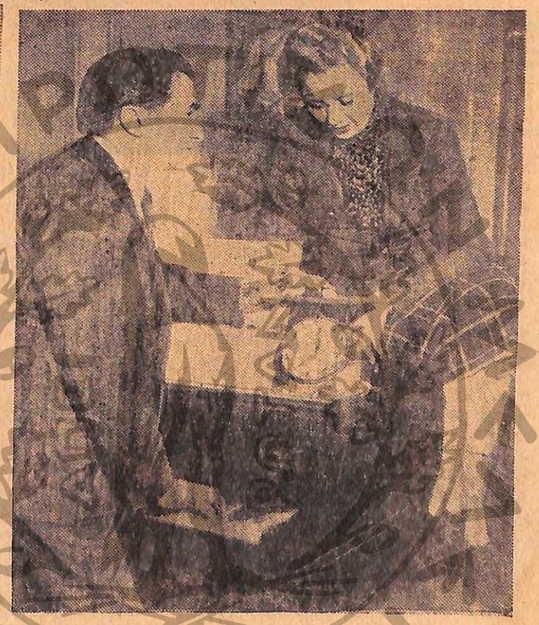
Τὸ ἀεροδυναμικὸν λοκομοτὶφ «Ρενὰρ μπλάνς» εἰσέρχεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Νιουκάστλ ἀφοῦ διήνυσε τὴν μεταξὺ Λονδίνου καὶ Νιουκάστλ ἀπόστασιν μὲ ταχύτητα 435 χιλιομέτρων καταρρίψαν ὅλα τὰ ρεκόρ.

Νεογέννητα κροκοδειλάκια τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου πέρνουν τὸ γεῦμα τους ξαπλωμένα στὸ κασκέτο ἑνὸς φύλακος μὲ τὸν ὁποῖον διατηροῦν τὰς πλέον ἐγκαρδίους σχέσεις.

Ἕνας ἀεροπόρος πηδᾷ ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον του μαζὶ μὲ τὸν σκύλον του ἐφωδιασμένος ὅπως κι' ὁ κύριός του, μὲ ἀλεξίπτωτον,

Ἕνα ρωλόϊ ποὺ μετράει τὴν ἐνέργειαν τῶν χεριῶν ὅταν παίζουν στὸ πιάνο.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΤΕΨΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Ὁ μυθώδης θησαυρὸς τοῦ ἀγγλικοῦ στέμματος.— Τὰ διεσπαρμένα πλούτη τῆς τσαρικῆς Ρωσσίας.— Τὰ μαργαριτάρια τῆς Ἰωσηφίνας, οἱ σάπφειροι τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας κλπ.

Εὑρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῆς στέψεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ ΣΤ', ἑνὸς δηλ. ἱστορικοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον θ' ἀφήσῃ ἐποχὴν λόγῳ τῆς μεγαλειώδους προετοιμασίας τῆς τελετῆς εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμμετάσχουν οἱ πλουσιώτεροι καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ αἰώνων ὅμως ὑπάρχει κάποιο ἔθιμον τὸ ὁποῖον τηρεῖται ἀκόμη εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ σήμερον. Τὸ νὰ ἐκθέτουν δηλαδὴ εἰς κοινὴν θέαν τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς στέψεως καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν μυθώδη ἀξίαν. Πόσα ἑκατομ. χρ. λίρες ἀντιπροσωπεύουν οἱ πολύτιμοι αὐτοὶ λίθοι καὶ τὰ μέταλλα εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπολογισθοῦν. Τὰ ἑκατ. τοῦ βασιλέως τῶν πετρελαίων δὲν θὰ μποροῦσαν ν' ἀγοράσουν παρὰ ἕνα μέρος μόνον τῶν κοσμημάτων αὐτῶν!

Οἱ ἀμύθητοι αὐτοὶ θησαυροὶ ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα μπριγιάντα, σμαράγδια, ρουμπίνια, τοπάζια, κοράλλια κλπ. σὲ κάθε σχῆμα καὶ μέγεθος καὶ ποὺ κοσμοῦν τὸ βασιλικὸν στέμμα, κρύβονται μέσα σὲ βελούδινα κουτιά.

Τὸ στέμμα καὶ τὸ ἔμβλημα τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ πῇ κανεὶς ὅτι κοιμᾶται ἐπίσης ἥσυχα καὶ ὁ φύλαξ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ. Γιατὶ σφίγγοντας τὴ νύχτα, κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του, τὰ κλειδιὰ τῶν σιδηροφραγμένων ὑπογείων θησαυροφυλακείων, ὀνειρεύεται γκάγκστερς, μυστηριώδη πρόσωπα, ἀνεξήγητες ἐξαφανίσεις, καὶ ἐγκλήματα φρικώδη, ἕνα ὁλόκληρο ἀστυνομικὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα.

ΑΛΛΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Μέσα στὸ σκοτάδι ὅμως τὰ ἀνεκτίμητα αὐτὰ κοσμήματα χάνουν τὸ χρῶμα τους, τὴν λάμψιν τους, τὴ ζωή τους, τὴ σαγήνη τους. Ἂν μιλοῦσαν! Ὁ Ποντὸν ντὲ Τεράϊγ, ὁ Δουμὰς καὶ οἱ λοιποὶ συγγραφεῖς ποὺ εἶχαν ζωηρὴ φαντασίαν, δὲν θὰ μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ περιγράψουν οὔτε καὶ νὰ ἐπινοήσουν τὴν ἱστορίαν τοῦ μπριγιαντιοῦ τοῦ Μαύρου Πρίγκηπος, τὸ ὁποῖον βουτήχτηκε μέσα στὸ αἷμα ἑνὸς Ἀφρικανοῦ βασιλέως καὶ στόλισε τὸ ἀφράτο στῆθος μιᾶς γυναίκας ποὺ ἀργότερα κλείστηκε στὸ κελλὶ μιᾶς φοβερῆς φυλακῆς.

Τί θὰ μποροῦσαν νὰ διηγηθοῦν τὰ μαργαριτάρια ποὺ ἔτρεμαν κρεμασμένα ἀπὸ τ' αὐτιὰ τῆς βασιλίσσης Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας, τῆς γυναίκας χωρὶς ἄνδρα; Θὰ μιλοῦσαν γιὰ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς της ὅταν ὁ κόμης τοῦ Ἔσσεξ μουρμούριζε στ' αὐτὶ της λόγια αἰωνίας ἀγάπης;

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

Στὴ Μόσχα καὶ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Κρεμλίνου — τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ λίκνον τῶν Τσάρων, τὸ φρούριον, τὸ ἀνάκτορον, ἡ ἐκκλησία τῆς τσαρικῆς Ρωσσίας,—κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τῶν ἀτελευτήτων στοῶν του ποὺ ἦσαν ντυμένοι μὲ πολύτιμα καὶ σπανιώτατα ἀνατολίτικα μάρμαρα, στὰ τραπέζια ποὺ ὑπεγράφησαν αὐτοκρατορικὰ διατάγματα, ἐρωτικὲς ἐπιστολές, αἰώνιες σὰν τὸν κόσμο, βρίσκονταν τοποθετημένα κατὰ σειρὰν μικρὰ καλαθάκια, μέσα στὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἀμύθητα πλούτη. Ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς κοινὴν θέαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ ἐγγίσῃ: ἴσως, μεταξὺ τῶν δυστυχισμένων μουζίκων οἱ περισσότεροι νὰ μὴν ἤξεραν τὴν ἀξίαν αὐτῶν τῶν θησαυρῶν. Καὶ οὔτε μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὴν ἐπίμονη προσπάθεια καὶ τοὺς κόπους τῶν καλλιτεχνῶν ἐκείνων ποὺ τὰ ἔφτιαξαν γιὰ νὰ στολίσουν τὸ μέτωπο, τὸν λαιμό, τὸ στῆθος, τὰ χέρια, τὰ ἐνδύματα τῶν αὐτοκρατόρων!

Ποῦ, ἄραγε νὰ βρίσκωνται τὰ κοσμήματα ποὺ ἐστόλισαν τὶς τσαρίνες Αἰκατερίνην, Ἐλισσάβετ καὶ Ἀλεξάνδρα, τὰ ὄχρὰ μαργαριτάρια σὰν τοὺς ἀλαβάστρινους λαιμούς των καὶ τὰ σμαράγδια καὶ ρουμπίνια ποὺ ἀστήθη των, πάνω στὰ ὁποῖα ἀκουμποῦσαν; Στὰ ἐνδύματα τῆς τελευταίας τσαρίνας, κούβονταν μαργαριτάρια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλήρωναν τοὺς δεσμοφύλακας, τοὺς συνενόχους καὶ τοὺς κατασκόπους των! Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀμύθητα πλούτη ποὺ βρίσκονται σήμερα;

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ

Τί ἀπέγιναν, τέλος, τὰ κοσμήματα τῆς Ἰσαβέλλας ντὲ Ἔστ ποὺ τὰ ζήλευαν οἱ βασιλεῖς τῆς Ἱσπανίας, οἱ αὐτοκράτορες τῆς Ρωσσίας, τῆς Περσίας καὶ τῆς Κίνας;

Ποῦ νὰ βρίσκωνται τῆς Ἐλεωνόρας ντὶ Τολέγτο τὰ καταπληκτικὰ μονόπετρα καὶ τὰ μαργαριτάρια ποὺ στόλιζαν τὸν λαιμὸ καὶ τὰ φορέματά της;

Ποῦ εἶνε τὰ κοσμήματα τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων καὶ τῆς Ἰωσηφίνας Μποναπάρτε, τὰ ὁποῖα τόσο φαντάζουν στὰ περιδέραια καὶ τὰ διαδήματα, τῶν πορτραίτων τους, ὅπου φαινόνταν σὰν σταγόνες ἐπάνω στὰ τολμηρὰ ντεκολτέ των, κατὰ τρόπον μάλιστα ποὺ θἄλεγε κανείς ὅτι ὁ ζωγράφος ἐπρόσεξε σ' αὐτὰ περισσότερον παρὰ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κατόχου των;

Οἱ σάπφειροι τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας, ποὺ σήμερα θὰ στολίζουν ἀσφαλῶς τὶς πλάτες καὶ τὸ στῆθος καμμιᾶς πλουσίας Ἀμερικανίδος, δὲν θὰ διατηροῦν πιὰ τὸ ψῦχος θανάτου, τὴν ἀνατριχίλα τῶν χεριῶν ποὺ τὰ χάϊδεψαν γιὰ τελευταία φορά! Δὲν φεγγοβολοῦν πιὰ ἀνάμεσα στὴ λάμψι τόσων ἄλλων κοσμημάτων, μέσα σὲ μιὰ ὑπερπολυτελῆ αἴθουσα καὶ κάτω ἀπὸ φαντασμαγορικὰ φῶτα, κάτω ἀπὸ ἀθάνατα χαμόγελα, ἀπὸ βλέμματα ἀγάπης, μέσα σὲ ἀνάκτορα, ὅπου τὰ βιολιὰ παίζουν τὰ ἀριστουργηματικώτερα «μινουέττα» καὶ οἱ γλυκύτερες φωνὲς ἀφήνουν τὴν μελῳδίαν τους!

Τὰ κοσμήματα δὲν πεθαίνουν: τὰ μαργαριτάρια, ὅλα τὰ μαργαριτάρια τοῦ κόσμου, ζοῦν ἀκόμη, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰ μπριγιάντα, σαπφείρους, σμαράγδια καὶ ρουμπίνια ἔχουν περιέλθει σὲ χέρια ὀψιπλούτων κι' ἔχουν βγῆ στὸ ἐμπόριο.

Κι' ὅμως, μιὰ μακρυνὴ ἐποχὴ στόλιζαν τὰ κάλλη μιᾶς βασίλισσας, τὴν ἔκαναν ὑπεράνθρωπη, σχεδὸν εἴδωλον τοῦ λαοῦ της...

Α. Β.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

ΥΠΟ EDWIN RUTT

Ἡ ὁμίχλη ὁλοένα γινόταν πιὸ πυκνή: ἔπεφτε ἐπάνω στὸν δρόμο σὰν ἕνα μπαμπακένιο παραπέτασμα τόσο πυκνό, ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ τὸ διαπεράσῃ τὸ μάτι ἀνθρώπου. Ὁ Τζὶμ Κατέσμυ, ἂν κι' ἦταν σὰν φυλακισμένος μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀδιαφανὲς κενόν, δὲν ἐπεβράδυνε ἐν τούτοις τὸ βῆμα του. Ἤξερε πολὺ καλὰ τὸν δρόμον ἐκεῖνον σὰν τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ του: γι' αὐτὸ περπατοῦσε σίγουρα...

Καὶ βαδίζοντας, σφύριζε κάποιον εὔθυμο σκοπό. Δὲν τὸ ἔκανε γιὰ νὰ δίνῃ θάρρος στὸν ἑαυτό του. Εἶχε συνηθίσει στὴ μοναξιὰ καὶ στὴν ἀναμονή. Σφύριζε γιατὶ δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνῃ γιὰ νὰ μὴν τοῦ φαίνεται ὁ δρόμος μακρύς.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε, ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του, ἕνα παληὸ μεγάλο ἀσημένιο ρολόϊ. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ σπίρτου εἶδε πὼς οἱ δεῖκτες του ἔδειχναν δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Κολασμένη νύχτα!, μουρμούρισε ὁ Κατέσμυ, ξαναβάζοντάς το στὴν τσέπη του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀπὸ ἕνα ἀκαθόριστο σημεῖο τῆς γκρίζας ἀβύσσου, πίσω ἀπὸ τὸν Τζίμ, ἀκούστηκε ὁ θόρυβος ἑνὸς μοτέρ. Πολὺ σιγὰ στὴν ἀρχή, δυνατώτερα ἔπειτα καὶ πιὸ δυνατὰ λίγο ἀργότερα, ὡς ποὺ φάνηκαν μέσα στὴν ὁμίχλη δυὸ φῶτα ποὺ ὁλοένα μεγάλωναν, ὡς ποὺ πέρασαν ἀπὸ κοντά του, φάνηκε ἀμέσως ἕνα κόκκινο φαναράκι καὶ χάθηκε κι' αὐτὸ μέσα στὸ παραπέτασμα τῆς ὁμίχλης. Ἐκεῖνος ποὺ διηύθυνε τὸ αὐτοκίνητο, (ἕνας χονδρόθρωπος μὲ πρόσωπο κακούργου), ἔσπρωξε μὲ τὴ γλῶσσα του στὴν ἄκρη τοῦ στόματός του τὸ πούρο ποὺ κάπνιζε καὶ γύρισε στὸν σύντροφό του λέγοντας:

—Εὔκολη «δουλειά»,— κι' ἔδειξε μὲ τὸν ἀντίχειρά του πρὸς τὰ ὀπίσω. Τί λὲς ἐσύ, Φέρρις;

Ὁ Φέρρις ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους, τοὺς κοντοὺς μὲ μακρυὰ χέρια, μὲ πρόσωπο πιθήκου. Ἀπήντησε στὸν σύντροφό του.:

—Μπορεῖ νἄνε κανένας ἁλήτης.

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου δὲν συνεφώνησε:

—Κι' ὅμως δὲν χάνουμε τίποτε. Δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε καὶ πολλὰ γιατὶ ἡ ἐποχὴ εἶνε δύσκολη.

— Ἴσως νἄχῃς δίκηο—ἀπήντησε ὁ Φέρρις. Σύμφωνοι!

Ὕστερα ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ προσέθεσε:

—Ναί, ἔχεις δίκηο, Βέρβερ: θὰ μᾶς βοηθήσῃ κι' ἡ ὁμίχλη.

Ὁ ἄλλος ἄφησε ἕνα μούγκρισμα ἱκανοποιήσεως:

—Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ. Μᾶς βοηθεῖ ἡ τύχη...

Ἔτρεξαν ἀκόμη τριακόσια περίπου μέτρα καὶ κατόπιν ὁ Βέρβερ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο κι' ἔσβυσε τὴ μηχανὴ καὶ τὰ φανάρια.

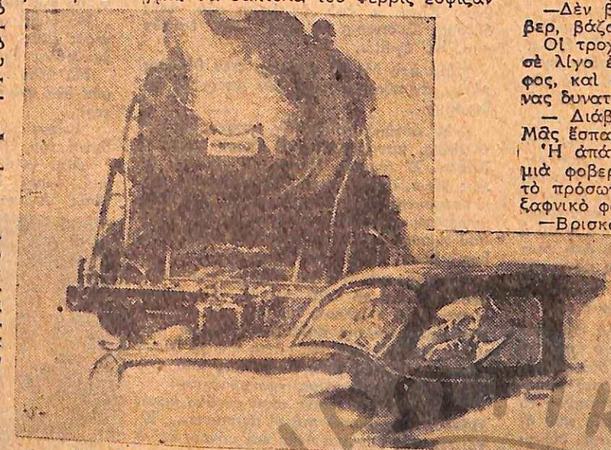
—Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ μᾶς φθάσῃ—εἶπε ὁ Βέρβερ.

Ὁ Φέρρις δὲν ἀπήντησε!! Ἔψαχνε στὴν τσέπη τῆς πόρτας τοῦ αὐτοκινήτου. Καὶ ὅταν βρῆκε ἐκεῖνο ποὺ ζήταγε, κατέβηκε.

—Ἐν τάξει—εἶπε ὁ Βέρβερ—καὶ κατέβηκε κι' αὐτός.

Ἔμειναν ἐκεῖ ὄρθιοι κι' ἀκίνητοι, περιμένοντας τὸ θῦμα τους καὶ τεντώνοντας τ' αὐτὶ γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ βήματά του.

Δὲν ἐπερίμεναν καὶ πολύ. Ἀκούστηκε θόρυβος πίσω τους κι' ἕνα σφύριγμα. Τὰ δάκτυλα τοῦ Φέρρις ἔσφιξαν

Ἕνας μαῦρος σιδερένιος ὄγκος ἔπεσε ἐπάνω τους

δυνατὰ τὸ σιδερένιο ἀντικείμενο καὶ τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ παρουσιάσθηκε ἡ σιλουέττα τοῦ Κατέσμυ, σὰν μιὰ γκρίζα μάζα μέσα στὴν ὁμίχλη. Τοῦ ἐπετέθησαν κι' οἱ δυό. Ὁ Φέρρις τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὸ σίδερο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ὁ δυστυχὴς Κατέσμυ σωριάστηκε τὸ λιθόστρωτο χωρὶς νὰ κατορθώσῃ ν' ἀφήσῃ οὔτε μιὰ κραυγὴ πόνου.

Ταχύτατα, ὁ Φέρρις καὶ ὁ Βέρβερ, ἔψαξαν τὶς τσέπες τοῦ θύματός των. Ὕστερα ἐκύτταξαν τὰ κέρδη τους κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς σπίρτου: ἦταν πολὺ ἀσήμαντα.

—Διάβολε!—ἔκαμε ὁ Φερρις— τρία δολλάρια καὶ μερικὰ κέρματα. Σοῦ τῶπα ἐγὼ πὼς ἦταν ἁλήτης...

Ὁ Βέρβερ τὸ πῆρε φιλοσοφικά:

—Μὰ τί ἤθελες νὰ συναντήσῃς αὐτὴ τὴν ὥρα; Κανέναν Ἄστορ ἢ κανέναν Βαντερμπλίτ; Ἔχουμε καὶ τὸ ρολόϊ.

Μὲ μιὰ κίνησι περιφρονητικὴ ἔβαλε ὁ Φέρρις τὸ ἀσημένιο ρολόϊ στὴν τσέπη του:

—Δὲν ἀξίζει οὔτε φράγκο!—μουρμούρισε. Ἐμπρός, τελείωνε. Ἂς πάρουμε αὐτὸν τὸν βλάκα ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο!

Πῆραν στὰ χέρια τὸν Κατέσμυ καὶ τὸν μετέφεραν σὲ μιὰ γωνιά. Ἐκεῖ δμως χτύπησαν ἐπάνω σ' ἕνα σκληρὸ πρᾶγμα.

—Μιὰ σιδερένια πόρτα—εἶπε ὁ Βέρβερ. Θἄνε ὅμως καλύτερα νὰ τὸν πᾶμε μακρύτερα, γιατὶ ἴσως ν' ἀραιώσῃ ἡ ὁμίχλη.

Ἔφθασαν, σκοντάβοντας, ὡς ἕνα δψωματάκι κι' ἐκεῖ ἀφῆκαν τὸν Κατέσμυ στὸ ἔδαφος.

—Πέθανε; ρώτησε ὁ Φέρρις.

—Ὄχι, ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Ἡ καρδιά του κτυπάει ἀκόμη.

Ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του τὸν ἄτυχο Κατέμυ, ἀλλ' ἀντελήφθη ὅτι τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου κύλισε σὲ κάποιο κενό.

Ἡ ὁμίχλη ἦταν ἀκόμη πιὸ πυκνὴ ὅταν ξαναγύρισαν στὸ αὐτοκίνητό τους.

—Δὲν βλέπω καθόλου—εἶπε ὁ Βέρβερ, βάζοντας ἐμπρὸς τὴ μηχανή.

Οἱ τροχοὶ τοῦ αὐτοκινήτου γύριζαν σὲ λίγο ἐπάνω σ' ἕνα ἀνώμαλο ἔδαφος, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς κρότος.

— Διάβολε!, ξεφώνισε ὁ Βέρβερ. Μᾶς ἔσπασε τὸ λάστιχο.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Φέρρις ὑπῆρξε μιὰ φοβερὴ κραυγή, ἐνῷ συγχρόνως τὸ πρόσωπό του φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ φῶς.

—Βρισκόμαστε ἐπάνω στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου!, βρυχήθηκε. Τὸ τραῖνο ἔρχεται! Βγὲς ἀπὸ τὶς γραμμές!

Ὁ Βέρβερ ἔβαλε ἐμπρός, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ὁρμητικὸς σιδερένιος ὄγκος ἔπεσε ἐπάνω στὸ αὐτοκίνητο, τὸ συνέτριψε καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

*

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν μιὰ τραγικὴ εἴδησι:

«Μιὰ θανατηφόρος σύγκρουσις στὴ διασταύρωσι τοῦ Γκρόσσιγκ. — Δυὸ νεκροί.

»Ὁ Τζὼν Βέρβερ καὶ ὁ Πάουλ Φέρρις ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια εὗρον τραγικὸν θάνατον σήμερον τὴν πρωΐαν κατόπιν συγκρούσεως τοῦ αὐτοκινήτου των μὲ ἀμαξοστοιχίαν εἰς τὴν στροφὴν τοῦ Λόβμαν, πεντήκοντα μίλλια μακρὰν τῆς πόλεως. Ἡ ἀμαξοστοιχία διήρχετο τὴν διασταύρωσιν ἀκριβῶς τὴν 2.20 πρωϊνήν. Τὸ δυστύχημα ἔλαβε χώραν ὑπὸ μυστηριώδεις συνθήκας. Φαίνεται ὅτι ἡ ἁλυσίδα ποὺ βάζουν λίγα λεπτὰ πρὶν περάσῃ τὸ τραῖνο δὲν ἐτοποθετήθη ἐγκαίρως εἰς τὴν θέσιν της καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου δὲν ἀντελήφθη ὅτι περνοῦσε τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς. Ἡ ἀπουσία τοῦ Τζὶμ Κατέσμυ παραμένει ἀνεξήγητος. Ὡς φύλαξ καὶ κλειδοῦχος ἔπρεπε νὰ εἶνε εἰς τὴν θέσιν του ἀπὸ τὴν 2.05 πρωϊνήν. Μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ὑπάρχουν πληροφορίαι περὶ τῆς τύχης του».

EDWIN RUTT

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΥΠΟ ΜΑΡΙΟ ΟΡΤΕΝΣΙ

Ὁ Πάολο τὴν γνώρισε κατὰ τύχην ἕνα βράδυ στὸ χορὸ τοῦ «Ἐξέλσιορ» ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄλλες γυναῖκες ποὺ χόρευαν. Τοῦ φάνηκε πὼς ἐκείνη ἦταν ἡ πιὸ ὄμορφη, καθὼς συμβαίνει πάντα σ' ἕναν ἄνδρα, ὅταν τὸν κυττάζῃ μιὰ γυναῖκα περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Κι' ἀλήθεια, οἱ ματιὲς τῆς Κάρλας ἦσαν ὑποσχέσεις ποὺ ἐτηρήθησαν. Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, πολὺ συχνὰ ἐπέτρεπε στὸν Πάολο νὰ τὴν συνοδεύῃ στὸν κινηματογράφο, στὸ θέατρο, στὸ χορὸ καὶ σὲ ρομαντικοὺς περιπάτους.

Κι' ὅμως ὁ Πάολο κι' ἡ Κάρλα δὲν ἦσαν εὐτυχισμένοι. Κι' ἡ αἰτία ἦταν ἕνας βαρὺς ἐφιάλτης ποὺ βασάνιζε τὴν ψυχὴ τῆς νέας, ἦταν ἡ ἀνεξήγητη ψυχρότης ποὺ ὁ Πάολο διέκρινε κάθε ποὺ ἔσκυβε νὰ φιλήσῃ τὰ χεῖλη τῆς ἀγαπημένης του. Πολλὲς φορὲς δοκίμασε νὰ τὸ μάθῃ:

—Κάρλα, μίλησέ μου. Πές μου τα δλα. Δὲν εἶσαι εἰλικρινὴς μαζί μου. Τί ἔχεις;

—Τίποτε, Πάολο, τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη καὶ χαμήλωνε τὰ βλέφαρα σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ διαβάσῃ στὰ μάτια της τὸν ~~~ τῆς ψυχῆς της.

Κι' ἕνα βράδυ ἐκεῖνος, κρατῶντας τὴν σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ κυττάζοντας τὰ χεῖλη της ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ πόθο, κατακόκκινα σὰν ἕνα μαγιάτικο τριαντάφυλλο, κατελήφθη ἀπὸ ἴλιγγο, σκεπτόμενος ἴσως ὅτι μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἡ γυναῖκα αὐτὴ θ' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντά του. Ἔσκυψε τότε καὶ τῆς μουρμούρισε ζητῶντας τὰ χεῖλη της:

—Κάρλα, θὰ μ' ἀγαπᾷς π ά ν τ α;

Ἡ νέα ὅμως τέντωσε τὰ χέρια της ἐπάνω στὸ στῆθος του, ξέφυγε λίγο ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ὕστερα σηκώθηκε, ἐπλησίασε στὸ παράθυρο, τάχα σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀντικρύσῃ τὸ πολὺ φῶς, καὶ τὸ μαγικὸ τοπεῖο ποὺ ἁπλωνόταν ἀνθισμένο μπροστά της, πραγματικὰ ὅμως, γιὰ νὰ κρύψῃ δυὸ δάκρυα ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ περισσότερο.

—Κάρλα, τῆς εἶπε γλυκὰ ὁ Πάολο, πλησιάζοντάς την καὶ σφίγγοντάς την ἐπάνω του, ἀφοῦ τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὸ λαιμό, Κάρλα, δὲν θέλεις νὰ γίνῃς δική μου γιὰ πάντα.

Καὶ τὴν ἐκύτταζε μὲ βλέμμα γεμάτο ἀγωνία, ἐνῷ περίμενε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησί της. Κι' ἐκείνη τοῦ μίλησε:

—Τὸ κλάμμα δὲν εἶνε κάτι τὸ καινούργιο γιὰ μένα. Ἔχω, τώρα πιά, συνηθίσει, νὰ κλαίω...

—Μὰ, γιατί κλαῖς;

—Κλαίω, — εἶπε σιγὰ ἡ Κάρλα — κι' ἡ φωνή της ἔγινε πιὸ χαμηλὴ καὶ πιὸ πνιγμένη — κλαίω μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρονῶν, μιὰ ξανθὴ κοπέλλα ποὺ δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔκρυψε μέσα στὴν ψυχή της σ' ὅλη της τὴν ζωήν, μιὰν ἀγάπη γιὰ νὰ τὴν δώσῃ ὁλόκληρη σ' ἕναν ποὺδὲν ἦταν ἄξιος μιᾶς τέτοιας ἀφοσιώσεως. Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ποτέ, ἀλλ' ἐγώ, σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν, δηλαδὴ πρὸ δύο ἐτῶν, συνήντησα κάποιον καὶ πίστεψα στὰ λόγια του, ὅπως κάθε κοπέλλα μπορεῖ νὰ πιστέψῃ μόνον μιὰ φορὰ στὴ ζωή της. Τίποτα δὲν ἠθέλησα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ. Τοῦ μίλησα μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, τοῦ δόθηκα, βουτήχτηκα στὶς ἀγάπης τὴν τρέλλα.

—Ταπεινώθηκα πολύ, ἀλλ' ἤμουν εὐτυχής. Καὶ γι' αὐτὴν τὴν εὐτυχία πρέπει νὰ τοῦ εἶμαι εὐγνώμων, παρ' ὅλο ποὺ ἔφυγε, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτε, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ λύπη, ὁ πόνος, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μὲ φέρῃ στὸν τάφο...

—Στὸν τάφο..., ἐπανέλαβε ἀσυναισθήτως ὁ Πάολο σφίγγοντας δυνατὰ τὰ χέρια του, ἐνῷ ἡ καρδιά του πονοῦσε ἀπὸ ζήλεια, ἀκούοντας τὴν Κάρλα νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ μιὰ χαμένη εὐτυχία της, γιὰ μιὰν πρωτάκουστη εὐγνωμοσύνη πρὸς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ὑπῆρξε πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτὸν καὶ πιὸ τυχερός... Γιὰ μιὰ στιγμὴ γέννηκε κακός:

—Καλλίτερα νὰ πέθαινες! τῆς εἶπε. Ἴσως νὰ ἦταν πιὸ καλά..

—Κι' ἔτσι δὲν θὰ μὲ γνώριζες, ἀλήθεια; Εἶσαι κι' ἐσὺ ἐγωΐστὴς σὰν τούς ἄλλους. Σκέπτεσαι κι' ἐσὺ τὸν ἑαυτόν σου. Κι' ἐγώ:...

—Μὰ ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς. Δὲν θέλησες νὰ μ' ἀγαπήσῃς, γιατὶ δὲν μπόρεσες νὰ ξεχάσῃς..

—Μ' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς, μουρμούρισε μὲ ἄτονη φωνὴ ἡ Κάρλα. Σ' ἀγαπῶ, Πάολο. Σ' ἀγαπῶ, ὅπως ξέρω, ὅπως μπορῶ, μὲ τὴ φτωχὴ καὶ κουρασμένη ψυχή μου. Γι' αὐτό, ἀφ' ὅτου γνωριστήκαμε, ἐγὼ κλαίω γιατὶ ἤθελα νὰ σοῦ προσφέρω τὸν ἑαυτό μου, ἀμόλυντο, ὅπως ἤμουν πρὸ δύο ἐτῶν...

Τέντωσε τὰ δυό της χέρια, πῆρε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὸ δικό του, τὸ φίλησε στὴ φούχτα καὶ τὤκλεισε σφιχτὰ σὰν νὰ τοῦ εἶχε βάλει κάποιο πολύτιμο νόμισμα. Ὕστερα τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ μὲ φωνὴ ὅμοια μ' ἐκείνη μιᾶς μικρούλας ποὺ φοβᾶται τὰ φαντάσματα, ἐμουρμούρισε:

—Ἡ ζωὴ μοῦ ἔκανε τόσο μεγάλο κακό, Πάολο! Δὲν μπορῶ πιὰ ν' ἀγαπήσω... Ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα ἑνὸς καὶ μόνου, κι' ὁ κύριος τῆς ὑπάρξεώς μου ἔμεινε ἐκεῖνος ποὺ εἶνε πάντα παρὼν καὶ μοῦ καταστρέφει τὶς καλλίτερές μου στιγμές. Μερικὲς φορὲς φοβοῦμαι· τόσο πολύ. Μοῦ φαίνεται πὼς μὲ παρακολουθεῖ κάποιο φάντασμα. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν μοῦ εἶπες ἂν θέλω νὰ γίνω δική σου γιὰ π ά ν τ α, ἔνοιωσα στὴ ψυχή μου κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐκφράσω.

Ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς, ἀκουμβῶντας στὸν ὦμο τοῦ Πάολο ποὺ ἔνοιωθε τώρα τὸν ἑαυτό του σὲ πολὺ δύσκολη θέσι καὶ σκεπτόταν πὼς θὰ ἐμειοῦτο ὁ ἐγωϊσμός του ἂν συνεκινεῖτο ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ ἰδέα ὑπερίσχυσε κάθε ἄλλης μέσα στὸ βασανισμένο μυαλό του: Νὰ φύγῃ! Νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ Ρόζα, ποὺ εἶχε πάντα λαμπρὲς ἰδέες στὸ νοῦ της, γιὰ νὰ περάσῃ μαζί της τὴν ἐφιαλτική του ἐκείνη βραδυά. Γιατὶ ἡ Κάρλα ἦταν γι' αὐτὸν τώρα μιὰ ξένη, μιὰ ἀδιάφορη νέα. Θᾶπρεπε νὰ τὴν βοηθήσῃ : Ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμα, ἴσως νὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Ὁ ἐγωϊσμός του ὅμως εἶχε πληγωθῇ βαθειὰ καὶ τὸν ἔκανε σκληρὸ τόσο, ὥστε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ καὶ κάθε ἴχνος συμπόνοιας. Σκέφθηκε ὅτι ἡ Κάρλα ὑπῆρξε εἰλικρινὴς, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ μιλήσῃ νωρίτερα. Γι' αὐτὸ ἡ σκέψις τῆς Ρόζας πλημμύρισε τὸ νοῦ του καὶ ξέχασε τὸν πόνο τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε μπροστά του...

Πέρασαν δέκα μέρες, καὶ δὲν συνηντήθησαν. Πέρασε ἕνας μήνας κι' ὁ Πάολο ξέχασε. Ὁ πόνος τῆς Κάρλας ὅμως ὁλόένα μεγάλωνε. Ἔνοιωθε πὼς εἶχε τελειώσει πιὰ γι' αὐτὴν ἡ ζωή, πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀγαπήσῃ καὶ μιὰ μεγάλη ἀδιαφορία τὴν κατέλαβε ὁλόκληρη γιὰ τὸ κάθε τι καὶ γιὰ ὅλους. Ὅταν εἶχε κοντά της τὸν Πάολο, μιὰ ἀκτίνα φωτὸς φαινόταν στὸν σκοτεινὸν οὐρανὸ τῆς λύπης της. Τώρα ὅμως δὲν ἔνοιωθε τίποτε...

Κι' ἔμεινε ἀδιάφορη ἐπίσης κι' ὅταν ἕνα πρωῒ βρῆκε μέσα στὸ κουτὶ τῶν ἐπιστολῶν, ἕνα γράμμα τοῦ ὁποίου ἐγνώρισε ἀμέσως τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα. Ἦταν ἕνα γράμμα ποὺ περίμενε ἀπὸ πολὺν καιρὸ καὶ ποὺ τόσες φορὲς ὠνειρεύτηκε ὅτι θἄπαιρνε καὶ ποὺ τὸ ἄνοιξε τώρα χωρὶς καμμιὰ συγκίνησι. Ἦταν ἕνα γράμμα τοῦ ἀνθρώπου στὸν ὁποῖον ἐχάρισε ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί της καὶ τὸν ὁποῖον τώρα ἔτυπτε ἡ συνείδησις. Ζητοῦσε συγγνώμην, ἔλεγε πὼς δὲν μπόρεσε νὰ ξεχάσῃ, τῆς μιλοῦσε γιὰ μιὰ καινούργια εὐτυχία.

Μὰ γιατί αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα προτήτερα; Γιατὶ ἀφῆκε τόσο σκληρὰ ἐκείνη τὴ ξανθοῦλα; Γιατὶ τῆς ἔκανε τόσο κακό;

Μὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά, τῆς ἦταν πιὰ σὰν ἕνα φάντασμα καὶ τίποτε περισσότερο.

Ἔκανε πολὺ καλὰ νὰ γράψῃ τὴν διεύθυνσί του. Ἡ Κάρλα τοῦ ἀπήντησε ἔτσι:

«Μὴν γυρίσῃς γιὰ μένα, δὲν σ' ἀγαπῶ πιά, ἀγαπῶ ἕναν ἄλλον...» Ἕναν ἄλλον; Ναί: Ἀγαποῦσε τὸν πόνο της...

Σηκώθηκε κι' ἐπλησίασε τὸ παράθυρο

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡ ΜΙΛΛΣ

—Ὄχι, εἶπε ἡ Τζέννυ. Τὰ λόγια εἶνε ὡραῖα, ἀλλ' ἐμεῖς οἱ γυναῖκες προτιμοῦμε τοὺς ἄνδρας ποὺ εἶνε δραστήριοι κι' ἀποφασιστικοί. Ἐσύ, φίλε μου, δὲν εἶσαι ἐρωτευμένος. Ὑποφέρεις μόνον ἀπὸ νοσταλγία γιὰ τὴν πατρίδα σου.

Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα εὑρέθηκαν μαζὶ σὲ μιὰ ἐκδρομή. Τὴν διωργάνωσε ὁ Τζὰκ Μόρτον, ποὺ εἶχε πάρει τὸ γιὸτ τῆς ἑταιρείας γιὰ νὰ τοὺς πάῃ ὅλους στὸν κόλπο Σάμσουϊ. Ἦσαν πέντε: ὁ ταγματάρχης Ράστερς μὲ τὴν γυναῖκα του, ὁ Τζὰκ Μόρτον, ἡ Τζέννυ Γκρὴγκ καὶ ὁ Πώλ.

Ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ προέδρου τῆς ἑταιρείας, τοῦ ταγματάρχου Ράστερς. Ὁ Τζὰκ Μόρτον, μολονότι νέος ἐπίσης, ἦταν διευθυντὴς τοῦ τμήματος Ἐξαγωγῶν.

Ὁ Πὼλ εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ πάρῃ κάποια θέσι στὴν ἑταιρεία. Τὴν μόνη θέσι ὅμως ποὺ κατώρθωσε νὰ πάρῃ, ἦταν στὸ... μπάρ. Ἐκεῖ σύχναζε Τζέννυ τοῦ τὸ εἶπε χωρὶς νὰ τὸν ντραπῇ.

Ὁ Τζὰκ Μόρτον ἦταν διαφορετικός. Εἶχε κατορθώσει, μὲ τὴν ἐργασία του καὶ τὴν ἱκανότητά του, νὰ φθάσῃ στὴ θέσι ποὺ κατεῖχε. Ἡ Τζέννυ ἄρχισε νὰ τὸν προτιμᾷ. Ἐστενοχωρήθηκε μάλιστα ποὺ ὁ Πὼλ ἐπῆγε μαζί τους. Ἀλλ' ἦταν ἀνεμποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ὅταν ἔφθασαν στὸν κόλπο, ἔρριξαν

Μὲ τὸ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου καὶ τὸ ναυτικὸ κασκεττάκι της.

ἄγκυρα σὲ ἀπόστασι μισοῦ μιλλίου ἀπ' τὴ ἀκτὴ καὶ ὅλοι ἑτοιμάσθηκαν νὰ κάνουν τὸ μπάνιο τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πὼλ ποὺ ἔμεινε ξαπλωμένος σὲ μιὰ σαὶζ-λόγκ.

Ὁ ταγματάρχης καὶ ἡ κυρία Ράστερς ἔπεσαν πρῶτοι στὴ θάλασσα. Ὁ Τζὰκ Μόρτον, ποὺ ἦταν μισοντυμένος ἀκόμη ἔμενε στὸ κατάστρωμα ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὴν Τζέννυ, ἡ ὁποία μὲ τὸ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου καὶ τὸ ναυτικὸ κασκέττο της ἀποτελοῦσε ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη φυσιογνωμία.

Ἀπὸ τὴν θέσι του ὁ Πὼλ τοὺς κύτταζε συνωφρυωμένος καὶ τοὺς εἶδε σὲ λίγο νὰ πηδᾶνε μαζὶ στὴ θάλασσα.

—Πώλ! φώναξε κολυμβῶντας στ' ἀνοικτὰ ὁ ταγματάρχης. Ἔχε τὸν νοῦ σου νὰ μὴν φανῇ κανένας καρχαρίας!

Οἱ καρχαρίαι ἐμφανίζοντο σπανιώτατα στὸν κόλπο Σάμσουϊ. Οὔτε μιὰ φορὰ τὸν χρόνο.

—Γιατὶ δὲν κάνεις κι' ἐσὺ τὸ μπάνιο σου; ἐφώναξε ὁ Τζὰκ Μόρτον, ποὺ κολυμποῦσε κοντὰ στὴν Τζέννυ.

—Οὔφ, βαρυέμαι! ἀπήντησε ὁ Πώλ. «Ἄμ καὶ τὶ δὲν βαρυέσαι!» ἐμονολόγησε ἡ Τζέννυ.

Ὁ Πὼλ, ὡρισμένως, τὰ εἶχε βαρεθῇ ὅλα. Εἶχε βαρεθῇ πρωτίστως τὸν τόπο ἐκεῖνο καὶ τὸ ζεστό, τὸ ἀπελπιστικὰ ζεστὸ κλίμα του. Ἡ Νότιος Κίνα τὸ καλοκαίρι, εἶναι φρικτότερη ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Εἶχε βαρεθῇ ἐπίσης νὰ περιμένῃ τὸν διορισμό του στὴν ἑταιρεία τοῦ θείου του. Ὁ ταγματάρχης Ράστερς, πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ἑταιρείας «Τσαΐνα Ἐξπὸρτ Κορπορέσιον», ποὺ μποροῦσε μὲ μιὰ λέξι του νὰ τὸν διορίσῃ, τὸν τυραννοῦσε ἐπὶ ἓξη μῆνες τώρα, ἀπὸ τὸν καιρό, δηλαδή, ποὺ ὁ Πὼλ εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

«Μοῦ ἀρέσουν οἱ δραστήριοι ἄνδρες!», ἐμουρμούρισε ὁ Πώλ. Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν φράσι αὐτὴ τῆς Τζέννυ.

Πέταξε τὸ τσιγάρο του στὴ θάλασσα καὶ τὸ βλέμμα του ξαναπῆγε στὴν Τζέννυ καὶ τὸν Τζὰκ Μόρτον, ποὺ κολυποῦσαν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ γιώτ.

—Δραστήριοι...σὰν τὸν Τζὰκ Μόρτονα, ἐσκέφθηκε μὲ λύσσα. Χμ!

Τοὺς ἔβλεπε νὰ γελοῦν καὶ νὰ κουβεντιάζουν, εὐτυχισμένοι. Θὰ πήγαιναν τώρα ὡς τὴν παραλία καὶ θὰ ξάπλωναν στὴν ἄμμουδιά. Θὰ ἔμεναν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, καὶ θὰ ἔλεγαν ἕνα σωρὸ τρυφερὰ λόγια.

Ὁ Πὼλ τοὺς εἶχε δῆ κι' ἄλλη φορά, καὶ τὸ θέαμα τὸν πείραζε πολύ. Σήμερα ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τὶς γλυκύτερες παρατηρήσεις τῆς Τζέννυ, ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἐκνευρισμένο. Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ κολυμπήσουν πρὸς τὴν παραλία, ὅπου θὰ ἔμεναν βέβαια ἐπὶ ὧρες! Ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσῃ!

Πῶς θὰ τοὺς ἐμπόδιζε; Ἐκεῖνοι βρισκόνταν στὴν θάλασσα καὶ αὐτὸς ἐπάνω στὸ γιώτ. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε.

Καὶ ἔξαφνα τοῦ ἦλθε μιὰ ἔμπνευσις. Ἐτινάχθηκε ὄρθιος, ἔβαλε τὰ χέρια του μπροστὰ στὸ στόμα κι' ἔρριξε μιὰ βροντερὴ κραυγή:

—Καρχαρίας!

—Ποῦ; ρώτησε τρομαγμένος ὁ ταγματάρχης Ράστερς.

—Ἐκεῖ, ἐφώναξε ὁ Πώλ, δείχνοντας ἕναν σκόπελο. Πίσω ἀπ' τὸν βράχο!

Ὁ Τζὰκ Μόρτον καὶ ἡ Τζέννυ γύρισαν γρήγορα πρὸς τὸ γιώτ. Ὁ ταγματάρχης, λαχανιασμένος, βοηθοῦσε ἤδη τὴν γυναῖκα του ν' ἀνεβῇ τὴν μικρὴ ξύλινη σκάλα. Ὅταν ἔφθασε στὸ κατάστρωμα, ἡ κυρία Ράστερς ξαπλώθηκε στὴν σαὶζ-λόγκ καὶ λιποθύμησε.

Ἔξαφνα ὁ Πὼλ ἔσκασε στὰ γέλια.

—Δὲν ἔχω δῆ πιὸ ἀστεῖο πρᾶγμα στὸν κόσμο! ἐφώναξε.

—Ἀστεῖο, κύριε; Ποῦ βλέπεις τὸ ἀστεῖο;

Ὁ ταγματάρχης τὸν ἐκύτταξε ἄγρια. Ὁ Τζὰκ καὶ ἡ Τζέννυ ποὺ εἶχαν ἀνεβῇ ἐκείνη τὴν στιγμή, τὸν ἐκύτταζαν ἐπίσης μὲ θυμό.

—Δὲν εἶδα κανένα καρχαρία! εἶπε ὁ Πὼλ γελῶντας πάντοτε.

Ὁ ταγματάρχης ἔσκυψε ἐπάνω ἀπ' τὴ γυναῖκα του.

—Εἶσαι ἠλίθιος, Πώλ, εἶπε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Δὲν βλέπεις πόσο τρόμαξε ἡ θεία σου;

Ὁ Τζὰκ Μόρτον ἔτρεμε ἀπ' τὸ θυμό του.

—Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ σ' ἀρπάξω καὶ νὰ σὲ πετάξω μὲ τὰ ροῦχα στὴ θάλασσα! φώναξε.

—Βοηθῆστε με, Μόρτον, εἶπε ὁ ταγματάρχης. Θὰ κατεβάσωμε τὴν γυναῖκα μου στὴν καμπίνα...

Οἱ δύο ἄνδρες ἔπιασαν τὴν κυρία Ράστερς καὶ τὴν μετέφεραν κάτω. Ὁ Πὼλ ἔμεινε μόνος στὸ κατάστρωμα μαζὶ μὲ τὴν Τζέννυ. Ἡ νέα τὸν κύτταξε λοξά.

—Εἶσαι σπουδαῖος, δὲν εἶν' ἔτσι; τοῦ εἶπε μὲ πεῖσμα. Καὶ βούτηξε στὴ θάλασσα χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησί του.

Ὁ Πὼλ στηρίχθηκε στὴν κουπαστὴ κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρακολουθῇ μὲ τὸ βλέμμα. Καταλάβαινε τώρα ὅτι εἶχε κάνει ἕνα μεγάλο σφάλμα.

—Τούλάχιστον, σκέφθηκε μὲ λύσσα, τοὺς ἐμπόδισα νὰ περάσουν ἀπέναντι. Φυσικὰ ἔχασα καὶ τὶς τελευταῖες μου ἐλπίδες, ἀλλά, δὲν βαρυέσαι. Ἄ!!

Εἶχε γουλώσει ἔξαφνα τὰ μάτια. Τί ἦταν τὸ μαῦρο ἐκεῖνο ἀντικείμενο ποὺ ἤγγετο πρὸς τὸ πλοῖο; Ὕψιστε Θεὲ ἦταν καρχαρίας!

—Καρχαρίας! οὔρλασε ὁ Πώλ.

Ἡ Τζέννυ εὑρίσκετο σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὸ γιὸτ καὶ τὸ θαλάσσιον τέρας ἐπλησίαζε ὁλοταχῶς. Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ φώναξε:

—Τὸ ἀστεῖο γίνεται μόνο μιὰ φορά.

—Τζέννυ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι εἶνε καρχαρίας! Ἔλα, ἔλα γρήγορα. Σὲ εἶδε!

—Εἶσαι ἔξυπνος, δὲν εἶνε ἔτσι; εἶπε σαρκαστικὰ ἐκείνη.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ γιώτ, χωρὶς νὰ διάζεται.

—Τζέννυ! Τζέννυ! ἐφώναξε ὁ Πώλ. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἀστειεύομαι! Κύτταξε.

—Ἄσε με ἥσυχη, εἶπεν ἡ νέα.

—Τζέννυ! Τζέννυ! Σὲ εἶδε. Ὦ! Ὦ! Ὁ Πὼλ ἔμπηξε μιὰ κραυγή. Ὁ καρχαρίας ἔφθανε μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα. Σὲ μιὰ στιγμή, θὰ ἄνοιγε τὸ φοβερὸ στόμα του... Ἡ Τζέννυ εὑρίσκετο σὲ ἀπόστασι δύο μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖο.

Ἕνα δευτερόλεπτο ἔφθασε γιὰ τὰ ὑπό-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 30)

ΝΥΧΤΑ

—Φθάσαμε!—είπε ὁ Τζαίημς Μπράντφορδ, θγάζοντας τὸ καπέλλο του καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γύρω του. Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη, ἀγάπη μου;

Ἡ γυναῖκα του—ποὺ τὴν εἶχε παντρευτῆ μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας—παρετήρησε τὴν καμπίνα μὲ ὕφος ὄχι καὶ τόσο ἱκανοποιημένο.

—Οἱ φίλες μου—μουρμούρισε—ὅταν ἔκαναν τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τους, πῆγαν στοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα ἢ στὸ Ἄτλαντικ Σίτυ... Ἐνῶ ἐγὼ πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῶ μὲ μιὰ σύντομη ἐκδρομὴ ὡς τὸ Ἄλμπανυ, μέσα σ' ἕνα πλοῖο ποὺ κάνει νυκτερινὸ ταξεῖδι!

—Τὸ ἐπάγγελμά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ λείψω πολύ—ἀπήντησε ὁ ντέτεκτιβ.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του στενοχωρημένον καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ διασκεδάσῃ τὴν κακὴ διάθεσι τῆς Λάουρας. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἕνα πνιγμένο οὐρλιασμα γυναικὸς ἀκούστηκε. Ὁ Μπλάνφορδ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κύτταξε. Μιὰ νέα μὲ τὸ πρόσωπο κάτωχρο καὶ μὲ ἔκφρασι τρελλῆς, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἕνας νεκρὸς μέσα στὴν καμπίνα μου! φώναξε.

—Περιμένετε μιὰ στιγμή. Θὰ ἔλθω μαζί σας—εἶπε ὁ Μπλάντφορδ. Θὰ γυρίσω σὲ λίγες στιγμὲς, εἶπε, γυρίζοντας πρὸς τὴν Λάουρα καὶ ἀπομακρύνθηκε μαζὶ μὲ τὴν νέα, ἡ ὁποία τὸν ὡδήγησε εἰς τὴν καμπίνα της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἡ ἄγνωστη δίστασε.

—Δὲν μπορῶ νὰ μπῶ καὶ νὰ βρεθῶ κάλι μπροστὰ σ' ἕνα τόσο φοβερὸ θέαμα! εἶπε. Μπῆτε ἐσεῖς! Νά, ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν πόρτα, δεξιά.

—Μὴν φοβεῖσθε — τῆς συνέστησε ὁ Μπλάνφορδ. Ἂν εἶνε νεκρός, καθὼς εἴπατε, δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κάνῃ κανένα κακό.

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Μπῆκαν μέσα. Ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα καὶ πλησίασε τὸ πτῶμα. Ὁ δυστυχὴς ἦταν νεκρὸς ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα κι' ἡ φρίκη ἦταν ζωγραφισμένη ἀκόμη στὸ πρόσωπό του, ἐνῶ ἕνα χρυσὸ δόντι λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο στόμα του. Τὸ λευκὸ πουκάμισο τοῦ φράκου του ἦταν λεκιασμένο ἀπὸ αἵματα κοντὰ στὴν καρδιά του. Εἶχε μιὰ πληγὴ ἀπὸ μαχαῖρι. Ὁ ντέτεκτιβ ἔστράφη πρὸς τὴ νέα, ποὺ εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὶς παλάμες της.

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ρώτησε.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω; μουρμούρισε ἐκείνη.

—Ποιὰ εἶσθε σεῖς, τότε;

—Μυριὲλ Οὐΐζε, εἶπε ἡ νέα μὲ δισταγμό. Ἀνέβηκα στὸ πλοῖο... ἐξακολούθησε κι' ἔμεινα στὴν καμπίνα μου μέχρι πρὸ εἴκοσι λεπτῶν. Ὕστερα βγῆκα γιὰ μιὰ στιγμὴ, κι' ὅ,τι συνέβη ἀργότερα, σᾶς τὸ διηγήθηκα ἤδη.

—Δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σας. Πρέπει νὰ μοῦ παρουσιάσετε τὸν κύριο ποὺ εἶνε νεκρός.

Ἡ νέα ἀνατρίχιασε καὶ στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ἡ φρίκη.

—Ἄφῆστε με — εἶπε. Εἶνε περιττὸ νὰ μ' ἐρωτᾶτε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ σώσετε. Πρὶν φθάσῃ τὸ πλοῖο στὸν προορισμό του θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ...

—Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε; Τότε θὰ ξέρετε ποιὸς ἐσκότωσε τὸν φίλο σας!

Ἡ γυναῖκα στριφογύρισε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ δακτυλίδι της καὶ ὕστερα εἶπε:

—Δὲν πρόκειται γιὰ φίλο μου: σήμερα παντρευτήκαμε: ἦταν σύζυγός μου. Πρὶν παντρευτοῦμε μοῦ εἶχε πῆ πὼς παντρευόμουν ἕναν νεκρὸ καὶ πὼς θάμενα χήρα. Τοῦ ἀπήντησα πὼς ἤμουν διατεθειμένη ν' ἀντιμετωπίσω τὰ πάντα. Ἔπρεπε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην. Σκεφθήκαμε πὼς ἕνα πλοῖο σὰν κι' αὐτὸ ἦταν πιὸ ἀσφαλισμένο. Ἀνεβήκαμε χωριστά. Ἐκεῖνος κρύφτηκε ἀμέσως στὴν καμπίνα. Ἐγὼ ἔμεινα φύλακας ἐπάνω στὸ κατάστρωμα ὡς ποὺ ξεκίνησε τὸ πλοῖο κι' ὕστερα κτύπησα τρεῖς φορὲς τὴν πόρτα τῆς καμπίνας, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει καὶ μοῦ ἄνοιξε.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ νέα σταμάτησε. Ὕστερα ἐξηκολούθησε:

—Ὦ, ἂν ἔμενα ἐδῶ! Μὰ ἐκεῖνος μὲ παρακάλεσε νὰ πάω στὸ μπάρ. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πάμε μαζί, γιατὶ αὐτὸς διέτρεχε κίνδυνον. Ἤθελε ὅμως νὰ πιοῦμε μιὰ σαμπάνια γιὰ νὰ γιορτάσωμε τοὺς γάμους μας. Σὰν ἠλίθια, τὸν ἄκουσα. Στὴν ἐπιστροφή μου βρῆκα τὸ φῶς σβυσμένο καὶ τὴν πόρτα ἀνοικτή...

Ὁ Μπράντφορδ τῆς ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο της καὶ εἶπε:

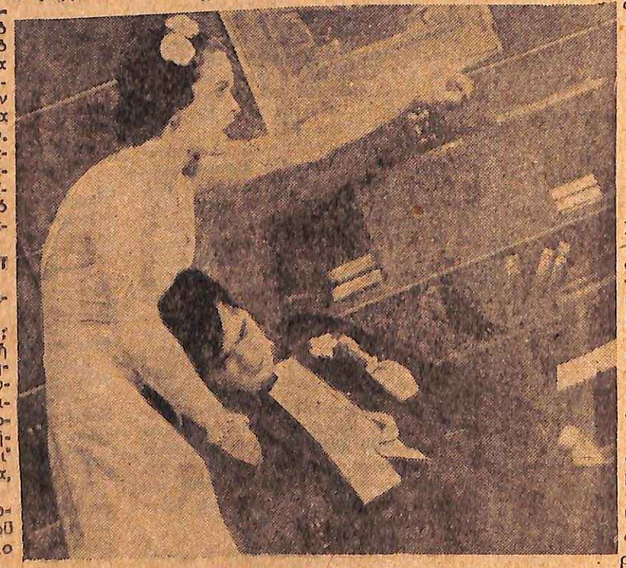
—Ἐκδίκησις κάποιου κακούργου. Δὲν εἶν' ἔτσι, κόρη μου;

—Δὲν ξέρω, δὲν ἀνακατεύομαι μὲ τοὺς κακοποιούς, ἀπήντησε ἐκείνη.

—Ἂν βρισκόμουν κοντὰ στοὺς κακοποιούς, αὐτὸ τὸ ἔκανα πρὸς χάριν τοῦ Λάρρυ.

—Μὰ ξέρατε ποιὸς διέπραξε τὸ ἔγκλημα; Ποιὸς τὸν παρακολουθοῦσε;

—Ἔχω μιὰ ὑποψία.

—"Οχι, θὰ μείνω μαζί του, ἀπήντησε σηκώνοντας τὸ κεφάλι τοῦ σκοτωμένου

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι θὰ εἶχε αὐτοκτονήσῃ κι' ὅτι ἡ δολοφονία τοῦ συζύγου της θὰ ἦταν ἔργο δικό της. Τὸ βλέμμα του ξαφνικὰ ἔπεσε σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ ποὺ ἦταν μπροστὰ στὰ πόδια της. Τὸ σήκωσε καὶ διάβασε. Ἀπευθυνόταν σ' αὐτὸν κι' ἔλεγε:

Θὰ γυρίσετε σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀλλὰ ἐκεῖνοι θὰ ἔλθουν πρὶν ἀπὸ σᾶς. Τὸ ἐπιθυμῶ. Θέλω νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Λάρρυ μου. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ νομίσετε ὅτι σᾶς ἐξηπάτησα, σᾶς γράφω τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ...».

Τίποτε περισσότερο. Στὸ σημεῖον αὐτὸ τὸ μαχαῖρι τὴν εἶχε κτυπήσει.

Ὁ Μπράντφορδ ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ἐπερίμενε. Στὸν θαλαμηπόλο ποὺ παρουσιάσθηκε ἀνέθεσε νὰ καλέσῃ τὸν πλοίαρχο κι' ὅταν ἐκεῖνος παρουσιάσθηκε.

—Ὑπάρχουν δολοφόνοι μέσα στὸ πλοῖο, τοῦ ἐξήγησε. Εἶμαι ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἀστυνομίας, Μπράντφορδ. Δῶστε μου ἕνα ἀντικλείδι. Θέλω νὰ μπῶ σ' ὅλες τὶς καμπίνες τοῦ καραβιοῦ νὰ τῆς ἐπιθεωρήσω.

Κι' ἐνῶ ὁ πλοίαρχος πῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε νὰ ἐρευνᾷ κάθε γωνία τῆς τραγικῆς καμπίνας. Βρῆκε κάποιο γράμμα. Τὸ διάβασε:

«Ἀγαπητὲ Λάρρυ, ὅσα μοῦ γράφεις εἶνε μάταια. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω αὐτὴ τὴ ζωή, θὰ τρελλαθῶ. Οἱ ἀπειλὲς τοῦ Μπουφάνο, ἀντηχοῦν κάθε στιγμὴ στ' αὐτιά μου. Ξέρω πὼς δὲν μπορῶ νὰ τὶς ἀποφύγω. Θέλει νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ ὅ,τι σὺ ἀπεκάλυψες σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ φύγουμε. Σὲ περιμένω αὔριο τὸ βράδυ στὸ τέρμα τῆς 42ας ὁδοῦ. Θὰ πάρουμε τὸ βαπόρι γιὰ τὸ Ἄλμπανυ, τὴ νύχτα. Θὰ τοὺς ξεγελάσουμε. Ἡ ἀγαπημένη σου Μ ὐ ρ ι ε λ».

Ἡ φυγὴ δὲν ὑπῆρξε δυνατή. Κι' οἱ δυὸ τώρα εἶχαν βρῆ τὸν θάνατο. Ὁ Μπράντφορδ ἐδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Μ' αὐτὸ θὰ διεφώτιζε πολλὰ πράγματα. Ἡ ἀστυνομία κατεδίωκε τὴν συμμορία τοῦ Μπουφάνο, τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ γκάγκστερ. Ὁ Λάρρυ ἦτανμέλςτης, τὴν εἶχε προδώσει καὶ τὸν εἶχαν καταδικάσει. Ὁ Μπουφάνο, ἀσφαλῶς δὲν βρισκόταν στὸ πλοῖο. Δὲν μποροῦσε νὰ ταξειδέψῃ μ' ἕνα τέτοιο βαπόρι. Ἀλλὰ δυὸ τοὐλάχιστον ἀπὸ τοὺς συμμορίτες του θὰ ὑπῆρχαν μέσα σ' αὐτό.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ποὺ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις ὁ Μπράντφορδ, τὸν πλησίασε ἕνας ναύτης μὲ τὸ ἀντικλείδι στὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Διετάχθην νὰ μείνω κοντά σας νὰ σᾶς βοηθήσω.

Φαινόταν ρωμαλέος καὶ ἐπιτήδειος. Ὁ Μπράντφορδ δέχθηκε τὴν βοήθειά του. Ἔτσι ἄρχισε ἡ ἐπίσκεψις στὶς καμπίνες. Ἡ πρώτη πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως. Σκοτάδι. Κενή. Ἐκεῖνοι ποὺ τὴν εἶχαν πιάσει, διεσκέδαζαν ἀκόμη στὸ σαλόνι. Μιὰ γρήγορη ματιὰ ἔπεισε τὸν ἀστυνομικὸν ὅτι ἐκεῖ μέσα δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ὕποπτον. Ἔφυγε. Ἔφθασε μὲ τὸν ναύτη ὡς τὴν τετάρτην καμπίνα ὁμαλῶς. Ἐκεῖ βρῆκαν μιὰ κυρία ποὺ διάβαζε ἕνα βιβλίο. Ὁ Μπράντφορδ ἔρριξε μιὰ ματιὰ κι' ἔφυγε. Στὴν παραπλεύρως καμπίνα στάθηκε. Μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ τσιγάρα, καὶ θόρυβος ἀνθρώπων ποὺ ἔπαιζαν χαρτιά. Ὕστερα ἀκούστηκε τσούγγρισμα ποτηριῶν καὶ μιὰ φράσις: «Πρόσεχε μὴν πιῇς πολύ». Ὕστερα ἐκ νέου σιωπή.

Ὁ Μπράντφορδ ὑποψιάστηκε. Ἡ φωνή, ἡ τόσο χαμηλή, τὸ σιωπηλὸ παίξιμο, τὸ νὰ μὴν πίνουν πολύ... Κι' ὅλα αὐτὰ ἐρχόνταν ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα τῆς καμπίνας, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ ταβάνι.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀπεφάσισε νὰ παρατηρήσῃ καλύτερα. Ἔκαμε ἕνα μεθύσι στὸν ναῦτη κι' ἐκεῖνος ἔσκυψε.

Ὁ Μπράντφορδἀνέβηκε στὴ ράχη του κι' ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα. Στὸ τραπέζι κάθονταν δυὸ ἄνθρωποι, ἀλλὰ οἱ καρέκλες ἦσαν τρεῖς καὶ μοίραζαν τὰ χαρτιὰ γιὰ τρεῖς. Θὰ περίμεναν κάποιον σύντροφο. Τὸ παρουσιαστικὸ τῶν δύο ἀνθρώπων ἦταν ἀπαίσιο. Ὁποιος θὰ τολμοῦσε νὰ μπῇ ἐκεῖ μέσα, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ὑπεδέχετο καμμιὰ σφαῖρα. Τὸ δεξὶ χέρι τοῦ ἑνὸς ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τοῦ ἄλλου μέσα στὴν τσέπη του. Κι' οἱ δυὸ παῖκται φαινόνταν νευριασμένοι.

Ὁ Μπράντφορδ ἔκαμε μιὰν ἐλαφρυὰ κίνησι γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ πιστόλι κι' ἔκανε συνιάλο στὸ ναύτη νὰ χαμηλώσῃ περισσότερο, γιατὶ μποροῦσε νὰ τοὺς ἰδοῦν. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἀκούσθηκε ἕνα σφύριγμα. Ὁ ναύτης ἔχασε τὶς δυνάμεις του κι' ὁ Μπράντφορδ βρέθηκε στὸ πάτωμα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε:

—Χτυπᾶτε τὸν ἀλόπητα!

Ἕνας κολοσσὸς παρουσιάσθηκε μπροστά του. Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ χάσιμο. Ὁ Μωράνφορδ ἐπυροβόλησε κι' αὐτὸς καὶ δὲν ἠστόχησε. Ἕνα κτύπημα ὅμως στὸ κεφάλι τὸν ζάλισε. Τὴ στιγμὴ ποὺ συνῆλθε ἀντίκρυσε δυὸ πόδια ποὺ ἀνέβαιναν διαστικὰ τὴ σκάλα τῆς καμπίνας. Ἦταν ὁ δεύτερος κακοποιός.

— Σταματῆστε τον! — φώναξε. Βὰ δὲν ὑπῆρχε κανείς. Ὁ ναύτης, βρισκόταν στὸ πάτωμα μὲ τὸ ἕνα χέρι σπασμένο. Ὁ Μπράντφορδ χύθηκε πίσω ἀπὸ τὸν φυγάδα. Ἀνέβηκε τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλοπάτια. Ἔφθασε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ. Οἱ κυρίες ἄφησαν κραυγὲς ἀγωνίας καὶ στὸ πρόσωπο ὅλων εἶχε ζωγραφιστεῖ ὁ τρόμος. Ὅλοι ἦσαν ζευγαρωμένοι ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν ὡχρὸ νέο ποὺ ἔμενε μόνος. Ἡ ντάμα του ἄφηνε ἀπεγνωσμένες κραυγές.

Ἡ σύζυγός του καθόταν ἥσυχη σὲ μιὰ πολυθρόνα

— Ἄφῆστε με νὰ φύγω! Μπίλλυ βοήθησέ με!

Ἕνα πιστόλι τὴν ἀπειλοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ ἕνα γερὸ μπράτσο τὴν τραβοῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὁ μόνος, μέσα στὴν αἴθουσα, ποὺ μποροῦσε νὰ ἀναχαιτίσῃ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο ἦταν ὁ Μπράντφορδ, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ πυροβολήσῃ γιατὶ φοβόταν μήπως σκοτώσῃ τὴ νέα. Ὁ δολοφόνος μεταχειριζόταν ὡς ἀσπίδα μίαν ἀθῶα ὕπαρξι.

Καὶ πρὶν ἀκόμη σκεφθῇ ὁ Μπράντφορδ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός. Μέσα στὴν αἴθουσα ἔγινε σωστὸ πανδαιμόνιο. Οἱ φωνὲς ἐδιπλασιάσθησαν. Ἕνα σαξόφωνο γκρεμίστηκε ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δολοφόνος καὶ ἡ ἀσπίδα του ἐξηφανίσθησαν. Τὸ κατάστρωμα ἦταν κατάμεστο ἀπὸ κόσμο.

Ὁ Μπράντφορδ κυττοῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ θῦμά του. Δὲν θὰ εἶχε κάμει πολὺ δρόμο ἀκόμη, ἀφοῦ ἔσερνε μαζί του καὶ μιὰ γυναῖκα. Θὰ τὸν εἶχαν ἀσφαλῶς ἰδῆ πολλὰ μάτια. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἔτσι. Οὔτε οἱ φωνὲς τῆς νέας μποροῦσαν νὰ ὑποδείξουν τὴν κατεύθυνσιν τοῦ δολοφόνου, γιατὶ φώναζαν ὅλες οἱ γυναῖκες ἀπὸ παντοῦ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως εἶδε κάτι. Ὑπῆρχε μιὰ δεύτερη σκάλα ποὺ ἔφερνε στὴν ἀπάνω γέφυρα καὶ μιὰ ἄλλη, ἀκόμη μικρότερη, ἔφτανε ὡς τὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ πλοίου, ὅπου ὑπῆρχαν οἱ ναυαγοσωστικὲς βάρκες. Ἀλλὰ ἡ σκάλα αὐτὴ ἦταν πολὺ ὀρθὴ καὶ φαινόταν πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνεβῇ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐκρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του μιὰ γυναῖκα. Ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ σώσῃ κανεὶς τὴ ζωή του, τίποτε δὲν εἶνε δύσκολο. Ὁ Μπράντφορδ δὲν ἐσκέφθηκε περισσότερο. Μὲ τρία-τέσσερα πηδήματα βρέθηκε ἐπάνω στὴ γέφυρα. Ἀλλὰ τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ ἀντίκρυσε ἕνας πυροβολισμὸς κι' ἔσπασε ἕνας ἐξαεριστήρ. Ὁ δολοφόνος ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ βάρκα. Ἡ νέα, λυπόθυμη, βρισκόταν ἀκόμη στὴν ἀγκαλιά του σὰν ἕνα κουρέλι ἀνθρώπινο.

Ὁ Μπράντφορδ σκέφθηκε νὰ πυροβολήσῃ τὸν γκάγκστερ στὰ πόδια. Θὰ τοῦ ἦταν εὔκολο ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρισκόταν. Φοβήθηκε ὅμως μήπως κτυπήσῃ τὴ νέα. Στὸ σφύριγμα ἑνὸς δευτέρου πυροβολισμοῦ, κατέβηκε δυὸ σκαλοπάτια τῆς ἀπότομης σκάλας καὶ κύτταξε κάτω. Τὸ πλεῖστον τῶν ἐπιβατῶν εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀλλὰ δυὸ — τρεῖς ναῦτες βρίσκονταν στὰ πόδια τῆς σκάλας.

Εἶνε κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴν βάρκα ὑπ' ἀριθμὸν 3 μὲ τὴν ράχη πρὸς τὴν θάλασσα, εἶπε ὁ Μπράντφορδ. Ἴσως νὰ ἔχῃ σφαῖρες γιὰ ὅλη τὴ νύχτα. Μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ κάτω καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκίνητον; Μὴν ἐπιχειρήσετε ἂν δὲν εἶσθε βέβαιοι.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ναῦτες προσεφέρθη.

— Θὰ δοκιμάσω — εἶπε. Πάντα τὰ κατάφερα.

[Ἡ συνέχισις εἰς τὴν σελ. 30]

ΓΑΜΟΥ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΚΟΚΚΙΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΘΕΛ ΜΑΝΝΙΝ

Την έλεγαν Κόκκινη Γυναίκα γιατί φορούσε πάντα κόκκινα. Ξέραμε όλοι ότι το όνομα έκεΐνο είχε άναμιχθή σέ πολλά σκάνδαλα. Άλλά μιλούσαμε γι' αύτήν χρησιμοποιώντας διαρκώς τήν λέξι Κόκκινη. Άκόμη καί τό αύτοκίνητό της ήταν κόκκινο.

Τό μόνο παράξενο πράγμα, ήταν ότι δέν κατορθώναμε νά τήν άντιπαθήσωμε. Σάς βεβαιώ ότι ήταν συμπαθής άκόμη καί στίς γυναίκες, πού είχαν ώς τόσο, κάθε δικαίωμα νά τήν άντιπαθοΰν καί νά τήν κακολογοΰν. Άλλ' ήταν τόσο χαριτωμένη, είχε τόσο ώραΐα μαΰρα μάτια καί τόσο μικρό καί καλοσχεδιασμένο στοματάκι καί τόσο κομψή έμφάνισι, ώστε ή γλώσσα σταματοΰσε μόνη της όταν ήθελε νά πή κακό γι' αύτήν...

Μιά μέρα ή Κόκκινη Γυναίκα γνώρισε τόν Τόνυ Φλέμιγκ. Χαριτωμένο παιδί κι' ό Τόνυ, ώρισμένως, άλλά γεννημένος χωρίς καμμιά πιθανότητα νά γνωρίση μιά γυναίκα σάν τήν Μάγδα Γκρεβίλ —γιά τόν άπλούστατο λόγο ότι ήταν ένας πτωχός ζωγράφος.

Καί όμως, μιά μέρα πού καθόμουν μέ τήν γοητευτική γυναίκα σέ κάποιο κέντρο καί περιμέναμε μιά παρέα, μοΰ τόν έδειξε καί ρώτησε:

— Ποιός είνε ό όμορφος αύτός νέος;

Τής είπα ότι ήταν ό Τόνυ Φλέμιγκ, ένας μεγαλοφυής, άλλά πτωχός ζωγράφος.

Ή Κόκκινη Γυναίκα δέν μίλησε. «Μίλησαν» όμως, ύστερα άπό τρείς μήνες, όλες οί έφημερίδες τοΰ Λονδίνου. «Μίλησαν» μέ μεγάλο ένθουσιασμό γιά τόν πρό τριών μόλις μηνών άγνωστο Τόνυ Φλέμιγκ. Τόν άπεκάλεσαν ζωγράφο μέ μεγάλο ταλέντο καί παρέθεσαν μάλιστα φωτογραφίες εικόνων του.

Άργότερα μόνον έμαθα, άπό τόν ίδιο τόν Τόνυ, πώς είχαν έξελιχθή τά πράγματα.

— Άρχισα νά παρατηρώ, έντελώς έξαφνικά, ότι οί πίνακές μου, άζήτητοι τόσον καιρό έφευγαν ένας-ένας άπό τό σαλόνι, όπου τούς είχα έκθέσει. Οί άπάλληλοι τής έκθέσεως ήσαν σαστισμένοι καί μέ παρακαλοΰσαν νά τούς στείλω νέα έργα, προτοΰ έξαντληθοΰν τά παληά. Ύστερα άπό τίς μεγάλες φτώχειες πού είχα περάσει, φαντάζεσαι πόσο χάρηκα όταν είδα μερικά χαρτονομίσματα στήν τσέπη μου. Μέ τόν ένθουσιασμό στήν καρδιά, κάθησα καί άρχισα νά έργάζωμαι. Οί νέοι μου πίνακες πουλήθηκαν γρηγορώτερα άπ' τούς άλλους. Σιγά-σιγά ό κόσμος μ' έμαθε. Οί έφημερίδες άρχισαν νά γράφουν γιά μένα. Όλη ή άριστοκρατία τοΰ Λονδίνου — όλη αύτή ή κλίκα άδιορθώτων «σνόμπ» — νόμισε ότι έπρεπε ν' άγοράση έργα μου ή νά ποζάρη μπροστά μου...

Μιλοΰσε μέ κάποια περιφρόνησι.

— Δέν φαίνεσαι εύχαριστημένος, παρετήρησα.

— Όχι, δέν είμαι εύχαριστημένος! φώναξε ό Τόνυ Φλέμιγκ. Γιατί ή έπιτυχία μου είνε ψεύτικη! Ή έπιτυχία μου στηρίζεται στήν πώλησι τών πρώτων έργων, τά όποία άγοράσθηκαν άπό ένα καί τό αύτό πρόσωπο!

— Άπό ποιόν; ρώτησα.

— Άπό τήν Κόκκινη Γυναίκα!

Θυμήθηκα τήν λάμψι πού είχαν τά μάτια τής Μάγδας Γκρεβίλ όταν μέ είχε ρωτήσει, δείχνοντάς μου τόν Τόνυ Φλέμιγκ: «Ποιός είνε ό ώμορφος αύτός νέος;

— Λοιπόν; είπα.

— Τί λοιπόν; Δέν καταλαβαίνεις ότι ή γυναίκα αύτή μέ λυπήθηκε καί μέ ύποστήριξε κατ' αύτόν τόν τρόπο;

— Καί τί σέ πειράζει, έφ' όσον τελικώς έπέτυχες; είπα μέ κάποια κατάπληξι.

— Α! τί μέ πειράζει! Μέ πειράζει — όπως πειράζει κάνε άνδρα, ό όποίος έκ μέρους μιάς γυναίκας πού άγαπά!

— Τήν άγαπάς;! φώναξα.

— Τήν λατρεύω — καί ύποφέρω άπό τήν σκέψι ότι τό πρώτο της αίσθημα γιά μένα ήταν ό οίκτος!

Είσαι παιδί, Τόνυ! τοΰ έλεγε ύστερα άπό λίγο καιρό καί ή Κόκκινη Γυναίκα.

Είχα λυπηθή τόν Τόνυ καί τόν είχα φέρει σέ έπαφή μέ τήν γυναίκα πού άγαποΰσε.

— Καί πίστεψες λοιπόν ότι έκεΐνο πού έκανα τό έκανα άπό οίκτο; Κύτταξέ με καλά: έχω τό ύφος γυναίκας πού λυπάται;

Ό Τόνυ τήν κύτταξε — τήν κύτταξα κι' έγώ. Έκείνη τή στιγμή, άλήθεια, τό ύφος της ήταν σκληρό. Χωρίς νά θέλω όμως σκέφθηκα ότι σκληρό είνε καί τό διαμάντι...

— Όχι, Τόνυ, άλλα ήσαν τά έλατήριά μου. Κι' έπειδή μοΰ άρέσει νά μαι είλικρινής, θά σοΰ τά πώ: Είχα μαντέψει τή μεγαλοφυΐα σου. Είχα προβλέψει ότι μιά μέρα οί πίνακές σου θά έφθαναν σέ πολύ ύψηλές τιμές. Καί έκανα, άπλούστατα, μιά καλή τοποθέτησι τών χρημάτων μου. Καταλαβαίνεις;

Είδα τόν Τόνυ Φλέμιγκ νά άνατριχιάζη. Είχε «καταλάβει», πράγματι καί μιά σκιά είχε φανή μέσα στά μάτια μου. Δέν μοΰ χρειαζόταν φιλοσοφία γιά νά μαντέψω τίς σκέψεις πού στριφογύριζαν στό μυαλό του.

Καί όμως, παρά τίς σκέψεις αύτές ό Τόνυ Φλέμιγκ παντρεύθηκε μέ τήν Κόκκινη Γυναίκα. Έφυγε μαζί της σέ μιά έξοχική βίλλα πού άγόρασε, καί έπί άρκετό καιρό δέν τόν ξαναείδα.

Είχε παντρευθή τόν Μάρτιο τοΰ 1935 καί ξαναφάνηκε μπροστά μου μόνο τόν Νοέμβριο. Ήταν άναστατωμένος, λαχανιασμένος, σάν νά είχε διατρέξει μέ τά πόδια τά τριακόσια είκοσι χιλιόμετρα πού χωρίζουν τό Λονδίνον άπό τό έξοχικό έκεΐνο μέρος, στό όποίο κατοικοΰσε.

Τόν έβαλα νά καθίση, καί τοΰ προσέφερα μπράντυ.

Τί έπαθες; ρώτησα.

Άντί άπαντήσεως, έβγαλε άπ' τή τσέπη του ένα χιλιοταλακωμένο σημείωμα.

— Διάβασε! μοΰ είπε μέ στενοχωρημένο ύφος.

«Άγαπητέ Τόνυ,

Τοποθετώντας τά χρήματά μου στούς πίνακές σου, είχα έπιτύχει. Άπέτυχα όμως τοποθετώντας τίς έπιδες μου σέ σένα. Δέν είσαι τόσο μεγάλος ζωγράφος όσο σέ νόμιζα. Όσα χρήματα κι' άν κερδίσης, δέν θά μπορέσης νά μοΰ δώσης άρκετά γιά νά πληρώσω τά χρέη μου. Ή έπαρχιακή ζωή, άλλωστε, δέν μ' άρέσει καθόλου. Φεύγω γιά πάντα. Προτιμώ τόν μήχανο Σάρλ Ντυροτιέ ώς έραστή, άπό σένα ώς σύζυγο. Τό Παρίσι άλλωστε, ήταν άνέκαθεν τό είδικό μου. Προσπάθησε νά μέ ξεχάσης.

Μάγδα»

Έπέστρεψα τό σημείωμα στόν Τόνυ. Δέν ήξερα πώς νά τόν παρηγορήσω.

— Ή Κόκκινη Γυναίκα! είπε περιφρονητικά. Ό Κόκκινος Διάβολος, μάλλον!

Όταν, ύστερα άπό μερικούς μήνες πήγα στό Παρίσι γιά έργασίες μου, θέλησα νά ξαναδώ τήν Μάγδα Γκρεβίλ. Όμολογώ ότι κάποια κακία μέ ώθησε νά τήν συναντήσω. Έφερνα έπίτηδες τήν συζήτησι γύρω άπό τόν Τόνυ Φλέμιγκ, τόν μεγαλείτερο τώρα ζωγράφο τής Άγγλίας, τοΰ όποίου ή φήμη προ πολλοΰ, είχε φθάσει στό Παρίσι. Δέν θά τής έλεγα βέβαια τίποτε. Τό βλέμμα μου όμως θά μιλοΰσε καί θά τής έλεγε είρωνικά: «Άποτύχατε στήν «τοποθέτησί» σας, Μάγδα Γκρεβίλ. Γιατί ό μέν Τόνυ Φλέμιγκ είνε τώρα έκατομμυριοΰχος, ό δέ βιομήχανος Σάρλ Ντυροτιέ, ό έραστής σας, είνε, κατά μοιραίαν σύμπτωσιν κατεστραμμένος!!».

«Δέν βαριέσαι, σκέφθηκα! Θά τόν χη έγκαταλείψει κι' αύτόν!»

Πήγα ώστόσο νά βρώ τόν Ντυροτιέ, καί τόν άνεκάλυψα μέ χίλιες δυσκολίες σέ μιά πολυκατοικία τρίτης τάξεως. Όταν άνέφερα τό όνομα «Μάγδα Γκρεβίλ», τόν είδα νά δακρύζη.

— Άν τήν γνωρίζω! είπα. Ήταν κόρη μου. Παντρεύθηκε μικρή καί χήρεψε γρήγορα. Τόν Μάρτιο τοΰ 1935 παντρεύθηκε μ' έναν Άγγλο ζωγράφο. Τόν λάτρευε κυριολεκτικά. Κάθε τόσο μοΰ έγραφε πόσο εύτυχισμένη ήταν κοντά του. Καί ύστερα, στά καλά καθούμενα, μοΰκανε ένα τηλεγράφημα: «Ρώτησε τόν Φερνάν Γκαρντιέ άν μέ θέλη άκόμη». Δέν καταλάβαινα τίποτε. Ρώτησα άστόσο τόν Ρώτησα άστόσο τόν Γκαρνιέ καί τής έστειλα ένα μονολεκτικό τηλεγράφημα: «Ναί».

— Καί ποιός ήταν αύτός ό Γκαρνιέ; ρώτησα.

— Ένας καλός, άλλά πτωχός δπάλληλός μου. Άγαποΰσε τήν Μάγδα, άλλ' αύτή δέν τόν είχε συμπαθήσει ποτέ.

— Λοιπόν;

— Ή Μάγδα μοΰ τηλεγράφησε ότι έρχόταν άεροπορικώς στό Παρίσι. Άλλοίμονο! Δέν έφθασε ποτέ τό άεροπλάνο FF 17....

Θυμήθηκα τό τραγικό άεροπορικό δυστύχημα πού είχε γίνει τόν Νοέμβριο. Ποΰ νά ξέρα ότι μεταξύ τών τριών έπιβατών του πού είχαν βρή τόν θάνατο ήταν καί ή Κόκκινη Γυναίκα!

Έφυγα άπό τό σπίτι τοΰ βιομηχάνου χωρίς νά καταλάβω τίποτε. Τί είδους γυναίκα ήταν λοιπόν ή Μάγδα Γκρεβίλ; Άγαποΰσε έναν άνθρωπο τρελλά — καί ώστόσο τόν έγκατέλειπε, γράφοντάς του ένα τόσο προσβλητικό σημείωμα....

⁂

Βρισκόμουν στό άτελιέ τοΰ Τόνυ Φλέμιγκ, ύστερα άπό κάμποσο καιρό, όταν παρετήρησα τρείς πίνακας πού μοΰ ήσαν άρκετά γνώριμοι. Πλησίασα κι' άμέσως μιά ήμερομηνία μοΰ κτύπησε στό μάτι: 17 Μαΐου 1935. Κύτταξα τόν δεύτερο πίνακα: 3 Αύγούστου 1935. Κύτταξα τόν τρίτο: 6 Όκτωβρίου 1935.

— Άπούλητοι πίνακες άπό τό 1935! είπα μέ κατάπληξι στόν Τόνυ.

— Άλήθεια, ένα περίεργο πράγμα! άπήντησε ό Φλέμιγκ. Είνε οί τρείς μόνοι πίνακες πού ζωγράφισα τόν καιρό πού ήμουν παντρεμμένος μέ τήν Μάγδα... Κι' έμειναν άπούλητοι κι' οί τρείς!

Κύτταξα προσεκτικώτερα τούς πίνακας. Δέν τό είπα στόν Τόνυ, άλλά κατάλαβα γιά ποιό λόγο δέν είχαν πουληθή τόσον καιρό: Ήσαν πολύ κατοΰ Φλέμιγκ...

Μιά ξαφνική σκέψις πέρασε άπ' τό μυαλό μου: Άραγε ή Μάγδα είχε παρατηρήσει τήν διαφορά αύτή, καί έγκατέλειψε τόν Τόνυ γιά νά μή σκοτώση τό ταλέντο του;

Έτρόμαξα άπό τήν ύπόνοιά μου αύτή.

Ή Μάγδα Γκρεβίλ ήταν μιά πραγματική καλλιτέχνις, τόσο μάλιστα, ώστε νά μπορή νά διακρίνη τήν άλήθεια, καί τότε άκόμη πού οί φιλότεχνοι παρατηροΰσαν μέ δισταγμό τούς πίνακες τοΰ μετέπειτα διασήμου ζωγράφου. Νά διακρίνη καί νά πιστεύη σ' αύτόν, νά πιστεύση τόσο, ώστε νά διακινδυνεύη τήν περιουσίαν της, τοποθετώντας την είς τήν άγοράν τών πινάκων.

Ήταν δυνατόν νά μή παρατηρήση καί νά μή διακρίνη τήν έλαττωματικότητα τών έργων τοΰ άγαπημένου της, έκείνων πού έζωγράφισε ύστερα άπό τούς γάμους των;

Καί ή γυναίκα αύτή ή σκληρή καί άτεγκτη, ή γυναίκα πού έβεικνε ότι δέν συνεκινείτο άπό τίποτε καί άδιαφοροΰσε γιά όλα, μήπως τάχα έλαβε τήν μεγάλη άπόφασι νά έγκαταλείψη έκεΐνον τόν όποΐον έλάτρευε, γιά νά τόν συγκρατήση στό δρόμο τής τέχνης;

Μήπως έθυσιάσθη αύτή χωρίς νά τό είπη, χωρίς ν' άφήση νά τό διακρίνη κανείς, αύτή ή ψυχρή κι' άδιάφορη, αύτή ή Κόκκινη Γυναίκα «τοΰ ψυχροΰ ύπολογισμοΰ;»

Καί τότε θυμήθηκα μιά ίδέα — μιά παράξενη ίδέα πού μοΰ είχε έλθει στόν νοΰ μιά μέρα πού συζητούσαμε αύτή, ό Τόνυ κι' έγώ: «Ότι φαινόταν σκληρή γυναίκα. Άλλ' ότι σκληρό είνε καί τό διαμάντι!»

Άπούλητοι πίνακες!

Ήταν κάτι τό άπίστευτο καί τό άπροσδόκητο.

Θυμήθηκα τήν άδιάκοπη συγκέντρωσι άγοραστών, τά κολοσσιαία ποσά πού προσέφεραν, τίς προσπάθειες όλων ν' άποκτήσουν ένα έργον τοΰ καλλιτέχνου πού είχε γίνει τής μόδας.

Πολλές φορές παρευρέθηκα στίς τρελλές πλειοδοτήσεις κι' είδα πρόσωπα ν' άστράφτουν άπό χαρά γιά τήν άπόκτησι ένός έργου του.

Κι' όμως είχαν μείνει δύο άπούλητοι!

ΕΘΕΛ ΜΑΝΙΝ

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ

ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ

Ἡ Λορὰν ἦταν τρυφερή, διασκεδαστική, γοητευτική —ὅτανὸ Τὸμ ἦταν καλά. Τώρα ὅμως ποὺ αὐτὸς ἀρρώστησε, ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν Ἔλλεν.

Ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ ἦταν τουλάχιστον παράξενη, γιατὶ κάποτε ἡ Ἔλλεν τοῦ εἶχε γίνει ἀνυπόφορη. Αὐτὸ εἶχε συμβῇ πρὶν ἀπὸ τὸ διαζύγιό τους, κατὰ τὰ πέντε ἢ ἕξη χρόνια ποὺ εἶχαν ζήσει μαζί, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἡ Ἔλλεν ἔκανε μεγάλες οἰκονομίες μέχρις ὑπερβολῆς. Ἂν τῆς ἐπρότεινε ἕνα θέατρο, ἕναν κινηματογράφο, ἕνα ταξὶ μὲ τὴν βροχή, ἡ Ἔλλεν θὰ ἔλεγε μὲ σταθερότητα: «Ὄχι, Τόμ, ἂς ρίξωμε τὰ χρήματα αὐτὰ στὸν κουμπαρᾶ μας».

Κάποτε τῆς εἶχε ἀγοράσει ἕνα ἀσημένιο ρολογάκι καὶ αὐτὴ τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ. Ἡ ἀξία τοῦ ρολογιοῦ, φυσικά, πῆγε στὸν κουμπαρᾶ.

Κάποτε τῆς εἶχε στείλει χρυσάνθεμα γιὰ τὰ γενέθλιά της, καὶ αὐτὴ τοῦ εἶχε κάνει παρατηρήσεις. Μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους, ἡ Ἔλλεν τοῦ ἔδειξε ἕνα βιβλιάριο καταθέσεων στὴν Τράπεζα ἀπ' αὐτὲς τὶς οἰκονομίες της.

Αὐτὸς ὅμως, ἀντὶ νὰ τὴν συγχαρῇ, εἶχε κυττάξει μὲ πικρία τὸ βιβλιάριο καὶ εἶχε μουρμουρίσει:

—Βιβλιάριο ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ κινηματογράφους, στοὺς ὁποίους δὲν πήγαμε, ἀπὸ μερικὰ ἀριστουργήματα ποὺ δὲν εἴδαμε, ἀπὸ διασκεδάσεις ποὺ δὲν γνωρίσαμε μαζί....

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῆς φιλονικείας των. Καὶ στὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ ἦσαν δυσαρεστημένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὁ Τὸμ εἶχε συναντήσει τὴν Λορὰιν, ποὺ ἐδέχετο εὐχαρίστως δῶρα, καὶ χρυσάνθεμα, καὶ θέατρα καὶ ταξὶ μὲ τὴ βροχή.

— Ὅσες φορὲς μοῦ μίλησες, μὲ φώναζες «Ἔλλεν»

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ Τὸμ εἶχε ἀνταλλάξει τὴν παληά του ζωὴ μαζὶ μὲ τὴν Ἔλλεν, μὲ τὴν νέα του κοντὰ στὴν Λοραίν. Ἡ γυναῖκα του, ἡ Λοραὶν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε τρυφερή, διασκεδαστική, γοητευτική—ὅταν ὁ Τὸμ ἦταν καλά. Τώρα ὅμως ποὺ εἶχε ἀρρωστήσει, ὁ Τὸμ ἤθελε ἀπολύτως νὰ ἰδῇ τὴν Ἔλλεν.

Ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του, ὕστερα ἀπὸ ἀσθένεια πολλῶν ἡμερῶν, στριφογύριζε μέσα στὸ μυαλό του τὴν σκέψι αὐτή. Καὶ ἔτσι, ἕνα ἀπόγευμα, πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Τὸ τηλέφωνο εὑρίσκετο πλάι του, ἐπάνω στὸ κομμοδίνο. Περιμένοντας μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι, ὁ Τὸμ διεπίστωσε ὅτι ἔτρεμε.

Ἤθελε νὰ τὴρωτήσῃ πῶς ἦταν, νὰ τῆς πῇ ὅτι πολλὲς φορὲς τὴν εἶχε σκεφθῇ, καὶ τόσα ἄλλα. Μόλις ὅμως ἄκουσε τὴν σιγανὴ φωνὴ της ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, εἶπε γρήγορα:

—"Ἔλλεν, ἐδῶ Τόμ. Μὲ συγχωρεῖς. Εἶμαι ἄρρωστος, καὶ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ καλημέρα.

Ἄκουσε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, πιὸ εὔγλωττη ἀπὸ κάθε λέξι ἀνησυχίας, καὶ ὕστερα τὴν φωνή της.

—Καλημέρα, Τόμ. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ εἶσαι ἄρρωστος.

—Πάλι πνευμονία ἔχω, ξέρεις. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰ δὲν νοιώθω τὸν ἑαυτό μου καλά...

—Ὦ! Δοκίμασες τὸ παληὸ φάρμακο; ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ἡ Ἔλλεν.

Καὶ ἡ ἀγωνία ἐκείνη, ὁλοφάνερη στὴν φωνή της, ἦταν τόσο εὐχάριστη στὸν Τόμ...

—Τὸ ξέχασα τὸ παληὸ φάρμακο, ἀπήντησε.

Τοῦ ὑπενθύμισε, τὴν θεραπεία, τὶς ὧρες κατὰ τὶς ὁποῖες θὰ ἔπαιρνε τὰ δισκία του, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ κάνουν τὶς κομπρέσσες.

—Πρέπει νὰ σὲ περιποιηθῇ κάποιος, νὰ ζεστάνῃ τὸ νερό, νὰ βάλῃ τὸ οἰνόπνευμα —καὶ ξέρεις, τελευταία, τὴν κόκκινη φανέλλα, τὴν χονδρή...

Καὶ ὁ Τὸμ εἶχε ἀπαντήσει:

—Θὰ τὰ πῶ στὴν νοσοκόμο μου. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτος ἄρρωστος τὸν ὁποῖον περιποιεῖται...

Ἐπάνω σ' αὐτὸ ἡ Ἔλλεν εἶχε γελάσει. Ὁ Τὸμ δὲν εἶχε ξεχάσει ποτὲ πόσο γλυκὰ γελοῦσε ἡ Ἔλλεν.

Ἔγινε μιὰ σιωπή. Ὕστερα ὁ Τόμ εἶπε:

—Λοιπόν, σ' εὐχαριστῶ. Γειά σου.

—Τόμ! Φρόντισε νὰ μὲ εἰδοποιῇς πῶς εἶσαι. Καληνύκτα σου!

Περίεργο, εἶχε σκεφθῇ ὁ Τὸμ κρεμῶντας τὸ ἀκουστικό, πόσο πιὸ γλυκὸ ἦταν τὸ «καληνύκτα σου» ἀπὸ τὸ «γεια σου».

Τὸ ἑπόμενο πρωΐ, χωρὶς κάρτα, χωρὶς τίποτε, ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἔφερε ἕνα μεγάλο μπουκέττο ἀπὸ χρυσάνθεμα.

Αὐτὸ τοῦ ἐπροξένησε κατάπληξιν. Χρυσάνθεμα ἡ Ἔλλεν. Ὥστε εἶχε θυμηθῇ τὴν μικρὴ σκηνή τους, τὴν ἡμέρα ποὺ τῆς εἶχε στείλει χρυσάνθεμα γιὰ τὰ γενέθλιά της!!

—Ὁ γιατρὸς τάφερε αὐτά; ρώτησε ἡ Λωραΐν.

—Ρώτα τὴν ὑπηρέτρια, εἶπε κουρασμένος ὁ Τόμ.

Καὶ ἀφοῦ τὴν παρεκάλεσε νὰ βάλῃ τὰ ἄνθη στὸ νερό, ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἀναφαίρετο δικαίωμα κάθε ἀρρώστου, φυσικό...

Ἡ ὑπηρέτρια δὲν ἤξερε τίποτε. Τὰ ἄνθη εἶχαν ἔλθει ἀδίπλωτα. Ἔτσι δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν ἀνθοπώλη καὶ νὰ ρωτήσῃ ποιὸς τὰ εἶχε στείλει.

—Περίεργο πρᾶγμα, εἶπε ἡ Λοραίν. Τόμ, δὲν μπορεῖς νὰ μαντέψῃς;

—Δὲν ἔχω ἰδέα, εἶπεν ἐκεῖνος καὶ ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια.

Ἡ Λοραὶν πῆγε καὶ κάθησε κοντά του. Ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ διάφορα πράγματα. Τὴν εὕρισκε τόσο γοητευτική στὶς κουβέντες της, τόσο συναρπαστική, ὅταν ἦταν καλά. Τώρα ὅμως ποὺ ἦταν ἄρρωστος, ἤθελε τὴν Ἔλλεν. Θὰ τὸν περιποιεῖτο τόσο ὁμορφα, καὶ θὰ ἤξερε νὰ μιλῇ πιὸ σιγὰ τώρα ποὺ τὰ αὐτιά του βούιζαν ἀπὸ τὸν πυρετό.... Κύτταξε τὰ χρυσάνθεμα. Ἴσως ἡ Ἔλλεν εἶχε μάθει μερικὰ πράγματα. Θὰ εἶχε σκεφθῇ, ἡ κακομοίρα, ὅτι εἶχε κάνει τόσες οἰκονομίες.., γιὰ τὴν Λοραίν. Γιατὶ ἡ Ἔλλεν εἶχε ἀρνηθῇ νὰ πάρῃ καὶ μιὰ πεντάρα ἔστω ἀπὸ τὸν Τόμ. «Ἐπίδομα!» εἶχε φωνάξει: «Ἄ, ὄχι! Δὲν θέλω τέτοια χρήματα!» Θεέ μου, τί ἐξαιρετικὴ γυναῖκα ποὺ ἦταν ἡ Ἔλλεν!

Ἔξαφνα ὁ Τὸμ σκέφθηκε μήπως αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ, ὅπως συνέβαινε μὲ αὐτόν. Θυμήθηκε τὴ φράσι της: «Φρόντισε νὰ μὲ εἰδοποιῇς πῶς εἶσαι».

Ἔ, λοιπόν, θὰ τὴν εἰδοποιοῦσε — θὰ τὴν εἰδοποιοῦσε ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

Ἔτσι ὅταν ξαναβρέθηκε μόνος, ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες, τῆς τηλεφώνησε.

Μόλις τὴν ἄκουσε νὰ λέγῃ: «Ὦ, Τόμ, ἀνησυχοῦσα τόσο πολύ!», κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἰδῇ. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ τῆς πῇ τίποτε ἄλλο, τὴν ρώτησε.

—"Ελλεν, θἄθελες νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ἰδῇς;

—Μά, βέβαια! φώναξε ἐκείνη. Πότε μὲ θέλεις;

—Τώρα! εἶπε ὁ Τόμ.

—Ἔρχομαι ἀμέσως!

Εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν προθυμότητά της. Δὲν τοῦ εἶχε κάνει καμμιὰ ἐρώτησι, δὲν εἶχε συζητήσει ἂν «ἔβλεπαν σωστὸ» κ.λ.π.—ἀλλ' εἶχε πῆ «ἔρχομαι ἀμέσως!», ἐπειδὴ καταλάβαινε ὅτι τὴν ἤθελε αὐτός.

Ὁ Τὸμ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ γνωστὸ στὴν Λοραίν. Τὴν φώναξε.

—Ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι, ἄρχισε διστακτικά.

—Ναί; εἶπε ἡ Λοραὶν ἐξακολουθώντας νὰ ταχτοποιῇ τὸ δωμάτιο.

Παράξενο πρᾶγμα. Ἡ σοβαρότης τοῦ ὕφους του δὲν ἐφαίνετο νὰ τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωσι. Ἡ Ἔλλεν, σὲ τέτοια περίπτωσι, θἄτρεχε ἀμέσως κοντά του καὶ θὰ τὸν κύτταζε ἐρωτηματικὰ καὶ ἀνήσυχα.

—"Εκανα κάτι ποὺ θὰ σὲ δυσαρεστήσῃ, εἶπε ὁ Τόμ.

—Τί ἔκανες πάλι; Σηκώθηκες ἐνδόσωλειπα; Ἤπιες νερό; Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς τρέλλες. Δὲν ξέρεις νὰ κυττάξῃς, καϋμένε μου!

«Οὔφ! Πόσες κουβέντες περιττές!» σκέφθηκε ὁ Τόμ.

—Ξέρεις, δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν θὰ γίνω καλά, εἶπε. Θἄθελα λοιπὸν νὰ συζητήσω μερικὰ πράγματα μὲ τὴν "Ελλεν...

—Ὡσὰν εἶπε ἡ Λοραίν. Θὰ τῆς τηλεφωνήσω ἀμέσως.

—Τῆς Τηλεφώνησα ἤδη, εἶπε ὁ Τόμ. Περίμενε νὰ τὴν ἰδῇ θυμωμένη ἢ στενοχωρημένη. Ἡ Λοραὶν ὅμως πῆγε πρὸς τὴν πόρτα.

—Τότε θὰ κατεβῶ κάτω νὰ φροντίσω γιὰ τὸ φαΐ. Ἐσεῖς οἱ δυό σας μπορεῖτε νὰ τὰ πῆτε.

—Εὐχαριστῶ, μουρμούρισε ὁ Τόμ.

Ἡ στάσις τῆς Λοραὶν τοῦ προξενοῦσε κατάπληξιν. Τί διάβολο, δὲν ἐστενοχωρεῖτο λοιπὸν γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς Ἔλλεν;

⁂

Ἡ Ἔλλεν μπῆκε στὸ δωμάτιο κάπως λαχανιασμένη. Ὁ Τὸμ τὴν κύτταξε προσεκτικά. Εἶχε ἕξη μῆνες νὰ τὴν δῇ — ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ διαζυγίου. Τὴν εὕρισκε ἀδυνατισμένη κάπως.

—Ὦ, Τόμ! Πῶς εἶσαι;

—Σ' εὐχαριστῶ, Ἔλλεν, γιὰ τὰ χρυσάνθεμα, εἶπε ὁ Τόμ.

Ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε ἁπλά:

—Ἂν ἤξερες πόσες φορὲς μετάνοιωσα γιὰ τὴν κουταμάρα μου — τότε μὲ τ' ἄλλα χρυσάνθεμα!

—Ἐγὼ ἤμουν χίλιες φορὲς πιὸ κουτός, Ἔλλεν! εἶπε ὁ Τὸμ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Καὶ τώρα κάθησε κοντά μου σὲ παρακαλῶ.

Ἔκλεισε τὰ μάτια του. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἥσυχο. Τὴν ἔνοιωθε κοντά του, κι' ἔνοιωθε κάτι τὸ ἀπερίγραπτο, μιὰ γλυκειὰ θαλπωρὴ — ἕνα ψυχικὸ νανούρισμα...

Χρυσῆ γυναῖκα ἡ Ἔλλεν. Καλή, βέβαια, καὶ γεμάτη ζωὴ καὶ ἡ Λωραΐν. Ἀλλὰ... ἀλλὰ ἡ Ἔλλεν ἦταν ὁ τύπος τῆς γυναίκας κοντὰ στὴν ὁποία δὲν στενοχωριέται κανεὶς οὔτε ὅταν ἀρρωστήσῃ. Οὔτε ὅταν γεράσῃ.

Οὔτε ὅταν γεράσῃ...

Ὀπωσδήποτε, τώρα ἦταν ἀργά. Εἶχε κάνει κακὸ τῆς Ἔλλεν, Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ κακὸ καὶ στὴν Λωραΐν.

Ἐμειναν ἔτσι καὶ οἱ δύο σιωπηλοί, ὅταν μπῆκε ἡ Λωραΐν. Τότε μόνον ἄρχισαν νὰ μιλοῦν. Ἀλλ' ἡ Λωραὶν δὲν ἐφαίνετο νὰ τοὺς ἀκούῃ Ἦταν ἀχρή, καὶ τοὺς κύτταξε διαδοχικά.

—"Ελλεν! φώναξε ἐξαφνα. Ἤσουν γεννημένη γιὰ τὸν Τόμ, καὶ φαντάζομαι ὅτι τώρα τὸ καταλαβαίνει καὶ ὁ ἴδιος.

Τὴν κύτταξαν, καὶ ὁ Τὸμ εἶπε ἠλίθια:

—Γιατί... τὸ λὲς αὐτό;

Ἡ Λωραὶν τοῦ χαμογέλασε, μὲ δυσκολία, ἴσως, ἀλλὰ γλυκά.

—Γιατὶ ἁπλούστατα, εἶπε, ὅσες σχεδὸν φορὲς μοῦ μίλησες ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρευτήκαμε, μὲ φώναζες «Ἔλλεν».

—Ἐγώ; εἶπε κατάπληκτος ὁ Τόμ

—Μὲ φώναζες Ἔλλεν καὶ στὶς πιὸ ἀπίθανες ἀκόμη περιπτώσεις—καὶ ποτὲ δὲν τὸ κατάλαβες. Καὶ προχθὲς ἀκόμη, ὅταν ἤλθαν τὰ χρυσάνθεμά της, μοῦ εἶπες: «Ἔλλεν, βάλε τα σὲ παρακαλῶ στὸ νερό».

—Ἐγώ; ἐπανέλαβε ὁ Τόμ.

—Γιὰ σένα θὰ ὑπάρχῃ πάντα μόνον ἡ Ἔλλεν, ἐξακολούθησε ἡ Λωραΐν. Καὶ τώρα ποὺ σᾶς βλέπω μαζί, καταλαβαίνω ὅτι καὶ γιὰ σένα, Ἔλλεν, θὰ ὑπάρχῃ πάντα μόνον ὁ Τόμ. Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ. Ἄλλο ὡτικα θὰ μιλοῦσα πιὸ μπροστά.

—Θὰ μιλοῦσες; ἐπανέλαβε ὁ Τόμ.

—Ξέρεις, Τόμ, ὅπως τὸ ξέρω κι' ἐγώ, ὅτι ὁ γάμος μας ἦταν ἕνα σφάλμα, εἶπε ἡ Λοραίν. Ὦ, γιὰ πολλοὺς λόγους Ἐγὼ εἶμαι πολὺ σπάταλη, κι, ἐσὺ πολὺ οἰκονόμος.

—Τί ἔκανε, λέει; ἀνεφώνησε ὁ Τόμ, ποὺ ξυπνοῦσε ἐξαφνα ἀπὸ τὸν λήθαργό του.

—Καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶμαι ἕτοιμη, εἶπε ἡ Λοραίν κλείνοντας τὸ μάτι μὲ τσακπίνικο ὕφος. Δὲν ἤθελα μονάχα νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι. Τώρα εἶμαι εὐτυχισμένη.

Ὁ Τὸμ ἔκλεισε τὰ μάτια. Τί μποροῦσε νὰ πῇ; Ἦταν κι' αὐτὸς εὐτυχισμένος.

Καὶ ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ τοὺς τρεις ἦταν ἡ Ἔλλεν

ΑΠΟ ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

ΞΥΛΟ ΔΙΑ... ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ!

Ἡ ἐνάγουσα στέκεται θλησυρή, ἀγοριεμένη, πελώρια, κατακόκκινη, σωστὴ ἀρκούδα, Ὁ ἐναγόμενος, ἕνας πενηντάρης ἀθλητικὸς μὲ ὁλακῶδες βλέμμα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Λέγε κυρά μου, τί ἔχεις νὰ πῇς. Ἄφησε τὶς μωρολογίες καὶ προχώρει στὸ θέμα.

Η ΕΝΑΓΟΥΣΑ.— Μάλιστα Κύριε Πρόεδρα. Ὅπως ὁρίζετε ἡ εὐγενεία σας. Καθόμουνα ἥσυχα καὶ καλὰ στὴν κουζίνα καὶ καθάριζα ραδίκια. Τ' ἀγαπάει ὁ ἄντρας μου καὶ ὠφελοῦν καὶ στὸ αἷμα...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. — Ἂς τὰ αἵματα. Στὸ προκείμενο.

Η ΕΝΑΓΟΥΣΑ.— Ὅπως ὁρίζετε ἡ εὐγενεία σας, Κύριε Πρόεδρα. Τὸ λοιπὸν ποὺ λέτε μπαίνει μέσα ἡ μούρη του καὶ μοῦ λέει: «Ὁ Γιάννης δὲν θὰ μπορέσῃ νἀνάρθῃ τὸ μεσημέρι καὶ μὴ τὸν περιμένῃς». Ὁ Γιάννης εἶνε ὁ ἄντρας μου, Κύριε Πρόεδρα. Ἐμένα μὲ πῆραν οἱ διαόλοι μου. «Δὲ θἀρθῇ τοῦ λέω; Ἐγὼ ξεστραβώνομαι νὰ καθαρίσω τὰ ραδίκια κι' αὐτὸς θὰ φάῃ ἔξω; Νὰ μὴ σώσῃ νἄρθῃ ποτές. Τὸ βράδυ θὰ βρῇ τὴν πόρτα κλειστή. Τότες ὁ βλάμης μοῦ ἀπαντᾶ: Ἂς ἤμουν στὴ θέσι του καὶ σοῦδειχνα ἐγώ! Τ' ἄκουσες Κύριε Πρόεδρα. Ἀπειλές! Ἔ! μὰ πιά. Ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθηκε. Ἄναψε τὸ αἷμα μου. Ἔχω πίεσι κύριε Πρόεδρα.

ΠΡΟΕΔΡ.— Ἂς τὴν πίεσι. Παρακάτω.

Η ΕΝΑΓ.— Μωρὲ κουνενὲ τοῦ λέω, τί θὰ κάνῃς ἂν ἤσουνα στὴ θέσι του; Ἔ ! Σὲ τσουβαλιάζω καμένε ὥς που νὰ πῇς ἄλεῦρι. Χυμᾶ τότες ἀπάνω μου, κύριε Πρόεδρα μ' ἕνα ραβδὶ κι' ἀρχίζει νὰ μὲ βαράῃ σὰν χταπόδι. Νά σου καὶ τούτη νά σου κι' ἐκείνη. Βάζω τὶς φωνές, χυμῶ νὰ τὸν κομματιάσω καὶ φεύγει. Νὰ δῇς τὰ ψαχνά μου, κύριε Πρόεδρα,νὰ κλάψῃς. Μπλὲ μαρὲν εἶμαι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ κάτω. Ἄδικη ὥρα νὰ τὸν εὗρῃ τὸ μασκαρᾶ!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Μὴ φωνάζεις. Σιωπή.

Η ΕΝΑΓ.— Ὅποιος πονεῖ γαϊδουρινὰ φωνάζει, κύριε Πρόεδρα.

ΠΡΟΕΔΡ.— Τί ἔχεις νὰ πῇς κατηγορούμενε;

ΚΑΤΗΓΟΡ.— Ἐγὼ εἶμαι πονόψυχος ἄνθρωπος, κύριε Πρόεδρε. Δὲν μπορῶ νὰ βλάψω μερμήγκι. Ὅ,τι ἔκανα, τὸ ἔκανα ἀπὸ ἐσπλαχνία κι' ἀπὸ φιλία.

ΠΡΟΕΔΡ.— Ἀπὸ εὐσπλαχνία τὴν ξεσειρες; Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;

ΚΑΤΗΓΟΡ.— Δὲν τὴν ἔδειρα γιὰ λογαριασμό μου, κύριε Πρόεδρε. Τὴν ἔδειρα ὡς πληρεξούσιος τοῦ ἀντρός της. Νὰ σοῦ τὰ πῶ ἐν συντομίᾳ, κύριε Πρόεδρε. Ὁ Γιάννης εἶνε φίλος μου καὶ συνάδελφος. Ἐργαζόμαστε στὸ ἴδιο κατάστημα. Εἶνε δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Τὸ τί τραβάει ἀπὸ δαύτη, δὲ λέγεται. Κάθε μέρα συχισμένος ἔρχεται στὴ δουλειά. Πότε μαῦρο εἶνε τὸ μάτι του, πότε ξερριξωμένα τοῦφα. τοῦφα τὰ μαλλιά του, πότε σπασμένο τὸ κεφάλι του. Τὸν ρημάζει στὸ ξύλο ἡ κατσίκα. Δὲν κοτά νὰ τῆς ἀντιμιλήσῃ. Τσὰφ καὶ τσοῦφ ποὺ λές κύριε Πρόεδρε. Χτὲς τὸ βράδυ, τοῦ ἔρριξε τὸ θυμιατὸ καὶ τοῦ ἔσπασε ἕνα δόντι. Λοιπὸν μὲ συνεπῆρε ἡ πόνεση κύριε Πρόεδρε. Τὸν ἔκλαψ' ἡ ψυχή μου. Ρὲ Κώστα, μοῦ λέει, δὲν ὑποφέρω πιά. Ξαίρω τί θέλει αὐτή, μὰ δὲν ἔχω τὸ βάρος νὰ τὸ κάνω μόνος μου. Θέλει ἕνα καλὸ στυλιάρι νὰ τὴν δῇς δείρω μιὰ γυναίκα. Τότες μὲ βάκρυα μὲ παρακάλεσε νὰ μὲ κάνῃ πληρεξούσιο νὰ τανε Κύριε Πρόεδρε, Κ' ἐσὺ νἀσοινα στὸ θέσι μου θἀ πήγαινες νὰ δώσῃς ἕνα χέρι που εἴμαστε. Ἂν δὲν βοηθᾶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, τί γινόμαστε κύρ' Πρόεδρέ μου ; Τὴν ἔδειρα λοιπὸν ὡς πληρεξούσιος καὶ κατὰ παραγγελίαν...

Τὸ δικαστήριον μὴ παραδεχόμενον τὴν δυνάμει πληρεξουσίου τιμωρίαν τῆς συζύγου, καταδικάζει τὸν κατηγορούμενον εἰς χιαλίαν φυλάκισιν καὶ εἰς 200 δραχμὰς πρόστιμον εἰς τὸ ζεῦγος διὰ ψυχικὴν ὀδύνην.

Ἂν ὁ κὺρ Γιάννης εἶχε δύο τρεῖς φίλους σὰν τὸν Κώστα, θὰ μποροῦσε νἄχῃ ἕνα εἰσόδημα καλὸ ἀπὸ τὸ ξυλοκόπημα τῆς γυναίκας του.

ΜΩΜΟΣ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

— Ἤλθα ν' ἀποσύρω τὴν καταγγελία μου: Τὸ αὐτοκίνητό μου δὲν ἔκλαπη.

— Δυστυχῶς ἤλθατε πολὺ ἀργά· ὁ κλέπτης συνελήφθη.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ-ΣΠΟΡ-ΘΕΑΜΑΤΑ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

—Ἑτοιμάζεται πυρετωδῶς ἡ μεγάλη Γεωργικὴ Ἔκθεσις, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ στὸ Ζάππειον.

—Ἐπίσης γίνεται ἀπὸ τώρα μεγάλη προετοιμασία διὰ μίαν ἑορτὴν Ἀνθεστηρίων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ τὸν Μάϊον. Συνεργεῖα ζωγράφων καὶ καλλιτεχνῶν σχεδιάζουν τὰ πολυτελῆ ἅρματα ποὺ θὰ λάβουν μέρος.

—Παράλληλα μ' αὐτὰ θὰ ἔχωμεν ἀκόμα τὸν Μάϊον καὶ διεθνεῖς ἀγῶνας μὲ τὴν συμμετοχὴν Πολωνίας καὶ Τσεχοσλοβακίας.

—Λίαν προσεχῶς θὰ λειτουργήσῃ στὸν Πειραιᾶ Διαβαλκανικὸν Ναυτικὸν γραφεῖον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Ἕλληνος ἀξιωματικοῦ διὰ τὴν βαθμιαίαν ὀργάνωσιν τῶν θαλασσίων μεταφορῶν.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρακαλεῖ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας νὰ περιορίσῃ τὰς ὥρας τοῦ σπόρ τῶν μαθητῶν διὰ νὰ δύνανται νὰ παρακολουθοῦν τὰς ὥρας τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν.

—Ἡ Κυβέρνησις ἐγκαινιάζει τὴν πρώτη σειρὰ τῶν ἔργων Κοινωνικῆς Προνοίας μὲ προικοδότησιν τοῦ Λαϊκοῦ Νοσοκομείου, Νοσ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, Εὐαγγελισμοῦ καὶ διαφόρων ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων διὰ τὴν αὔξησιν τῶν κρεββατιῶν δι' ἀπόρους. Δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ἐνεκρίθη πρώτη πίστωσις τὸ ποσὸν ἑκατὸν πενήντα ἑκατομμυρίων.

—Τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Πολιτικῶν ὑπαλλήλων ἠγόρασεν ἀντὶ 35 ἑκατομμυρίων τὸ τετράγωνον τοῦ ζαχαροπλαστείου Ζαβορίτου ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος διὰ ν' ἀνεγείρῃ στὴ θέσι του οὐρανοξύστην μὲ 300 δωμάτια καὶ καταστήματα διάφορα. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ νέον κτίριον θὰ στοιχίσῃ 50 ἑκατομμύρια.

—Καταρτίζονται μελέται περὶ ἱδρύσεως μεγάλης νέας λαχαναγορᾶς μὲ ψυγεῖα καὶ Νέων Σφαγείων τόσον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ ὅσο καὶ διὰ τοὺς συνοικισμούς.

—Μελετᾶται ἐπίσης ἡ ἀνέγερσις τοῦ Νέου Ὠδείου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διαθήκης Ἀθηνᾶς Σταθάτου. Ἡ ἐκλογὴ τῆς θέσεως εἶνε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν τῆς πλατείας Κλαθμῶνος μὲ ἐπέκτασιν τῆς ὁδοῦ Κοραῆ.

—Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς πρόκειται νὰ περιοδεύσῃ τὴν Πελοπόννησον ἐπὶ 12 ἡμέρας.

—Εἰς τὰς 12 Μαΐου συγκροτεῖται τὸ Πανθεατρικὸν Συνέδριον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου. Ἕκαστος σύνεδρος διὰ νὰ λάβῃ μέρος ὀφείλει νὰ καταβάλῃ δρ. 100. Μετὰ τὴν λῆξιν θὰ γίνῃ δεξίωσις εἰς τὴν Μ. Βρεττανίαν καὶ γεῦμα ὑπὸ τοῦ Δημάρχου εἰς ὅλους τοὺς συνέδρους.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

—Ἡ Ἔκθεσις τῶν Παρισίων προετοιμάζει θαύματα διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἐπισκέπτας της ἰδίως εἰς τὰ τελευταῖα μηχανικὰ μέσα τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς βιομηχανίας.

—Ὁ Πρόεδρος Ἀθάνα ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴν, προστασίαν διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ καταφύγῃ σὲ προξενεῖο ἢ πρεσβείαν τῆς χώρας αὐτῆς διότι αἱ διενέξεις στὴν Καταλωνία ἐξακολουθοῦν. Τοῦ ἐδόθη καταφατικὴ ἀπάντησις.

—Τὸ Ἰταλοσερβικὸν Σύμφωνον προεκάλεσε πολλὰ σχόλια εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας.

—Οἱ ἐρυθροὶ τῆς Ἱσπανίας παρ' ὅλας τὰς διαψεύσεις ἐκχωροῦν τὰς ἀποικίας τοῦ Μαρόκου.

—Ἡ Τσεχοσλοβακία δὲν ἐννοεῖ νὰ δεχθῇ τὴν παλινόρθωσιν τῶν Ἀψβούργων.

—Αἱ ἑορταὶ τῆς στέψεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου προετοιμάζονται μὲ ἀφάνταστον μεγαλοπρέπειαν. Τὸ Λονδῖνον θὰ πνιγῇ στὰ ἄνθη, στὸ φῶς καὶ στὸ χρυσάφι.

—Συνεχίζεται ἡ ἀντι-ιταλικὴ ἐκστρατεία τοῦ Ἀγγλικοῦ Τύπου, πραγμα ποὺ στενοχωρεῖ πολὺ τὸν Ἰταλικὸν Τύπον.

—Ἀπέθανε ὁ διάσημος Πολωνὸς μουσικοσυνθέτης Κάρολος Σζιμανόφσκυ εἰς ἡλικίαν 54 ἐτῶν. Αἱ κυριώτεραι συνθέσεις του εἶνε τὸ Σταμπὰτ Μάτερ, ὀρατόριο, ἡ Καντάτε Ντεμέτερ καὶ διάφορα ἄλλα.

—Ἀπὸ τὸν ἐμφύλιον Ἱσπανικὸν πόλεμον οὐδὲν τὸ ἀξιοσημείωτον.

—Ὁ Βασιλεὺς Τσεκοντὲ Κάμα, φύλαρχος τῶν Μπανμανζηθάτο ἔλαβε διαζύγιον ἀπὸ τὴν σύζυγόν του καὶ πρώτην του ἐξαδέλφην Μπαγκακαμτσὲ, διότι τὸν ἠπάτα.

—Τὸ ταξίδι τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου στὸ Λονδῖνον εἶχε σκοπὸν νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χήραν του ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις ποὺ προβλέπει τὸ παλαιὸν Λοκάρνο καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν οὐδετερότητά της.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τιμαὶ Συναλλάγματος Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος
30ῆς Μαρτίου 1937

	Ἀγορὰ	Πώλησις
	546.—	550.—
Λονδῖνον	111.70	112.70
Νέα Ὑόρκη	25.45	25.70
Ζυρίχη	5.10	5.18
Παρίσιοι	560.—	564.—
Ἀλεξάνδρειο	61.—	61.60
Ἀμστερνταμ	28.15	28.40
Στοκχόλμης	3.76	3.80
Βρυξέλλαι		

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ο ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ ΣΠ. ΜΕΛΑ

Τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Μελα ὑπῆρξε μιὰ ἐπιτυχία. Μέσα στὶς εἰκόνες του περνοῦν ὅλα τὰ ἱστορικὰ πρόσωπα τῆς ἐθνικῆς ἐποποιΐας τοῦ 21 ζωντανεμένα μὲ τὴν ἄφθαστη πέννα τοῦ συγγραφέως. Ὁ ἥρως τοῦ ἔργου γεμίζει τὶς πράξεις του μὲ τὴν ὑπέροχη προσωπικότητά του, ἀπόλυτος κυρίαρχος, ἀνάμεσα σὲ δευτερεύοντας ρόλους. Τὸ ἔργον ἔχει ρεαλιστικὴν πνοήν, ἀλλὰ καὶ ποίησιν, τελειώνει δὲ μὲ τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος γεματο ἀπὸ ἐπικὴν συγκίνησιν. Μ' ὅλο τὸ στενόχωρο τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῆς Ἀλίκης, τὸ ἔργο ἀνέβηκε μὲ ὅλας τὰς τιμὰς καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν πολὺ φιλότιμα τοὺς ρόλους των. Τὸ κοινὸν ἔφυγε κατενθουσιασμένον.

ΔΥΟ ΑΓΓΕΛΟΙ Συλβίου-Σακελλαρίδη

Μιὰ νέα ὁπερέττα εἰς τὸ «Κεντρικὸν» γεμάτη μπρίο, κέφι, κωμικὲς σκηνές, ὡραῖα τραγούδια καὶ χορευτικὰ νούμερα πρώτης γραμμῆς, ἀνεβασμένη μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο ἀπὸ ἕνα θίασο ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα στοιχεῖα τοῦ μουσικοῦ θεάτρου: Ζαζά, Λαζαρίδου, Μαρίκα Ραφτοπούλου, Βαλμᾶ, Νέζερ, Ἰατροῦ, Μανιατάκης, Πατρίκιος, Μπέρτος, Ἰωαννίδης, Σπαρίδης, Πέννας Κοντονῆ μὲ ὡραῖο μπαλέττο 12 χορευτιῶν. Τὸ ἔργον καὶ ἡ ὡραία μουσικὴ τοῦ Σακελλαρίδη χειροκροτεῖται ἐνθουσιωδῶς.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

—Κατόπιν τοῦ ἰσοπάλου ἀποτελέσματος τῆς παρελθούσης Κυριακῆς διὰ τὸ ποδοσφαιρικὸν πρωτάθλημα, τῶν ὁμάδων Παναθηναϊκοῦ — Ἀπόλλωνος, ὁ ἀγὼν ἐπαναλαμβάνεται τὴν Κυριακὴν 4 τρέχοντος εἰς τὸ γήπεδον Παναθηναϊκοῦ. Τὸν τραυματισθέντα παίκτην τοῦ Παναθηναϊκοῦ Μπαλτᾶση θ' ἀντικαταστήσῃ ὁ Δημητρίου. Πιθανὸν ἐπίσης ν' ἀγωνισθῇ ὡς σέντερ φὸρ ὁ Σβολόπουλος.

—Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα ἀρχίζουν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον οἱ πρῶτοι ἐπίσημοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς ἐφετεινῆς περιόδου. Τὸ πρόγραμμα τῆς πρώτης ἡμέρας περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς ἀγωνίσματα: Δρόμος 110 μετ' ἐμποδίων, Ἅλμα εἰς ὕψος ἐφήβων, ἅλμα ἐπὶ κοντῷ, δρόμος 100 μέτρων. 400, 1500, σκυταλοδρομία 4Χ 100, ἀκόντιον, ἅλμα τριπλοῦν καὶ 5000 μέτρα.

ΟΥΣΤΡΙΑ μὲ 7—2.

—Τὴν Κυριακὴν ἀρχίζει εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ Πανελλήνιον ποδοσφαιρικὸν πρωτάθλημα μὲ τὴν συνάντησιν τῶν ὁμάδων Ὀλυμπιακοῦ — Πειραϊκοῦ καὶ ΠΑΟΚ Θεσσαλονίκης.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ διὰ τὴν Ἀθλητικὴν μας στήλην ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας.

Μιὰ τραγωδία ἀγάπης γραμμένη ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον ἀλλὰ καὶ πιὸ αἰνιγματώδη συγγραφέα τοῦ τελευταίου αἰῶνος

Τὸ Κόκκινο καὶ τὸ Μαῦρο

STENDHAL

(«Τὸ ρόδινον καὶ τὸ μελανὸν μέρος τῆς ζωῆς ἑνὸς νέου», αὐτὴ πε[illegible] εἶναι ἡ ἔννοια, μὲ δυὸ λ[illegible]εις, τοῦ κατωτέρω διηγήματος.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

ΣΗΜ.— Ἡ σπουδαιοφάνεια! Κύριε, δὲν εἶνε τίποτα;

Ὁ σεβασμὸς τῶν ἀνοήτων, ἡ κατάπληξις τῶν παιδιῶν, ὁ πόθος τῶν πλουσίων, ἡ περιφρόνησις τῶν γυναικῶν.

Barnave

Ἡ μικρὴ πόλις τῆς Βερριέρας, μπορεῖ νὰ περάσῃ ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τῆς Γαλλίας. Τὰ ἄσπρα της σπίτια, μὲ τὶς στέγες κατάστικτες ἀπὸ κόκκινα κεραμίδια, ἐξαπλώνονται στὴν πλαγιὰ ἑνὸς λόφου, τοῦ ὁποίου καὶ τὶς παραμικρότερες πτυχὲς σημειώνουν τούφφες ἀπὸ θαλερὲς καστανιές. Ὁ ποταμὸς Δούβης κυλάει μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρων κάτω ἀπὸ τὰ ὀχυρά, ποὺ κατεσκευάσθησαν σὲ περασμένο καιρὸ ἀπὸ τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ τὰ ὁποῖα σήμερα εἶνε ἐρείπια. Μιὰ σχετικὴ εὐημερία βασιλεύει στὴν πόλιν αὐτήν, τῆς ὁποίας ἡ κυριωτέρα βιομηχανία εἶνε ἡ λειτουργία πολυαρίθμων πριονιῶν, μὲ τὰ ὁποῖα κόβουν τὰ ξύλα. Ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπάρχει καὶ ἡ βιομηχανία τῶν ζωγραφιστῶν κεραμυδιῶν, τῶν λεγομένων τῆς Μυλούζης.

Μόλις φθάσῃ κανεὶς στὴν πόλι, ζαλίζεται ἀπὸ τὸν ἐκκωφαντικὸ θόρυβο μιᾶς μηχανῆς, τρομερῆς φαινομενικῶς. Εἴκοσι βαρειὰ σφυριά, τὰ ὁποῖα, ὅταν πέφτουν μὲ τὴν τρομακτικὴν ὁρμήν των, κάνουν τὰ δάπεδο νὰ τρέμῃ, σηκώνονται ἀπὸ μιὰ ρόδα ποὺ κινεῖ τὸ νερὸ τοῦ χειμάρρου. Καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ σφυριὰ κατασκευάζει κάθε ἡμέρα δὲν ξέρω πόσες χιλιάδες καρφιῶν. Νεάνιδες δροσερὲς καὶ ὡραῖες παρουσιάζουν στὰ κτυπήματα αὐτῶν τῶν σφυριῶν τὰ μικρὰ κομμάτια σιδήρου, τὰ ὁποῖα ταχύτατα μετασχηματίζονται σὲ καρφιά. Ἂν ὁ ταξιδιώτης ποὺ μπαίνει στὴν Βερριέρα ρωτήσῃ τίνος εἶνε τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἐργοστάσιο τῶν καρφιῶν, τὸ ὁποῖον ξεκουφαίνει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ περνοῦν τὸν μεγάλον δρόμον, θὰ τοῦ ἀπαντήσουν μ' ἕναν τόνον λίγο κουραστικόν: «Εἰ, αὐτὸ ἀνήκει στὸν κύριον Δήμαρχον...»

Ἔστω καὶ γιὰ μερικὲς στιγμές, ἂν ὁ ταξιδιώτης σταματήσῃ στὸν μεγάλον αὐτὸν δρόμον τῆς Βερριέρας, ὁ ὁποῖος ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν ἀριστερὴν ὄχθη τοῦ Δούβη ἕως τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἀσφαλῶς ἐνενήντα ἐννέα τοῖς ἑκατὸν θὰ συναντήσῃ ἕναν ὑψηλὸν ἄνδρα μὲ ὕφος ἀνθρώπου πολυασχόλου καὶ ἐπιβλητικό. Στὸ ἀντίκρυσμά του ὅλα τὰ καπέλλα σηκώνονται γρήγορα. Τὰ μαλλιά του εἶνε γκρίζα καὶ εἶνε ντυμένος στὰ γκρίζα. Εἶνε ἱππότης διαφόρων τάξεων, ἔχει μεγάλο μέτωπο, μύτη ἀητοῦ καὶ στὸ σύνολον τὸ πρόσωπό του δὲν στερεῖται μιᾶς σχετικῆς κανονικότητος. Μάλιστα μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ στὴν πρώτη ματιὰ ὅτι ἡ φυσιογνωμία του προσδίδει στὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ δημάρχου τῆς κωμοπόλεως, αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς χάριτος, ἡ ὁποία εἶνε δυνατὸν νὰ συναντᾶται ἀκόμη στὰ 48 ἢ τὰ 50 χρόνια. Ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ Παρισινὸς ἐπισκέπτης ἐκπλήσσεται γιατὶ αἰσθάνεται ὅτι τὸ μοναδικὸ τάλαντο τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ εἶνε τὸ ὅτι ξέρει νὰ κάνῃ τὸν ἄλλον νὰ πληρώνῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ τοῦ χρεωστεῖ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ πληρώνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν πιὸ ἀργά, ὅταν χρωστάῃ. Τέτοιος εἶνε ὁ δήμαρχος τῆς Βερριέρας, ὁ κ. ντὲ Ρενάλ. Ἀφοῦ διασχίσῃ μὲ σοβαρὸ βῆμα τὸν δρόμο, μπαίνει στὸ σπίτι καὶ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ταξιδιώτου.

— Θέλω, ὁπωσδήποτε, νὰ πάρω σπίτι μου τὸν γυιὸ τοῦ πριονιστοῦ, εἶπεν ὁ κ. δήμαρχος

'Αλλ' ἑκατὸ βήματα πιὸ ψηλά, ἂν ἐξακολουθήσετε τὸν περίπατό σας, θὰ συναντήσετε ἕνα σπίτι ὡραίου παρουσιαστικοῦ καὶ διὰ μέσου τοῦ κιγκλιδώματος ποὺ τὸ περιβάλλει, μεγαλοπρεπεῖς κήπους ποὺ κατεβαίνουν ἕως τὸν ποταμό. Πέρα, στὸ βάθος ἡ γραμμὴ τοῦ ὁρίζοντος σχηματίζεται ἀπὸ τοὺς λοφίσκους τῆς Βουργώνης, καὶ φαίνεται ὅτι ἔγινε γιὰ νὰ εὐχαριστῇ τὸ βλέμμα. Θὰ μάθετε ὅτι τὸ ὄμορφο αὐτὸ σπίτι μὲ τὶς σκαλιστὲς πέτρες ποὺ μόλις τώρα ἀποτελειώνεται, ἀνήκει στὸν κ. ντὲ Ρενάλ, ὁ ὁποῖος τόκτισε μὲ τὰ κέρδη ποὺ τοῦδωσε τὸ ἐργοστάσιο τῶν καρφιῶν. Ἡ οἰκογένειά του λέγεται ὅτι εἶνε Ἱσπανική, καὶ καθὼς ἰσχυρίζονται, ἔχει ἐγκατασταθῇ στὴ Γαλλία πολὺ πρὸ τῆς κατακτήσεως ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον τὸν ΙΔ'.

Τὸ 1815 ἔγινε δήμαρχος τῆς Βερριέρας, καὶ ἀγόρασε τὴν ἔκτασιν, ὅπου ἁπλώνονται οἱ ὄμορφοι κῆποι του, ἀντὶ ἀδρᾶς ἀμοιβῆς. Αὐτὸ τὸ πριόνι ποὺ κόβει ξύλα καὶ τοῦ ὁποίου ἡ παράξενη τοποθεσία στὴν ὄχθη τοῦ Δούβη σᾶς ἔκανε ἐντύπωσιν ὅταν μπαίνατε στὴν Βερριέρα, καὶ ὅταν παρατηρήσατε τὸ ὄνομα ΣΟΡΕΛ, γραμμένο μὲ γιγαντιαῖα γράμματα ἐπάνω σὲ μιὰ σανίδα ποὺ δεσπόζει τῆς στέγης, κατεῖχε πρὸ ἕξη ἐτῶν τὴν τοποθεσία ὅπου κτίζουν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸν τοῖχον τῆς τετάρτης ταράτσας τοῦ κήπου τοῦ κ. ντὲ Ρενάλ.

Μ' ὅλη τὴν ὑπερηφάνειά του, ὁ κ. δήμαρχος, ὑπεχρεώθη νὰ καταφύγῃ σὲ πολλὰ διαβήματα πλησίον τοῦ μπάρμπα Σορέλ, χωρικοῦ σκληροῦ καὶ πείσμονος. Ὑπεχρεώθη νὰ τοῦ μετρήσῃ, σὲ χρυσᾶ λουδοβίκεια, ἓξη χιλιάδες φράγκα, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τέσσερα στρέμματα πιὸ κάτω, σὲ τοποθεσία πολλὴ καλλίτερη γιὰ τὴν ἐργασία του, γιὰ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ ἐκεῖνος τὰ οἰκόπε-

για, όπου ο οικοδόμησε ο ανυπόμονος διομήχανος. Και ή ἐπιχείρησις αὐτή πόσον δὲν ἐσχολιάσθη ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητον κοινὴν γνώμην, ἡ ὁποία ἐξασκοῦσε στὰ μέρη ἐκεῖνα τὸν ὀχληρότερο δεσποτισμό.

★

Εὐτυχῶς γιὰ τὴν φήμη τοῦ κ. ντὲ Ρενάλ ὡς διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, ἕνα τεράστιο φράγμα ἦταν ἀναγκαῖο στὸν δημόσιον δρόμον ποὺ προχωρεῖ παραλλήλως στὸν λόφο καὶ σὲ ὕψος ἑκατὸ μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε τὸ γραφικώτερο τῆς Γαλλίας· ἀλλὰ κάθε ἀνοιξι, τὰ βροχόνερα αὐλάκωναν τὸν δρόμον τοῦ περιπάτου, ἐσχημάτιζαν χαράδρας καὶ τὸν ἔκαναν ἀδιάβατον. Κι' αὐτὸ ἔφερε τὸν κ. ντὲ Ρενάλ στὴν εὐτυχῆ ἀνάγκη ν' ἀποθαναντίση τὴν διοίκησί του μ' ἕνα φράγμα ὕψους εἴκοσι ποδῶν καὶ μήκους 30—40 ὀργυιῶν. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπρόσθεσε ἕνα ἀκόμη παράσημο στὸν κ. δήμαρχον.

Τὸ μόνο ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσα νὰ μεμφθῶ χωρὶς οἶκτο ἦταν ὁ βάρβαρος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ κόβει καὶ κλαδεύει αὐτοὺς τοὺς ρωμαλέους πλατάνους δυὸ φορὲς τὸ χρόνο.

Οἱ φιλελεύθεροι τοῦ μέρους αὐτοῦ ἰσχυρίζονται,— ἀλλὰ τὰ παραλένε — ὅτι τὸ χέρι τοῦ δημοσίου κηπουροῦ ἔχει γίνει πολὺ περισσότερο αὐστηρὸ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἐφημέριος Μασλὲν ἀπέκτησε τὴν συνήθεια νὰ ἁρπάζῃ τὰ προϊόντα τοῦ κλαδέμματος.

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς κληρικὸς ἀπεστάλη ἀπὸ τὴν Μπεζανσὸν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὸν ἀββᾶ Σελὰν καὶ μερικοὺς παπποὺς τῶν γύρω μερῶν. Ἕνας γερο — ταγματάρχης, χειροῦργος τῆς Στρατιᾶς τῆς Ἰταλίας, ποὺ ἀπεσύρθη στὴν Βερριέραν κι' ὁ ὁποῖος, ὅταν ζοῦσε, ἦταν συγχρόνως, καθὼς ἔλεγεν ὁ κ. δήμαρχος, Ἰακωβῖνος. (Σ η μ. ἀριστερὸς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως) καὶ Βοναπαρτιστὴς—ἐτόλμησε κάποια μέρα νὰ τοῦ παραπονεθῇ γιὰ τὸν συστηματικὸν ἀκρωτηριασμὸν τῶν ὡραίων δένδρων, ἀπήντησε μὲ τὸ ὕφος μιᾶς ὑψηλόφρονος συγκαταβάσεως, ὅπως ἐταίριαζε τὴν στιγμὴ ποὺ μιλοῦσε μ' ἕναν χειροῦργο, μέλος τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὅτι τὸ κάθε τι ἔπρεπε νὰ φέρῃ εἰσόδημα κι' ἐκεῖνα τὰ δένδρα, μόνον ὅταν ἐκόβοντο ἔφερναν εἰσόδημα. Τὸ «νὰ φέρνουν εἰσόδημα», αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἀπεφάσιζε γιὰ ὅλα στὴν μικρὴ αὐτὴ πόλι, ποὺ φαινόταν τόσον μαγευτική.

Ἦταν λοιπὸν κάποια ὡραία φθινοπωρινὴ ἡμέρα, τότε ποὺ ὁ ντὲ Ρενὰλ περπατοῦσε σ' αὐτὸ τὸν δρόμο, ἔχοντας στὸ μπράτσο τὴν σύζυγό του. Ἀκούγοντας τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε μὲ ὕφος σοβαρό, ἡ κυρία ντὲ Ρενάλ, παρακολουθοῦσε μὲ ταραγμένο βλέμμα τὶς κινήσεις τῶν τριῶν μικρῶν ἀγοριῶν. Ὁ πρωτότοκος, ὁ ὁποῖος θὰ ἦταν ἔνδεκα ἐτῶν, ἐπλησίαζε πολὺ συχνὰ στὸ φράγμα, κι' ἔκανε πῶς ἤθελε ν' ἀνεβῇ. Μιὰ γλυκειὰ φωνὴ ἐπρόφερε τότε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀβδόλφου, καὶ τὸ παιδὶ παραιτεῖτο τοῦ φιλοδόξου σχεδίου του. Ἡ κυρία ντὲ Ρενάλ φαινόταν μιὰ γυναῖκα τριάντα ἐτῶν, ἀλλὰ ἄκδηλη ἀρκετὰ ὡραία.

— Θὰ μποροῦσε νὰ μετανοήσῃ αὐτὸς ὁ κύριος ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἔλεγε ὁ κ. δήμαρχος, μὲ ὕφος ἀνθρώπου προσβεβλημένου καὶ μὲ πρόσωπον ἀχρότερον τοῦ συνήθους. Ἔχω μερικοὺς φίλους στὸ δικαστικὸ μέγαρο τῶν Παρισίων...

Αὐτὸς ὁ καλὸς κύριος ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ τόσον μισητὸς στὸν δήμαρχο τῆς Βερριέρας, ἦταν ὁ κ. Ἀππέρτ, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε βρῆ τὸν τόπο νὰ εἰσχωρήσῃ ὄχι μόνον στὰς φυλακὰς καὶ τὸ πτωχοκομεῖον, ἀλλὰ καὶ στὸ Νοσοκομεῖον ποὺ διηυθύνετο δωρεὰν ἀπὸ τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς κυριωτέρους ἰδιοκτήτας τοῦ μέρους. Ὁ κ. ντὲ Ρενὰλ ὑπωπτεύετο ὅτι σκοπὸς

Ἦταν ἀνεβασμένος εἰς ἕνα πάτερο κι' ἐδιάβαζε.

τοῦ ἀνεπιθυμήτου ξένου ἦταν νὰ δημοσιεύσῃ δυσφημιστικὰ ἄρθρα στὶς ἐφημερίδες τῶν φιλελευθέρων, καὶ ὅσο γιὰ τὸν ἑαυτόν του, δὲν θὰ συγχωροῦσε ποτὲ τὸν παππᾶν ποὺ τὸν ἐβοήθησε σ' αὐτὴν του τὴν ἐπίσκεψιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

«Ἕνας παππᾶς ἑνάρετος καὶ χωρὶς ραδιουργίες εἶνε μιὰ θεία Πρόνοια γιὰ τὸ χωριό».

Fleury

Πρέπει νὰ γνωρίζωμε ὅτι ὁ παππᾶς τῆς Βερριέρας, ἕνα γεροντάκι 80 χρονῶν, ὁ ὁποῖος, χάρις στὸν δροσερὸ ἀέρα τῶν βουνῶν αὐτῶν, ἔχαιρε μιᾶς καλῆς ὑγείας καὶ ἑνὸς σιδερένιου χαρακτῆρος, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπισκέπτεται σὲ οἱανδήποτε στιγμὴ τὴν φυλακήν, τὸ Νοσοκομεῖον καὶ αὐτὸ τὸ Πτωχοκομεῖον. Ἦταν ἀκριβῶς 6 ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, ὅταν ἔφθασε στὴν μικρὴ περίεργο ἐκείνη πόλι ὁ κ. Ἀππέρτ, συστημένος στὸν παππᾶ ἀπὸ τὸν μαρκήσιο τοῦ Μόλα, εὐγενῆ καὶ ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἰδιοκτήτας τῆς ἐπαρχίας.

—Εἶμαι γέρος καὶ μὲ ἀγαποῦν ἐδῶ πέρα, εἶπε ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σκέψη ὁ ἐφημέριος μὲ μισοπνιγμένη φωνή· δὲν θὰ τολμήσουν... Καὶ ἔχοντας μαζί του τὸν ξένον, ἐπεσκέφθη τὸ νοσοκομεῖον,τὸ πτωχοκομεῖον καὶ τὰς φυλακάς.Χωρὶς αὐτὸν οἱ φύλακες δὲν θὰ ἐπέτρεπαν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν κ. Ἀππέρτ.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ γεγονότα ποὺ ἐσχολιάσθησαν κι' ἐμεγαλοποιήθησαν κατὰ εἴκοσι διαφόρους τρόπους, ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν ἀνταράξει ὅλα τὰ πάθη τῆς μικρῆς πόλεως τῆς Βερριέρας. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦσαν τὸ θέμα τῆς συζητήσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνοίξει ὁ κ. ντὲ Ρενὰλ μὲ τὴν γυναῖκα του. Τὸ πρωΐ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν κ. Βαλενύ, διευθυντὴν τοῦ πτωχοκομείου, εἶχε πάει στὸ σπίτι τοῦ παππᾶ γιὰ νὰ διαδηλώσῃ τὴν ζωηροτάτην δυσαρέσκειάν του. Ὁ κ. Σιελὰν δὲν ἐπροστάτευτο ἀπὸ κανέναν, καὶ ἠσθάνθη τὴν σοβαρότητα τῶν λόγων του.

—Ἐ, λοιπόν, κύριοι. Θὰ εἶμαι ὁ τρίτος παππᾶς ἡλικίας 80 ἐτῶν ποὺ θ' ἀπολύσουν στὸ μέρος αὐτό, ὅπου ὑπηρέτησα ἐπὶ 59 χρόνια. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, σήμερα, ποῦ ἔλαβε ἀπὸ τὸ Παρίσι, δυνατὸν νὰ εἶνε πράγματι φιλελεύθερος! Ὑπάρχουν πολλοὶ ἀπ' αὐτούς. Ἀλλὰ τί κακὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ στοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς φυλακισμένους μας;

Καὶ ἐπειδὴ αἱ παρατηρήσεις τῶν δύο ἐπισκεπτῶν του ἐγίνοντο ἐντονώτερες, ὁ γέρο—παππᾶς τοὺς ἀπήντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, ὅτι μποροῦσαν νὰ φροντίσουν νὰ τὸν πάψουν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Βερριέραν, ποὺ τὴν θεωροῦσε ὡς «τὴν οἰκογένειάν του» καὶ ὅπου εἶχε ἕνα χωράφι κι' ἕνα καλὸ εἰσόδημα 800 λιρῶν.

Ὁ κ. ντὲ Ρενὰλ ζοῦσε πάλι πολὺ καλὰ μὲ τὴν γυναῖκά του, ἀλλὰ μὴ γνωρίζοντας γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησι ποὺ ἐκείνη τοῦ ἐπανελάμβανε δειλά. «Τί κακὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ κύριος αὐτὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι στοὺς φυλακισμένους;» εἶχε φθάσει στὸ σημεῖον νὰ θυμώσῃ στά καλά, ὅταν ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ φωνή: Τὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ παιδιά της εἶχε ἀνέβει στὸν τοῖχο τοῦ δρόμου κι' ἔτρεχε ἐπάνω σ' αὐτόν, ὁ ὁποῖος στὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν ἀμπελιῶν εἶχε ὕψος ἑπτὰ περίπου μέτρων. Ὁ φόβος μήπως τρομάξῃ τὸ παιδί της, τὸ κάνῃ νὰ πέσῃ, τὴν ἐμπόδιζε νὰ τοῦ εἰπῇ τίποτα! Ἐπὶ τέλους τὸ παιδί, ποὺ γελοῦσε γιὰ τὸ ἀνδραγάθημά του, μόλις ἐκύτταξε τὴν μητέρα του κι' εἶδε τὴν ἀχρότητά της, ἐπήδησε στὸ δρόμο κι' ἔτρεξε κοντά της. Τὸ ἐμάλωσαν πολύ. Αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπεισόδιο ἄλλαξε τὴ σειρὰν τῆς συζητήσεως.

—Θέλω, ὁπωσδήποτε, νὰ πάρω σπίτι μας τὸν Σορέλ, τὸ γιιὸ τοῦ πριονιστοῦ τῶν σανίδων, εἶπε ὁ κ. ντὲ Ρενάλ. Θὰ ἐπιβλέπῃ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν νὰ γίνωνται μεγάλοι μπελάδες γιὰ μᾶς. Εἶνε ἕνας νέος ἱερωμένος ἢ— δὲν θὰ κάνει—ἕνας καλὸς λατινιστής, τὸ ἴδιο κάνει—ἕνας καλὸς λατινιστής, τὸ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ προσδεύσουν τὰ παιδιά. Γιατὶ ἔχει σταθερὸ χαρακτῆρα, ὅπως λέει ὁ ἐφημέριος. Θὰ τοῦ δώσω 300 φράγκα καὶ τὴν τροφή. Εἶχα μερικὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἠθικότητά του. γιατὶ ἦταν τὸ ἀγαπημένο παιδὶ αὐτοῦ τοῦ γερο-χειροῦργου.

μέλους τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἦτο ἐξάδελφός των, εἶχε ἔρθει ὡς οἰκότροφος στοὺς Σορέλ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κατὰ βάθος δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνας μυστικὸς πράκτωρ τῶν φιλελευθέρων. Ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀέρας τῶν βουνῶν τοῦ ἔκανε καλὸ στὸ ἄσθμα του. πραγμα τὸ ὁποῖον, ὅμως, δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένον. Ἔλαβε μέρος σὲ ὅλες τὶς ἐκστρατείες τοῦ Βοναπάρτου στὴν Ἰταλία καὶ καθὼς λένε, εἶχε γράψει «Ὄχι» γιὰ τὴν αὐτοκρατορία τῆς ἐποχῆς. Αὐτὸς ὁ φιλελεύθερος ἐμάθαινε τὰ λατινικὰ στὸν μικρὸ Σορὲλ καὶ τοῦ ἄφησε ὅλα τὰ βιβλία ποὺ εἶχε φέρει μαζί του. Βέβαια, δὲν θὰ σκεπτόμουν ποτὲ νὰ τοποθετήσω τὸ παιδὶ ἐνὸς ξυλουργοῦ κοντὰ στὰ παιδιά μας· ἀλλ' ὁ ἐφημέριος, ἀκριβῶς τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς σκηνῆς ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ τὰ χαλάσωμε γιὰ πάντα, μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Σορὲλ αὐτὸς μελετάει τὴν θεολογία ἀπὸ δῶ καὶ τρία χρόνια μὲ τὸν σκοπὸ νὰ φροντίσῃ νὰ μπῇ στὴν ἱερατικὴ σχολή. Δὲν εἶνε λοιπὸν φιλελεύθερος, καὶ εἶνε καὶ Λατινιστής.

»Αὐτὴ ἡ τακτοποίησις μᾶς συμφέρει γιὰ πολλοὺς λόγους, ἐξακολούθησε ὁ κ. ντὲ Ρενάλ, κυττάζοντας τὴν γυναῖκα του μὲ ὕφος διπλωματικό. Ὁ Βαλενὺ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ τὰ δυὸ ἄλογα ποὺ ἀγόρασε γιὰ τὸ ἁμάξι του. Ἀλλὰ δὲν ἔχει παιδαγωγὸ γιὰ τὰ παιδιά του».

—Θὰ μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ μᾶς πάρῃ αὐτὸν ἐδῶ.

—Ἐπιδοκιμάζεις λοιπὸν τὰ σχέδιά μου; εἶπε ὁ δήμαρχος εὐχαριστῶντας τὴν γυναῖκα του μὲ ἕνα μειδίαμα γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ ἐξέφρασε. Ἐμπρός, λοιπόν, ἀπεφασίσθη.

—Ἄ, καλέ μου Θεέ! Ἀγαπητέ μου φίλε, πῶς παίρνεις γρήγορα τὶς ἀποφάσεις σου!

—Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ἐγὼ ἔχω χαρακτῆρα, καὶ ὁ ἐφημέριος τὸ εἶδε πολὺ καλά. Ἂς μὴ γελιώμαστε! Περιτριγυριζόμαστε ἐδῶ ἀπὸ φιλελευθέρους! Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἔμποροι ὑφασμάτων! Τοὺς ἔχω μανία! Ἔχω τὴν βεβαιότητα γι' αὐτό. Δυὸ ἢ τρεῖς ἔγιναν βαθύπλουτοι. Ἔ, λοιπόν, προτιμῶ νὰ βλέπουν νὰ περνοῦν τὰ παιδιὰ τοῦ κ. ντὲ Ρενὰλ γιὰ τὸν περίπατο ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ παιδαγωγοῦ των! Αὐτὸ θὰ κάνῃ ἐντύπωσι. Βέβαια, θὰ μοῦ στοιχίσῃ κάτι, ἀλλὰ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μιὰ δαπάνη, ἀπαραίτητη γιὰ νὰ θαστήξουμε τὴ θέσι μας!...

Αὐτὴ ἡ ἐξαφνικὴ ἀπόφασις, ἔκανε τὴν κυρίαν ντὲ Ρενὰλ πολὺ σκεπτική. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ψηλή, καλοκαμωμένη, ἡ ὡραιότερη τοῦ μέρους ἐκείνου. Εἶχε κάποια ἁπλότητα καὶ χάρι στὸ βάδισμά της. Στὰ μάτια ἑνὸς Παρισινοῦ, αὐτὴ ἡ ἁπλοϊκὴ χάρι, γεμάτη ἀθωότητα καὶ ζωηρότητα, θὰ ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐμπνεύσῃ ἰδέες ἠδυπαθείας. Ἂν ἡ κ. ντὲ Ρενὰλ ἐμαντρεπότανε... πάρα πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Οὔτε ἡ φιλαρέσκεια, οὔτε ἡ προσποίησις εἶχαν ἐγγίσει ποτὲ τὴν καρδιά της.

Ὁ κ. Βαλενύ, ὁ πλούσιος διευθυντὴς τοῦ πτωχοκομείου, ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἄνδρας ποὺ τὴν ἐφλερτάρισε, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχία, πρᾶγμα ποὺρριξε μο-

Μπροστά της θρισκόταν ὁ νεαρὸς παιδαγωγὸς...

ναδικὴ αἰγλὴ στὴν ἀρετή της! Γιατὶ αὐτὸς ὁ κ. Βαλενύ, ὑψηλὸς νέος, καλοκαμωμένος, μὲ ροδοκόκκινο πρόσωπο καὶ μαῦρες παχειὲς φαβορίτες, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἀγροῖκες ὑπάρξεις ἐκεῖνες, τὶς ἀναιδεῖς καὶ θορυβώδεις, ποὺ στὴν ἐπαρχία τὶς ὀνομάζουν ὡραίους ἄνδρας...

Ἡ κ. ντὲ Ρενάλ, ἐξαιρετικὰ δειλή, ἦτο κυρίως δυσαρεστημένη ἀπὸ τὴν συνεχῆ κίνησιν καὶ τὶς ἐκρήξεις τῶν φωνῶν τοῦ κ. Βαλενύ. Ἡ ἀπομάκρυνσίς της ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θεωροῦν στὴν Βερριέραν διασκέδασιν, τῆς ἔδωσαν τὴν φήμη ὅτι ἦτο πάρα πολὺ ὑπερήφανη γιὰ τὴν καταγωγή της. Αὐτὴ δὲν τὸ ἐσκέπτετο καθόλου, ἀλλὰ ἦταν ποτὲ λὺ εὐχαριστημένη ποῦβλεπε τοὺς κατοίκους τῆς χώρας νἀρχωνται σπίτι της ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο.

Ἂς μὴ τὸ κρύψωμε· περνοῦσε νιὰ φυὴς καὶ πρὸ παντὸς ὅτι ἔκανε καλὴ συντροφιὰ χάρις σὲ μερικὰ ἀνέκδοτα ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ ἕνα θεῖον του. Ὁ γέρο—λοχαγὸς ντὲ Ρενὰλ ὑπηρετοῦσε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὸ Σύνταγμα Πεζικοῦ τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης κι' ὅταν ἐπήγαινε στὸ Παρίσι ὁ δήμαρχος, γινόταν δεκτὸς στὰ σαλόνια τοῦ πρίγκηπος, ὅπου εἶχε γνωρίσει διάφορες γυναῖκες, καὶ ἐπίσημα πρόσωπα. Καθὼς ἄλλως τε ἦταν πολὺ εὐγενής, ἐκτὸς μόνον ὅταν μιλοῦσε γιὰ χρήματα, περνοῦσε, καὶ δικαίως ἄλλως τε, ὡς ἡ πιὸ ἀριστοκρατικὴ προσωπικότης τῆς Βερριέρας.

★

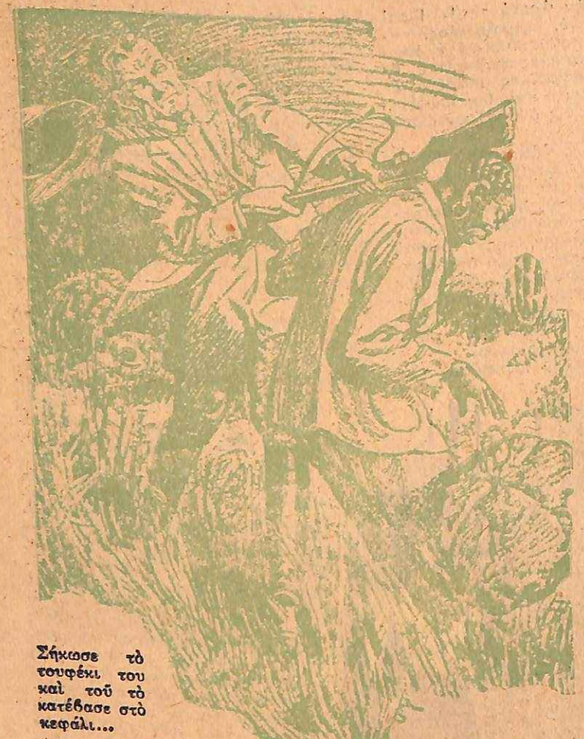
Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὶς ἕξη τὸ πρωΐ, πηγαίνοντας πρὸς τὸ πριονιστήριο, ὁ δήμαρχος ἐσκέπτετο ποίαν ταπείνωσιν θὰ ἐπάθαινε, ἂν κατὰ σύμπτωσιν ἦτο τὴν ἴδια στιγμὴ μ' αὐτὸν ἐκεῖ καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ πτωχοκομείου καὶ ἐπρολάβαινε νὰ τοῦ πάρῃ ἐκεῖνος τὸν παιδαγωγό.

Ὁ γέρο—Σορὲλ ἐξεπλάγη πολὺ καὶ εὐχαριστήθη ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν πρότασι ποὺ τοῦκανε ὁ κ. ντὲ Ρενὰλ σχετικῶς μὲ τὸ παιδί του, τὸν Ἰουλιανόν. Ἐν τούτοις φαινόταν ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἐνῶ μιλοῦσε μὲ ὕφος γεμᾶτο ὑποκριτικὸν τεύση ὁ πονηρὸς χωρικὸς ποιὸς σεβασμό, προσπαθοῦσε νὰ μανλόγος μποροῦσε νὰ ἀναγκάσῃ ἕναν ἄνθρωπον τόσης ἀξίας νὰ πάρῃ σπίτι του αὐτὸ τὸ τιποτένιο παιδί. Ἦταν πολὺ δυσαρεστημένος γιὰ τὸν Ἰουλιανὸν καὶ ἐν τούτοις γι' αὐτὸν ὁ δήμαρχος ἔδινε 300 φράγκα καὶ μάλιστα ἐδέχθη τὴν ἀξίωσίν του νὰ προσφέρῃ ἐκτὸς τῆς τροφῆς καὶ τὰ ροῦχα του. Παρ' ὅλ' αὐτά, μάταια ὁ κ. ντὲ Ρενάλ, ποὺ ἐσκέπτετο μήπως εἶχε κάμει πρὶν ἀπ' αὐτὸν πρότασιν ὁ Βαλενύ, ἐπίεσε τὸν γέρο Σορὲλ νὰ κλείσῃ συμφωνίαν ἀμέσως. Ἡ πονηρία τοῦ γέρο—χωρικοῦ ἠρνήθη ἐπίμονα. Ἤθελε, ὅπως ἔλεγε, νὰ συμβουλευθῇ τὸ παιδί του, σὰν νὰ συμβουλεύεται στὴν ἐπαρχία ἕνας πατέρας πλούσιος τὸ παιδί του ποὺ δὲν ἔχει τίποτα.

Πλησιάζοντας στὸ ἐργαστήριό του ὁ γέρο—Σορὲλ ἐκάλεσε τὸν Ἰουλιανὸν μὲ τὴν στεντορεία φωνή του. Κανεὶς δὲν ἀπήντησε. Εἶδε μόνον τὰ μεγάλα του παιδιὰ σὰν δυὸ γίγαντας, ποὺ ἔκοβαν μὲ τοὺς βαρεῖς πελέκεις των τοὺς κορμοὺς τῶν ἐλάτων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάνε στὸ πριόνι. Ἀπασχολημένοι μὲ τὴν δουλειά τους δὲν ἄκουσαν τὸν πατέρα τους, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε στὸ ὑπόστεγο καὶ μπαίνοντας εἶδε τὸν Ἰουλιανόν, ποῦπρεπε νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸ πρίονι, νάνε ἀνεβασμένος εἰς ἕνα πάτερο, καὶ ἀντὶ νὰ προσέχῃ τὸ μηχάνημα, νὰ διαβάζῃ. Τίποτα δὲν ἦταν στὸν γέρο Σορὲλ περισσότερο ἀντιπαθητικὸ ἀπ' αὐτό. Θὰ τὰ συγχωροῦσε ὅλα εἰς τὸν ἀδύνατον Ἰουλιανόν, τὸν τόσον διαφορετικὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα του ἀδέλφια, ἀλλὰ τὸ διάβασμα ποτέ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΓΚΛΗ

Σήκωσε τὸ τουφέκι του καὶ τοῦ τὸ κατέβασε στὸ κεφάλι...

ξε κατάματα τὸν Γκόρντον.

—Λυποῦμαι πολύ, Γκόρντον, ἀλλ' εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ συλλάβω γιὰ τὸν φόνο τοῦ Τζούλιους Τρένκ.

Ὁ Ρόμπερτ Γκόρντον τὸν ἐκύτταξε μὲ κατάπληξι. Ἡ γυναῖκα του διεμαρτυρήθη, ἀλλ' ὁ Μπρούκς ἔδειξε ἕνα σάκκο, ποὺ εἶχε ἀφήσει κοντά του.

—Μέσα σ' αὐτὸν ὑπάρχουν τὰ λίγα πράγματα ποὺ ἄφησαν τὰ τσακάλια ἀπὸ τὸν Τζούλιους Τρένκ — μερικὰ κόκκαλα, μερικὰ κομμάτια ὑφάσματος καὶ ἕνα ζεῦγος ὑποδημάτων. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι ἐσὺ καὶ ὁ Τρένκ εἴχατε εἰσχωρήσει στὰ ἐρημότερα μέρη τῆς ἐρήμου γιὰ νὰ βρῆτε τὸ μεταλλεῖο σου—μεταλλεῖο χρυσοῦ.

—Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

—Μαλώσατε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ κι' ἐπέστρεψες μόνος σου.

—Τὸ παραδέχομαι.

Ὁ Μπρούκς ἀναστέναξε.

—Θὰ πάω στὸ Παλάπου γιὰ νὰ προλάβω τὸ αὐριανὸ τραῖνο γιὰ τὴν Κέϊφπιγκ. Καὶ θὰ ἔλθῃς μαζί μου, Γκόρντον!

—Ἔχει καλῶς, εἶπε ἐκεῖνος ἤρεμα. Τώρα πιὲς τὸ οὐίσκυ σου... Κίττυ, ὁ ἀστυνόμος θὰ μείνῃ τὴν νύκτα μαζί μας. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ξεκινήσωμε γιὰ τὸ Παλάπου. Θὰ τὸ προκάνωμε τὸ τραῖνο...

Ὁ ἀστυνόμος ἄδειασε τὸ ποτῆρι του καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Εὐχαριστῶ, Γκόρντον, εἶπε. Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ τί νὰ κάνω;

⁂

Κάπνιζαν τὶς πίπες τους, μετὰ τὸ φαγητό, ὅταν ὁ Μπρούκς ἐπέστρεψε πάλι στὸ θέμα, τοῦκανε γνωστὸν ὅτι κυριώτερος μάρτυς κατηγορίας ἐναντίον του ἦταν ὁ ξενοδόχος, ὁ ὁποῖος μισοῦσε τὸν Γκόρντον ἀπὸ καιρό. Αὐτὸς εἶχε ἀκούσει τὶς φιλονικεῖες τους καὶ τὶς ἀπειλές του...

Ὁ Μπρούκς ἐξήγησε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ἕνας ἐλεεινὸς συκοφάντης.

—Θέλω νὰ καταλάβετε καὶ οἱ δυό, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ὅτι ἀπόψε εἶμαι φιλοξενούμενός σας. Ἐκεῖνα ποὺ θὰ λεχθοῦν δὲν πρόκειται νὰ βγοῦν ἀπ' ἐδῶ μέσα. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐρχόμουν τόσο δρόμο, ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ νὰ συλλάβω τὸν Γκόρντον, ἂν δὲν εἶχα τὶς πιὸ ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις ἐνοχῆς του.

Ἔσκυψε πλάϊ του, πῆρε τὸν σάκκο, τὸν ἄνοιξε καὶ ἔβγαλε κάτι κουρέλια καὶ ἕνα ζευγάρι ὑποδημάτων.

—Τὰ γνωρίζεις αὐτά; ἐρώτησε.

Τὸ πρόσωπο τῆς Κίττυ εἶχε γίνει πελιδνό. Ὁ Γκόρντον ὅμως δὲν δίστασε. Μὲ χέρια ποὺ δὲν ἔτρεμαν καθόλου, πῆρε τὰ κουρέλια, τὰ ἐξήτασε κι' ἐβεβαίωσε ὅτι ἦταν ἀπὸ τὴν ράχη τοῦ Τρένκ, ὅπως καὶ τὰ παπούτσια ἐπίσης.

Ἀπαντῶντας σ' ἐρωτήσεις τοῦ ἀστυνόμου ὁ Γκόρντον, διηγήθη πῶς ἐγνώρισε τὸν Τρένκ, ποὺ ἦταν χρηματιστὴς ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ μέτοχος σὲ πολλὰ μεταλλεῖα χρυσοῦ, ὅτι εἶχε ἐλθει ἀπεσταλμένος ἐκ μέρους μιᾶς μεγάλης ἑταιρείας, ποὺ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν ὕπαρξι κάποιου μεταλλείου χρυσοῦ στὸ Καλαχάρι. Ἐβεβαίωσεν ἐπίσης ὅτι εἶχε μείνει μαζί του μιὰ ἑβδομάδα.

—Τὸν γνωρίσατε λοιπὸν καλά;

—Πολὺ καλά! ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς Κίττυ Γκόρντον.

—Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ Μπρούκς, γυρίζοντας πρὸς αὐτήν.

Ἡ γυναῖκα δίστασε. Ἦταν ὡχρὴ ἀκόμη. Ἐξακολουθοῦσε νὰ πλέκῃ.

—Θέλησε... νὰ μοῦ πουλήσῃ αἰσθήματα, εἶπε. Ὅταν ὁ Ρομπέρτ ἔλειπε, ἐρχόταν κοντά μου καὶ μὲ χάϊδευε μὲ τὰ ἀπαίσια, ἀρωματισμένα χέρια του..

—Ἀρωματισμένα χέρια του; ἐρώτησε ὁ Μπρούκς.

—Ναί. Ὁ Τρένκ συνήθιζε νὰ πλένεται πάντοτε μὲ ἀρωματισμένο σαπούνι. Ἦταν ἡ ἀδυναμία του. Μοῦ ἔλεγε λοιπὸν ὅτι κατέστρεφα τὰ νειάτα μου καὶ τὴν ὁμορφιά μου μέσα στὴν ἐρημο. Τοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ ἦταν δική μου δουλειὰ καὶ ὅτι μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ πόλεις καὶ ἐρήμους, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄνδρα μόνο ποὺ ἀγαπᾷ.

Ὁ Γκόρντον ἀφηγήθη ὅτι τοῦ ἐπρότεινε ὁ Γκόρνον νὰ συνεταιρισθοῦν καὶ ὅτι πῆγαν μαζὶ στὸ μεταλλεῖο τῇ συνοδείᾳ ἰθαγενῶν καὶ ὅτι ἔμειναν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτό, ἐπῆρε φωτογραφίες καὶ πηδοῦσε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρά του. Ἀργότερα, ὅμως, τὴ νύχτα, ἐμάλωσαν.

—Ναί, σᾶς ἄκουσε ὁ μιγὰς Γιοχάνες, καὶ σ' ἄκουσε νὰ ἀπειλῇς τὸν Τρένκ ὅτι θὰ τὸν σκοτώσῃς. Τί ἔγινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

—Στὰ καλὰ καθούμενα ὁ Τρένκ ἄρχισε νὰ δείχνῃ σημεῖα ἐκνευρισμοῦ. Μοῦ εἶπε ὅτι ἔτρωγα σὰν χωριάτης καὶ ὅτι θὰ μοῦπαιρνε τὴν γυναῖκα μου, ποὺ τοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ ἡ ὁποία δὲν τοῦ χαλοῦσε δῆθεν ποτὲ τὸ χατῆρι.

Ἔγινα τότε ἔξω φρενῶν καὶ ὥρμησα ἐπάνω του. Τοῦ κατάφερα δύο γροθιὲς καὶ τοῦσπασα τὰ δόντια.

—«Σκάσε, παληόσκυλο, εἶπα, γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσω!

—Αὐτὰ τὰ λόγια ἀκριβῶς ἄκουσε καὶ ὁ Γιοχάνες, παρετήρησε ὁ ἀστυνόμος, Λοιπόν, τί ἔγινε ὕστερα;

—Τίποτε, ἀπήντησε ἀπρόοπτα ὁ Γκόρντον. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε. Τὸ πρωῒ, ὁ ἰθαγενὴς ποὺ μοῦ ἔφερε τὸν καφέ μου, μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Τρένκ καὶ ἕνας ἄλλος μαῦρος ὀνόματι Φίσον εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν κατασκήνωσίν μας. Δὲν ξαναφάνηκαν.

—Ὁ Τρένκ βρέθηκε νεκρός, δολοφονημένος, σὲ ἀπόστασι τεσσάρων μιλίων ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι, μουρμούρισε ὁ Μπρούκς. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸν ἰθαγενῆ Φίσον, πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω. Ἐν τούτοις ἡ ἔρευνά μου γύρω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ Γκόρντον μοῦ ἔδωσε ἀποτελέσματα ποὺ δὲν συμφωνοῦν μὲ τὴν ἱστορία ποὺ ἄκουσα πρὸ ὀλίγου.

—Καὶ ποιὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης σου; ἐρώτησε ὁ Γκόρντον μὲ ἀγωνία.

—Ὅτι δύο λευκοὶ εἶχαν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι — καὶ ὄχι ἕνας λευκὸς καὶ ἕνας ἰθαγενής. Τὰ ἴχνη ἦσαν ὁλοκάθαρα ἐπάνω στὴν ἄμμο, μέχρι τοῦ σημείου ὅπου βρῆκα τὰ κόκκαλα. Ἴχνη ὑποδημάτων. Οἱ ἄνθρωποί σου, Γκόρντον, περπατοῦν ὅλοι ξυπόλυτοι, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί.

—Βλέπεις λοιπόν! Ὑπῆρχαν σαφῆ ἴχνη ὑποδημάτων δύο λευκῶν. Καὶ ὑπῆρχαν τὰ ἴχνη ἐπιστροφῆς ἑνὸς μόνον.

—Ἐπιστροφῆς; ἐρώτησε κατάπληκτος ὁ Ρόμπερτ Γκόρντον.

—Μάλιστα. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἐπέστρεψε στὴν κατασκήνωσι, ἀφοῦ δολοφόνησε τὸν σύντροφό του. Καὶ ὁ λευκὸς αὐτός, Ρόμπερτ Γκόρντον, ἦσουν... ἐσύ!!

—Εἶνε ψέμμα! οὐρλιασε ὁ Γκόρντον.

Ὁ Μπρούκς κύτταξε τὴν γυναῖκα τοῦ κατηγορουμένου.

—Ἐξομαι, γιὰ τὴν αὐτυχία της, νὰ ἀποδείξῃς τὸ ἀντίθετο. Καὶ τώρα, νομίζω ὅτι δικαιοῦμαι λίγο ὕπνο. Τὸ αὐριανὸ ταξίδι μας δὲν θἆναι μικρό.

⁂

Οἱ ἔνορκοι τοῦ δικαστηρίου τῆς Μέϊφκιγκ εἶχαν ἀποσυρθῆ σὲ σύσκεψι. Ἡ ἀπόφασίς τους θὰ ἐξεδίδετο ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Ὁ ἀστυνόμος Μπρούκς, ἐν τῷ μεταθῦ, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ὅπου ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη, καὶ εἶχε καταφύγει στὸ Ἑλληνικὸ καφενεῖο ποὺ εὑρίσκετο ἀπέναντι στὸ Δικαστήριο. Εἶχε παραγγείλει ἕναν καφέ, χωρὶς ζάχαρι, ὅταν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ καφενεῖο ὁ δικηγόρος Χόπκινς, συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ Χόπκινς πῆγε κοντά του.

—Εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας, ἀστυνόμε Μπρούκς; ἐρώτησε μὲ πικρὴ εἰρωνεία.

—Ὄχι, ἐμουρμούρισε ὁ Μπρούκς.

—Καὶ ὅμως θἄπρεπε νὰ εἶσθε εὐχαριστημένος, εἶπε ἤρεμα ὁ δικηγόρος Χόπκινς. Γιατί μοῦ φαίνεται ὅτι περάσατε καλὰ τὴν θηλειὰ γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ Γκόρντον. Ὅπως εἴδατε, ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τὸν σώσω. Ἐπέμεινα στὴν ὀπόθεσι τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ ἰθαγενοῦς Φίσον ποὺ εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὸν Τρένκ. Ἀκούσατε ὅμως τί ἀπήντησε ὁ εἰσαγγελεύς: «Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἰθαγενοῦς, κύριε συνήγορε, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Γιὰ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα λόγο, ἐγκατέλειψε τὴν ἀποστολή. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ θεωρεῖται παραβίασις συμβολαίου καὶ τιμωρεῖται μὲ φυλάκισι, ὁ Φίσον ἐκρίνε φρονιμώτατον νὰ μὴν ἐμφανισθῇ πουθενά».

Ὁ δικηγόρος Χόπκινς ἀναστέναξε.

—Καὶ ἔτσι, κύριε ἀστυνόμε, ὁ πελάτης μου μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τώρα μακαρίτης. Ἀλλά...

Ἐδίστασε.

—Ἀλλά... εἶνε ἄραγε ἔνοχος; Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐρώτημα. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι, παρὰ τὶς καταθλιπτικὲς ἀποδείξεις ποὺ παρουσιάσατε εἰς βάρος του, ἐγὼ ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἐνοχή του.

—Ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀμφιβάλλει, ποὺ εἶνε ἀπεναντίας βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Γκόρντον, εἶπε ὁ Μπρούκς.

Ὁ Μπρούκς ἔδειξε τὴν πόρτα τοῦ καφενείου, ἀπ' τὴν ὁποία ἔμπαινε, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ γυναῖκα τοῦ Γκόρντον.

Ἡ Κίττυ πῆγε λαχανιασμένη κοντὰ στὸν δικηγόρο τοῦ ἀνδρός της.

—Κύριε Χόπκινς, πότε θὰ ἐπανέλθουν οἱ ἔνορκοι;

—Σὲ εἴκοσι λεπτά, φαντάζομαι, κυρία μου... Ἐλατε, ἐλᾶτε, μὴν στενοχωρεῖσθε ἔτσι. Κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε. Ἔχομε ἀκόμη μιὰ ἐλπίδα.

—Μιὰ ἐλπίδα! ἐφώναξε ἡ γυναῖκα, γελῶντας ὑστερικά. Μιὰ ἐλπίδα! Ὡραῖο αὐτό!

Ἔσκυψε μὲ ὄφος ἐμπιστευτικὸ πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας:

—Ξέρετε λοιπόν, ἠλίθιοι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, γιὰ τὸν φόνο τοῦ ὁποίου κινδυνεύει νὰ καταδικασθῇ ὁ Ρόμπερτ, κάθεται ἤρεμα μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, περιμένοντας ν' ἀκούσῃ τὴν θανατικὴ καταδίκη τοῦ δῆθεν δολοφόνου του;

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἀντήλλαξαν ἕνα γρήγορο βλέμμα. Εἶχαν καταλάβει: ἡ σύγχυσις εἶχε διαταράξει τὸ μυαλὸ τῆς Κίττυ Γκόρντον.

—Μὴν ταράζεσθε, κυρία μου... ἄρχισε ὁ δικηγόρος.

Πραγματικὰ δάκρυα ὑπῆρχαν τώρα μέσα στὰ μάτια τῆς Κίττυ. Ἐγέλασε ὡστόσο ὑστερικά.

—Μὲ νομίζετε, βέβαια, τρελλή, εἶπε. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο νόμισα, ὅταν εἶδα τὰ «μάτια» του στὸ βάθος τῆς αἰθούσης τοῦ δικαστηρίου.

—Ποιὰ μάτια; ἐρώτησε κατάπληκτος ὁ Χόπκινς.

—Τοῦ Τζούλιους Τρένκ, φυσικά! ἐφώναξε ἡ Κίττυ. Δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, τὴν σατανικότητα τοῦ ἀνθρώπου; Σκηνοθέτησε τὴν δολοφονία τοῦ ...ἑαυτοῦ του κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ καταδικασθῇ ὁ Ρόμπερτ. Ἡ πραγματικὴ δολοφονία θὰ γίνῃ, ὅταν σφίξουν τὴ θηλειὰ γύρω ἀπ' τὸν λαιμὸ τοῦ ἀνδρός μου. Καὶ ὁ Τρένκ, τώρα, βλέπει τὴν θηλειὰ νὰ σφίγγεται.

—Μὰ ἂν ὁ Τζούλιους Τρένκ εἶνε ζωντανός, θὰ μποροῦσε νὰ ἀναγνωρισθῇ εὐκολώτατα μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου! παρετήρησε ὁ ἀστυνόμος Μπρούκς.

Ἡ Κίττυ τὸν ἐκύτταξε κάπως περιφρονητικά.

—Εἶσθε ἕξυπνος προκειμένου νὰ βρῆτε ἴχνη ὑποδημάτων καὶ κόκκαλα μέσα στὴν ἔρημο, ἀλλὰ δὲν εἶσθε ἀρκετὰ ἕξυπνος, γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὸν πραγματικὸ δολοφόνο ὅταν κάθεται στὴν ἴδια αἴθουσα μὲ σᾶς. Δὲν θἆναι πλέον, θεωρεῖται, ὁ φρεσκοχρισμένος δανδῆς ἀπ' τὸ Λονδῖνον. Ὄχι. Δὲν εἶνε τόσο τρελλός. Εἶνε ὁ πιὸ βρώμικος καὶ ὁ πιὸ ἀξύριστος ἀπὸ τοὺς ἀποτυχημένους Εὐρωπαίους ποὺ κάθονται στὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

Ὁ Μπρούκς ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

—Καὶ πῶς τὸ ξέρετε; ἐρώτησε.

—Σᾶς λέγω ὅτι τὸν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὰ μάτια του, ἀπὸ τὴν λάμψι τῶν ματιῶν του! Τὴν γνωρίζω καλὰ τὴν συχαμερὴ αὐτὴ λάμψι. Ναί, νομίζω ὅτι μὲ ποθεῖ ἀκόμη καὶ ἴσως ἐλπίζῃ ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ἀποκτήσῃ ὅταν θὰ πεθάνῃ ὁ ἄνδρας μου. Ὁπωσδήποτε θὰ ἀποκτήσῃ τὸ μεταλλεῖο. Μὴν ξεχνατε ὅτι πῆρε μαζί του τὰ σχέδια καὶ τὶς φωτογραφίες.

—Μὰ ἔχετε ἄλλες ἀποδείξεις ὅτι ὁ γεννειαφόρος καὶ πτωχὸς Εὐρωπαῖος εἶνε ὁ Τρένκ; ἐπέμεινε ὁ Μπρούκς.

—Καλλίτερη ἀπόδειξι ἀπὸ τὸ ἔνστικτό μου μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ; εἶπε ὑπερήφανα ἡ Κίττυ Γκόρντον. Ἀλλὰ ἔχω καὶ ἄλλη ἀπόδειξι. Φρόντισα νὰ τὴν ἀποκτήσω. Ἔστειλα κοντὰ στὸν κουρελιάρη Εὐρωπαῖο ἕναν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ὑπηρέτας μας.

—Λοιπόν; ἐρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Μπρούκς.

—Λοιπόν, ὁ ἰθαγενὴς εἶπε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ Τρένκ.

—Πῶς τὸν γνώρισε;

—Ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ σαπουνιοῦ του. Βλέπετε, ὁ Τζούλιους Τρένκ, παρὰ τὴν ἀθλία ἐξωτερική ἐμφάνισί του, ἐξακολουθεῖ νὰ πλένεται μὲ ἀρωματισμένο σαπούνι...

—Μὰ ὑπάρχουν τὰ κόκκαλα, τὰ ὀπολείμματα τῶν ρούχων του, τὰ παπούτσια του! ἀνεφώνησε ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ ἔξαφνα κτύπησε τὸ κεφάλι του.

—Τὸ βρῆκα! Τὸ βρῆκα! φώναξε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ἕνας ἰθαγενὴς μέσα στὸ καφενεῖο καὶ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴν Κίττυ.

—Οἱ ἔνορκοι θὰ ἐπιστρέψουν στὸ δικαστήριο, κυρία, εἶπε.

Σηκώθηκαν καὶ οἱ τρεῖς.

—Πᾶμε, εἶπε ὁ ἀστυνόμος Μπρούκς. Ἐσεῖς, κυρία μου, θὰ μοῦ δείξετε μὲ τρόπο τὸν ἄνθρωπό μας.

Ὅταν μπῆκαν στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, οἱ ἔνορκοι ἐπανήρχοντο στὶς θέσεις τους. Ὁ ἀστυνόμος Μπρούκς πῆγε μὲ ἀδιάφορο ὄφος καὶ στάθηκε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ἡ Κίττυ Γκόρντον.

Σὲ λίγο ὁ πρόεδρος τῶν ἐνόρκων ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὴν ἀπόφασί τους. Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυνόμου Μπρούκς.

—Τζούλιους Τρένκ, σὲ συλλαμβάνω γιὰ τὸν φόνο ἑνὸς ἰθαγενοῦς ὀνόματι Φίσον, καὶ γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ σκευωρία ποὺ ἐσκηνοθέτησες ἐναντίον τοῦ Ρόμπερτ Γκόρντον!

Τὸ χέρι του εἶχε πέσει βαρὺ ἐπάνω στὸν ὦμο τοῦ θρώμικου καὶ ἀξύριστου Εὐρωπαίου. Μέσα στὸ δικαστήριον δημιουργήθηκε πραγματικὸ πανδαιμόνιον. Ὅταν ὁ πρόεδρος κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξι, ὁ ἀστυνόμος Μπρούκς, μίλησε πρὸς τοὺς ἐνόρκους:

—Κύριοι, σᾶς διέκοψα προτοῦ ἀ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 30)

ΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Οι αθλοι
Του Ενωμοτάρχου
Φουντοτσαρούχου

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΛΗ

ΤΟΥ ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ δὲν εἶχαν ἀνοίξει ἀκόμη οἱ «φιγγίτις τῆς ἀστ'νουμ'κῆς ὑποστάσιους» τοῦ Νωματάρχη Φουντοστάρουχου, ὅταν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς «ἄντρουν τῆς 'Ιξουσίας» ἀκούστηκε ἕνα δυνατὸ χτύπημα.

Σαφνιασμένος ὁ κὺρ Νωματάρχης τινάχτηκε ἀπὸ τὴν «στρατιουτ'κὴν κλίνην». Ἐφόρεσε τὴν κυλότα καὶ τὸ πιλίκιό του καὶ ἔσπευσε στὸ διπλανὸ δωμάτιο ποὺ κοιμόταν ὁ βοηθός του, ὁ περίφημος γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐταπάρνησί του «γινναίους ὑπουδικανεύς» Τσαρουχόπροκας.

—Τὶ συμβαίν' κὺρ Νουματάρχ' μ'; ρώτησε ὁ Τσαρουχόπροκας τρέμοντας τὸν «ἀνώτιρότ'» μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίγη στὸ δωμάτιο τοῦ «ὕπν' κι τῆς ἀναπαύσεώς τ'».

—Τοὺ φουτᾶς κιόλας; ἐβουχήθη ὁ κὺρ Νωματάρχης. Δὶν ἀκοῦς μουρὲ ὅτ' χτυπᾶνι τὴν πόρτα τοῦ ἀστ'νουμ'κοῦ καταστήματους;

—Δὶν ἄκ'σα τίπ'τις, κὺρ Νουματάρχ' μ', ἐψέλλισε ὁ Τσαρουχόπροκας, γιατὶ στοὺ ὄνειρό μ' ἔγλιπα ὅτ' βαρούσα τὴν καμπάνα τοῦ 'Αη Γιώργ' κὶ ἀποὺ τοὺν βόρυβου ἀκόμ' βουίζ'ν τ' αὐτιά μ'!...

—Ἄφτις ἰφτοῦνις τὶς σπακόλις παληουζαγάρ', ἐφώναξε ὁ κὺρ Νωματάρχης θυμωμένος καὶ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ ποδάρι. Τράβα γρήγουρις νὰ γδῆς ποιὸς εἶνι ἰφτοῦνος ποὺ ἤρθι προυῒ προυῒ νὰ ἰνουχλήσ' τοὺν ὕπνουν τοῦν οὐργάνουν τῆς τάξιους.

Μουρμουρίζοντας κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του ὁ «γινναίους ὑπουδικανεύς, ντύθηκε γρήγορα—γρήγορα κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

'Απ' ἔξω στεκόταν ὁ Τζανετῆς ὁ 'Αγκλέορας, ὁ ἀριστερὸς ψάλτης τοῦ 'Αη Γιώργη μὲ τὰ μάτια κομμένα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία.

—Τί θέλ'ς, μουρέ; τὸν ρώτησε ὁ Τσαρουχόπροκας ἀγανακτισμένος. Δὶν φτάν' ποὺ ὅλ' τὴ νύχτα δὶν μπόρισα νὰ ἡσυχάσ' γιατὶ οὐ ζιρζιβούλ'ς μι ἔβαλι νὰ βαράου τὶς καμπάνις τῆς ἐκκλησίας σ', ἤρθις κὶ τοῦ λόγου σ' προυῒ—προυῒ νὰ μὶ ἰνουχλήσ'ς χτυπουλουγόντας τὴν πόρτα τῆς ἀστ'νουμίας;

—Νὰ μὲ συμπαθᾶς, κὺρ Τσαρουχόπρουκα, εἶπε ὁ 'Αγκλέορας, ἀλλὰ εἶνι ἀνάγκ' νὰ γδῶ τοὺν κὺρ Νουματάρχ'. Μοῦ συμβαίν' τοῦ ἔρμ' κάτ' πουλὺ σουβαρὸ ποὺ πριέπ' νὰ τοῦ τὸ κρέν' γιὰ νὰ ἰπέμβ'...

—Ἄντι, ἔμπινε μέσα, τὸν διέταξε ὁ Τσαρουχόπροκας. Ἔκλεισε μὲ δύναμι τὴν πόρτα καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ δωμάτιο τῆς ἀστυνομίας ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ γραφεῖο τοῦ «'Αρχηγοῦ τῆς 'Ιξουσίας».

'Ο κὺρ Νωματάρχης ποὺ εἶχε καταλάβει ἤδη τὴν ἕδρα του, τὸν ἐκύτταξε μὲ τὸ συνηθισμένο «βλουσυρὸ τ'» βλέιμα.

—Τί συμβαίν' οὐρὲ 'Αγκλέουρα; τὸν ρώτησε, ἀφοῦ ἔστρεψε ἐπανειλημμένως τὶς ἀποφύσεις τῆς πελωρίας μουστακάρας του.

—Κακὰ μοντάτα, κὺρ Νουματάρχ' μ', ψιθύρισε ὁ 'Αγκλέορας. Οὐ Τουρλῆς μοῦ εἶπι ἰψὲς τοὺ θράδ' ὅτ' οὐ γάμους του μὶ τὶν Πουλυαρέσω μ' δὶν θὰ γιέν' σήμιρις...

—Τί λιὲς μουρέ; ἐφώναξε ξαφνιασμένος ὁ κὺρ Νωματάρχης ποὺ ἀπὸ μέρες εἶχε προδιαθέσει τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ γλέντι ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε μετὰ τὸν γάμο. Κὶ πότε θὰ γιέν' μουρέ;

—Πουτές, κὺρ Νουματάρχ' μ', ἐψέλλισε ὁ 'Αγκλέορας ἀναστενάζοντας. Οὐ Τουρλῆς μοῦ εἶπι ἰψὲς τοὺ θράδ' ὅτ' ἄλλαξι ἰδέα κὶ δὲν θὰ παντριφτῇ τὴν κόρη μ'.

—Βρὲ τοὺ ξόανου, φώναξε ὁ κὺρ Νωματάρχης κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμό του. Κὶ νουμίζ' ὅτ' μπουρεῖ νὰ ἀθ'τήσ' ἰέτσ' εὔκουλα τοὺν λόγου ποὺ ἔδουκι, σήμιρις μάλ'στα ποὺ εἶνι ὅλα ἑτ'μα γιὰ τοὺν γάμου;

—Δὶν ξέρου κὺρ Νουματάρχ' μ', εἶπε ὁ 'Αγκλέορας. 'Ιέτσ' μοῦ ἔκοινε κι' ἐγὼ ἤρθα νὰ τοὺ πῶ στὴν ἀφινιτιά σ' γιὰ νὰ λάϐ'ς τὰ μέτρα σ'...

Γιὰ δυὸ τρία λεπτὰ ὁ κὺρ Νωματάρχης ἐξακολούθησε νὰ στρίϐῃ τὸ μουστάκι του βασανίζοντας τὸν «άστ'νουμ'κὸν ἰγκέφαλουν» καὶ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

—Καλὰ οὐρὲ 'Αγκλέουρα, εἶπε. Τράϐα ἰσοὺ στοὺ σπιτάκ' σ' νὰ σφάξ'ς τὰ γαλατσρὲ γιὰ τὴ γιουρτὴ κὶ μὶ σὶ γνσιάς'. Οὐ γάμους θὰ γιέν' ἰφόσουν ἀνάλαϐι τοὺ ζήτ'μα ἡ 'Ιξουσία.

'Ο 'Αγκλέορας εὐχαρίστησε τὸν κὺρ Νωματάρχη γιὰ τὴν ἐπέμβασί του καὶ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ κάνῃ τὶς ἑτοιμασίες τοῦ γάμου, ἐνῷ ὁ Τσαρουχόπ ρ οκας κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀνωτέρου του ἔφερνε ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα στὴν ἀστυνομία τὸν Τουρλῆ.

—Δὲν μ' λιὲς οὐρέ, τὸν ρώτησε ὁ κὺρ Νωματάρχης μόλις τὸν εἶδε, γιατὶ δὲν θέλ'ς νὰ πάρ'ς τὴν Πολυαρέσου, ἐφόσον ἔδουκις ὑπόσχισιν γάμ';

— Μπουρεῖ νὰ ἔδουκα, ἀπάντησε ὁ Τουρλῆς, ἀλλὰ σήμιρις ἄλλαξα ἰδέα. Ἄλλουστι δικαίωμά μ' εἶνι. 'Ιγὼ γιὰ νὰ εἶμι ἰντάξ' ἰρώτ'σα κὶ τοὺν δικολάϐου τοὺν κὺρ Τιφτέρ' κὶ μοῦ εἶπι ὅτ' δὶν ὑπάρχ' κανεὶς νόμιους ποὺ νὰ τοὺ ἀπαγουρεύ'!...

'Η ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ Τουρλῆ ἔκανε τὸν κὺρ Νωματάρχη νὰ ϐαγκώσῃ τὸ χεῖλι του ἀπὸ τὸ κακό του. 'Ο Τουρλῆς εἶχε λάϐει ὅλα τὰ μέτρα του, ὥστε κάθε ἀπόπειρα ἐκϐιασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ κὺρ Νωματάρχη νὰ μὴ φέρῃ κανένα ἀποτέλεσμα. 'Αλλὰ ἡ στενοχώρια του δὲν κράτησε γιὰ πολλὰ δευτερόλεπτα, γιατὶ ἡ «άστ'νουμ'κή τ' οὐξυδέρκεια» ϐρῆκε ἀμέσως ἄλλο κόλπο.

—Ἔχ'ς δίκηου, Τουρλῆ, εἶπε. Δικαίουμα τοῦ κάϐι ἀνθρώπ' εἶνι ν' ἀλλάξ' ἰδέγια. 'Αλλὰ δὲ μ' λιές, τοὺ θέλ' τοὺ φυλλουκάρδ' σ' νὰ μείν' ἡ Πουλιαρέσου στοὺ ράφ' ἐξ ἰτίας σ';

—Κὶ γιατὶ θὰ μείν' στοὺ ράφ', κὺρ Νουματάρχ' μ', εἶπε ὁ Τουρλῆς. Στοὺ χουριὸ ὑπάρχ'ν πουλλοὶ λιϐιντουννοὶ ἰκτὸς ἀποὺ ἰμένα ποὺ θὰ θέλ'ν νὰ τὴν πάρ'ν.

—Τὶ λιὲς μουρὲ χαϊϐάν', φώναξε ὁ κὺρ Νωματάρχης ἀγανακτισμένος. 'Αφοῦ ἰσοὺ θὰ τὴν ἀφήκ'ς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμ' κανεὶς δὶν θὰ θέλ' νὰ τὴν πάρ' διγιότ' θὰ νουμίζ'ν ὅλ' ὅτ' ἔχ' κουσούρ'...

—Δὶν ξέρου κὺρ Νουματάρχ' μ', διαισυμάτ'ς εἶνι, ἀποκρίθηκε ὁ Τουρλῆς. 'Ιγὼ πάντους δὶν τὴν παίρν' διγιότι ἄλλαξα ἰδέγια...

—Καλὰ οὐρὲ Τουρλῆ, ἀπεφάνθη ὁ κὺρ Νωματάρχης, ἰφόσουν ἄλλαξις ἰδέγια δὶν θὰ σὶ ϐιάσου νὰ τὴν πάρ'ς. Ἂκ' ὅμους τὶ θὰ κάνουμ' γιὰ νὰ μὴ ριζιλιφτῇ ἡ κουπέλλα κὶ μείν' στοὺ ραφ';

—Τί, κὺρ Νουματάρχ' μ';

—Νά, τοὺ ἀπόγιομα θὰ ντ'ϑῇς κὶ θὰ πᾷς στοὺ γάμου. Ὄντας θ' ἀρχίσ' τοὺ μυστήριου κὶ θὰ σ' ἀρουτήσ' οἡ παπᾶς ἂν τὴ θέλ'ς τὴν Πουλυαρέσου γιὰ γυναῖκα, θὰ κρέν'ς ναί...

—Μὰ ἀφοῦ δὶν τὴν θέλω κὺρ Νουματάρχ' μ', τὸν διέκοψε ὁ Τουρλῆς, πῶς θὰ κρέν' ναί;

—Σιουπή, ξόανου, τὸν ἀποστόμωσε ὁ Φουντοτσάρουχος. 'Ισὺ θὰ κρέν'ς ναὶ ἀλλὰ ἡ Πουλυαρέσου ποὺ θὰ τὴν ἔχου ἐγὼ ὁρμηνέψ' θὰ κρέν' ὄχι, οὐ γάμους δὶν θὰ γιέν' κι' ὅλ' θὰ νουμίζ'ν ὅτ' ἐκεῖνι δὶν σὶ θέλ' κὶ ὄχ' ἰσύ. Μὴ ἰφτούνου τοὺν τρόπου κὶ ἰσὺ δὲν θὰ τὴν παντρεφτῇς κι' οἱ χουριανοὶ δὶν θὰ καταλάϐ'ν ὅτ' τὴν παρατᾷς ἰσύ. Δέχισι;

—Δέχουμι, κὺρ Νουματάρχ' μ', συμφώνησε ὁ Τουρλῆς, ἀλλὰ ἂν δὶν πῇ ὄχ' κὶ πῇ ναί;

—Μὴ φουϐᾶσ', τὸν καθησύχασε ὁ «'Αρχηγὸς τῆς 'Ιϑουσίας». 'Ιφόσο ἀναλαμϐάν' ἐγὼ ϑὰ γιέν' ὅπους σοῦ κρένου...

*

Τὸ ἀπόγευμα ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν μαζεμένο στὸ σπίτι τοῦ 'Αγκλέορα ποὺ θὰ γινόταν ὁ γάμος τοῦ Τουρλῆ μὲ τὴν Πολυαρέσω.

Ὅταν ὅλα εἶχαν ἑτοιμασθῆ κατέφθασε καὶ ὁ Τουρλῆς στολισμένος σὰν «γύφτικου σκεπάρν'» γιὰ νὰ μὴ γεννήσῃ καμμιὰ ὑποψία. 'Ο παπᾶ Μακρόγενος, φόρεσε τὸ ράσσο καὶ ἐπλησίασε τὰ «νογάμπρια».

—Θέλ'ς γιὰ γυναῖκα σ' τὴν Πουλυαρέσσου; ρώτησε πρῶτα πρῶτα τὸν Τουρλῆ.

—Τὴ ϑέλ', ἀπάντησε ὁ Τουρλῆς χωρὶς δισταγμό.

—Ἰσὺ τοὺν ϑέλ'ς γιὰ ἄντρα σ' τοὺν Τουρλῆ;

—Τοὺν ϑέλου κὶ τοὺν παραϑέλου, φώναξε ἡ Πολυαρέσω πρὸς μεγίστην κατάπληξιν τοῦ Τουρλῆ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ παίξανε.

—Στάσου παπᾶμ', ἐφώναξε καὶ γύρισε πρὸς τὸν Φουντοτσάρουχα ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ μυστήριον μὲ ἱκανοποίησι. Δὲν μοῦ εἶπις, κὺρ Νουματάρχ' μ' ρώτησε, ὅτ' ἡ Πουλυαρέσσου θὰ ἔλιγι ὄχ;

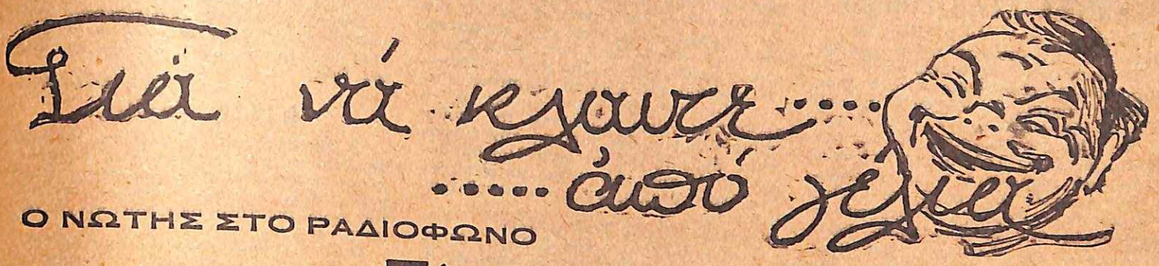
—Σιουπὴ ζωντόϐουλου, τὸν ἀποστόμωσε ὁ Νωματάρχης. 'Ιγὼ τὴν οὐρμήνεψα νὰ κρέν' ὄχ, ἀλλὰ φαίνιτι ὅτ' ὅπους κι' ἡ ἀφιντιά σ', ἄλλαξι κι' ἰφτούνη ἰδέγια κι' ἀντὶς νὰ κρέν' ὄχ' εἶπι ναί.

—Κὶ τώρα τὶ ϑὰ γιέν'; ρώτησε ὁ Τουρλῆς τρέμοντας.

—Θὰ γιέν' οὐ γάμους, τοῦ ἀπάντησε ὁ Φουντοτσάρουχος μὲ σοϐαρότητα, διγιότ' ἰφόσουν τοὺ μυστήριουν ἄρχισ', σύμφουνα μὶ τὶς διαταγὲς τῆς 'Ιερᾶς Συνόδ', ἀπαγουρεύθης' νὰ μείν' μισουτιλειουμέν'!

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

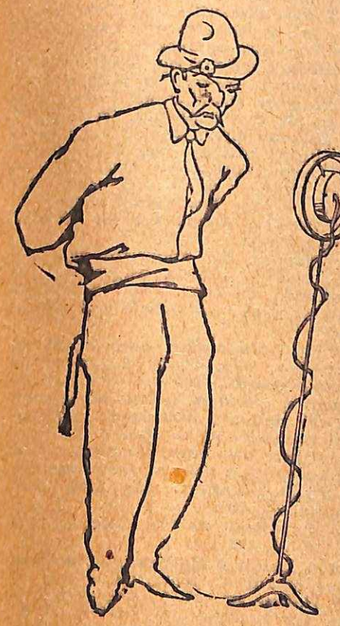

Ο ΝΩΤΗΣ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Τὰ παράσιτα!

—Σσσντάϐρρρρ! Ζζζζνννν! Ρχχχ! Γρ ρνρν!

—Δῶσε ϐάσι, ρὲ κόσμε μουρμούρη καὶ σύ, ρὲ Μανιώ μου ἀνίδεη, νὰ ϑαγμάξῃ τὸ πνέγμα σας μὲ τὸ Νώτη, ποὺ ἔνεκα ἡ μόδα, ἡ φωταγένεια καὶ τὰ μοῦπες—σοῦπα, ξηγιέμαι τελεφοῦγκεν, ἀτγῶτερ — κεντ, ἀτγῶτερ—κλόζετ καὶ δὰ συμμαζεύεται... Τὸ ὁποῖο, ρὲ Μανιώ, γιὰ νὰ περνάῃ κοτσάνι τὸ σήμερις ἡμέρα ὁ πᾶσα ἕκαστος, πρέπει νὰ μιλάῃ ἐγγλέζικα, νάχῃ

φωνὴ μὲ φωτογένεια, σιλουέττα μάρκα «μ' ἔκαψες» καὶ νάνε «σπίκερ»...

—Ζζζζννν! Ρχνχχχννν!...

—Μπρὰκ τὸ λοιπό, ρὲ Μίστο! Εἶπαμε νὰ παρασταίνῃς τὰ παράσιτα, μὰ ὄχι νὰ μοῦ κόϐῃς τὴν κουϐέντα. Τὸ λοιπόν, ρὲ μανάκι Μανιώ, ἀντάμωσα τὸ Μίστο τῆς μαμῆς προψὲ στὸν καφενὲ τσατισμένο. Σύννεφο, ποὺ λές, τὸ σικλέτι αὐτός, κάργα τὸ ντέρτι ἐγώ, μαννάρα μου. Τ' εἶνε, ρὲ φίλε;» τοῦ λέω. «Τὶ ϑὲς νάνε ρὲ μάγκα;» μοῦ λέει. Κεσάτια! Ξεφτελίστηκε ἡ 'Αθήνα, ρὲ Νώτη. 'Η λατέρνα καὶ τὸ ντέφι δὲν ἔχουνε πέρασι! 'Ο Θοδωρῆς ὁ 'Αράπης ποὺ κατέϐαξε τὶς «τραϐηχτὲς» καὶ ϐόγγαε ἡ 'Εμφύλιο, δὲ σταυρώνει φράγκο. Μᾶς ἔχει φάει τὸ ραδιόφωνο!»

—Ρὲ φίλε, τοῦ λέω, γι' αὐτὸ χαλᾶς τὴ ζαχαρένια σου; Θὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς ραδιοσπίκερ καὶ σύ...τὰ παράσιτα...

—Βζζζζ!.

—Βάστα, ρὲ Μίστο, μὴ σὲ περιλάϐω στὶς σϐέλτες!... Ἔτσι, ποὺ λές, ρὲ Μανιώ μου ἐφταπάρθενη κι' ἀκατέργαστη, κάνουμε σήμερις ἕνα εἶδος «πρόϐα τζενεράλε», μιὰ κι' εἴμαστε μαγγιόροι στὰ ραδιο—φονικὰ κι' οἱ δυό μας. Μπῆκες, τρυγόνα μου; Τώρα, ὅσον ἀναφορὰ τὰ παράσιτα, ϑὰ σοῦ πῶ στὰ γρήγορα γιατὶ τάξει κάϑε ραδιόφωνο: ἂς ποῦμε, ρὲ γοργόνα μου ἀφτέρουγη, πὼς ἡ καρδιά σου εἶνε ραδιόφωνο κι' εἶμαι 'γὼ μέσα «σόλος», τὸ ὁποῖο ἐφτακράτορας. Σάφνου —φτύσ' τὸν κόρφο σου!—μπαίνουνε μέσα στὴν καρδιά σου ὁ Φώντας ὁ Χαλές, τρισσὰς κι' ὁ Θοδωρῆς τῆς Κατίγκως τῆς γιατῆς σαϐανώτρας. Ἔ, αὐτοί, ρὲ Μανιώ μου, ϑάνε...παράσιτα! Ξηγιέμαι σινεάκι;

—Γρρλλλξννν!...

—Τ' ἀκοῦς, ρὲ μαννάρα μου; Γι' αὐτὸ γέμισε ἡ 'Εμφύλιο παράσιτα, γιατὶ κάϑε καρδιὰ τὸ σήμερις ἡμέρα ἔχει καταντήσει ραδιόφωνο καὶ κάϑε ραδιόφωνο καρμπανίσῃς: στοὺς καφενέδες, στὰ πεζοδρόμια, στὰ σαλόνια...ἀκόμα καὶ στὶς κρεϐατοκάμαρες. Ἂν κάνῃς πὼς ϑγαίνεις τσάρκα τὴ νύχτα στὸ Ζάππειο, ϑὰ δῇς κάργα στοὺς μπάγκους τὰ παράσιτα νὰ ξελιγώνωνται: μάτς—μούτς, ἄ, ϑέ, ἀμὰν—ἀμὰν καὶ ὕστερις...

—Γρννν!... Βζζζ!...

—Τὸ λοιπόν, ρὲ Μανιώ, δῶσε ϐάσι ν' ἀκούσῃς. Χτὲς τὰ μεσάνυχτα μπάνισα κάσου, 'Ανθίστηκα λαϑρεμπόριο, ἄναψα, κόρωσα, ϐούρ τὴν ἀμφίστομη καὶ... ἔ, ρέ, ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ ἂν φᾷς καὶ δὲ φοβῆϑηκε!

—Γλλλλψψψσσσσ!

—Βάστα ρὲ Μίστο! Μοῦ ρίχνεται ὄνας μπαμπέσικα καὶ μοῦ κατασκευάζει τὴν πρόσοψι Μαδρίτη!

—Γρρρρνννζζζζζ!...

—Εἶπα, ϐάστα. 'Αγριεύω ποὺ λές, Μανιώ, παίρνω φόρα νὰ ϐαρέσω μπηχτὴ καί...

—Γρρρρννν! Χχχχϑϑθγλλλ!

—Παράσιτα εἶν' αὐτὰ ἢ ϐάσανο; Ρὲ Μίστο, δὲ πᾶς νὰ γίνῃς ἐντιζέ'» νὰ φτιάνῃς πλάκες γιὰ ρομϐίες;... Κάνω νὰ ϐαρέσω ψιλοκρεμαστή...

—Βζζζζ!...

—Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, ρὲ Μανιὼ μελιστάλαχτη, τοὺς σκόρπισα τοὺς λεμέδες, μὰ ἔμαϑα ὕστερις, ρὲ γοργόνα μου ἄμωμη καὶ ἀνεξίτηλη, πὼς τὸ λαϑρεμπόριο ἦταν γιὰ...τὴν κερά σου κι' ὄχι γιὰ σένα..."Ετσι πῆγε ἄδικα ἡ πρώτη μου ἐκ—πομπή, μπῆκες;

—Βζζζ!... Γρρννν!...

—Πάψε, ρὲ Μίτσο, ἀρχίζουμε!... 'Αϐάντι μαέστρο!... 'Εδῶ Νώτης 'Ατσαλάκωτος, τὸ ὁποῖο: Σταϑμὸς... πρώτων ϐοηϑειῶν! Κυρίες καὶ κύριοι, στὸ πρόγραμμα ἤτανε ὁ σπίκερ καὶ τὰ παράσιτα. Μὰ ἐπειδὴ ὁ σπίκερ ϐράχνιασε, ϑ' ἀκούσετε μόνο τὰ...παράσιτα!

—Βζζζ... γρρρννν! Γλλλλ! Γκάπ!

ΝΩΤΗΣ ΑΤΣΑΛΑΚΩΤΟΣ

Γιὰ τὴν ἀντιγραφὴ

ΟΚΑΡ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΚΙ' Η ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

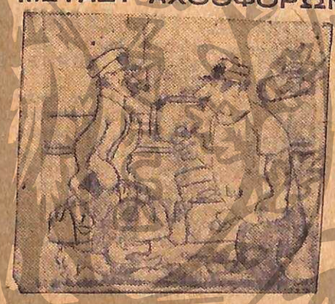
Δάκρυσαν τὰ ματάκια της, καὶ ϑύμωσε (πολύ,
ἡ κούκλα μου σὰν ϑέλησα, προχϑὲς νὰ τὴ (φιλήσω.

—«Ὄχι! μοῦ εἶπε: δὲ ϑὰ ἰδοῦν, τὰ χεί- (λη μου φιλί,
τώρα ποῦναι Σαρακοστή, αὐτὸ δὲν ϑὰ τ' (ἀφήσω.

Μικρούλα μου! τσ' ἀπήντησα: ἡ γνώμη (σου σωστή!
καὶ συμφωνῶ ἡ πράξι μου, πὼς ϑὰ ἦτα- (νε ἀρτήσιμη.
Μά! ὅμως, μιὰ καὶ ἔτυχε, νάναι Σαρα- (κοστή,
νὰ σοῦ φιλήσω τὴν ἐλπή, ποῦναι... ἡ (στήσιμη...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΡΚΟΜΑΝΗΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΑΧΘΟΦΟΡΩΝ

—Τοῦ πῆγα δυὸ ϐαλίτζες στὸ σπίτι καὶ ϐγάζοντας τὸ χέρι ἀπὸ τὴν τσέπη, μοῦ εἶπε: «Πᾶρε γιὰ νὰ πιῇς ἕναν καφέ».

—Καὶ τί σοῦϑωσε;

—Ἕνα σϐῶλο ζαχαρι!...

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 28)

ναγγείλετε τὴν ἀπόφασί σας, γιὰ νὰ μὴν ταλαιπωρηθῆ περισσότερο ὁ κατηγορούμενος, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ὁ ἴδιος σᾶς προσεκόμισα. Τὸ δῆθεν θῦμα τοῦ φόνου, ὁ Τζούλιους Τρένκ, εἶνε κι' αὐτὸς ἐδῶ! Θὰ σᾶς περιγράψω τὸ ἔγκλημά μὲ δυὸ λόγια. Ὁ Τρὲνκ, ἔχοντας στὸν νοῦ του νὰ σκηνοθετήσῃ τὴν δολοφονία τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐξύρισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν Ρόμπερτ Γκόρντον, ἀναγκάζοντάς τον νὰ ἐκστομίσῃ ἀπειλὲς ἐναντίον του. Ὕστερα πῆρε μαζί του τὸν ἰθαγενῆ Φίσον καὶ ἔφυγε. Ξέρουμε ὅλοι μας ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς περπατοῦν ξυπόλυτοι, καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ βρεθοῦν στὴν ἄμμο ἴχνη δύο ποδιῶν μὲ παπούτσια καὶ δύο ποδιῶν γυμνῶν. Ξέρουμε ὅμως, ἐπίσης, τὸν διακαῆ πόθο κάθε ἰθαγενοῦς νὰ ἀποκτήσῃ εὐρωπαϊκὰ παπούτσια καὶ ἐνδύματα. Γιὰ νὰ παρασύρῃ λοιπὸν μαζί του τὸν Φίσον, ὁ Τρὲνκ τοῦ ἔδωσε ἕνα ζευγάρι ἀπὸ τὰ δικά του παπούτσια καὶ μιὰ φορεσιά του.

»Ἔφυγαν μέσα στὴ νύκτα, ἀφήνοντας ἔτσι ἐπάνω στὴν ἄμμο ἴχνη τεσσάρων παπουτσιῶν. Ὅταν ἔφθασαν σὲ ἀπόστασι τεσσάρων μιλλίων ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι, ὁ Τρὲνκ, ποὺ βάδιζε πίσω ἀπὸ τὸν ἰθαγενῆ, σήκωσε τὸ τουφέκι του καὶ τοῦ τὸ κατέβασε στὸ κεφάλι, ἀφήνοντάς τον στὸν τόπο. Ὕστερα, εἶτε ἀπὸ σκοποῦ, γιὰ νὰ μείνουν στὴν ἄμμο τὰ ἴχνη ἐπιστροφῆς ἑνὸς Εὐρωπαίου, εἴτε τυχαίως,, ἐπειδὴ εἶχε ξεχάσει κάτι, ἐπέστρεψε στὸ ἀντίσκηνο γιὰ νὰ ξεφύγῃ ὁριστικῶς. Πάρτε τον τὸν ἀπαίσιο ἐγκληματία, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπ' ἐδῶ τὴν ἐπικειμένη καταδίκη τοῦ δῆθεν δολοφόνου του, γιὰ νὰ οἰκειοποιηθῆ ὕστερα τὸ μεταλλεῖο καὶ τὴν γυναῖκα του!

⁂

Ὁ Ρόμπερτ Γκόρντον ἀθωώθηκε πράγματι, καὶ ὁ Τρὲνκ ἔπεσε στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης.

Προτοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸ Δικαστήριο, ὁ ἀστυνόμος Μπρούκς πῆγε καὶ ὡρῆπε τὸν δικηγόρο Χόπκινς.

—Ἕνα πρᾶγμα θἄθελα νὰ μάθω, κύριε Χόπκινς, εἶπε. Τί ἀπόφασι εἶχαν ἐκδώσει οἱ ἔνορκοι; προτοῦ τοὺς διακόψω;

—Ἀθωωτικὴ λόγῳ ἀμφιβολιῶν! ἀπήντησε χαμογελῶντας ὁ δικηγόρος.

Καὶ ὁ Μπρούκς ἔμεινε ἐμβρόντητος.

ΟΥ·Ι'ΛΛΙΑΜ ΜΑΚΙΝ

Η ΕΚΡΗΞΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 6)

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΡΗΞΙΝ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν ἄλλα φαινόμενα, ὡς σεισμούς, ἐκρήξεις ἡφαιστείων καὶ κυκλῶνας, ὁ ἰσχυρὸς ἄνεμος ὁ ὁποῖος θὰ δημιουργηθῆ λόγῳ τῶν ρευμάτων, θὰ ἔχῃ τοιαύτην ταχύτητα ὥστε θὰ παρασύρῃ δένδρα καὶ σπίτια. Εἰς πολλὰ μέρη ἡ Γῆ θὰ δημιουργήσῃ τεραστίας καθηζήσεις καὶ χάσματα ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ ἐνταφιασθοῦν ὁλόκληρα κράτη! Ἐπίσης θὰ ἐμφανισθοῦν νέα μεγάλα ἡφαίστεια τὰ ὁποῖα θὰ ἐκραγοῦν κι' αὐτὰ καὶ θὰ δημιουργήσουν ἀφαντάστους καταστροφάς. Οἱ ὠκεανοὶ κυριολεκτικῶς θὰ βράσουν, αἱ καταιγίδες θὰ μαίνωνται, τεράστιοι ἀερόλιθοι θὰ πίπτουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς καὶ οἱ κερανοὶ θὰ διασχίζουν βροχηδὸν τὴν φλεγομένην ἀτμόσφαιραν.

Ἡ Γῆ δηλαδὴ θὰ μεταβληθῆ εἰς πραγματικὴν κόλασιν καὶ συνεπῶς οἱ κάτοικοί της θὰ εὕρουν ἀσφαλῶς τὸν τραγικώτερον θάνατον εἴτε καιόμενοι ὑπὸ τῶν κεραυνῶν καὶ ἡφαιστείων εἴτε παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ μαινομένου ἀνέμου, εἴτε ὑπὸ τὸ ὁρμητικὸν βάρος τῶν ἀερολίθων, εἴτε μέσα εἰς τὸ τεράστιον κῦμα θαλάσσης τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς θὰ σαρώσῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς καὶ θὰ ἐπανέλθῃ βορβορῶδες εἰς τὴν κοίτην του μετὰ πάροδον ἑνὸς ἀκαθορίστου χρονικοῦ διαστήματος.

Η «ΑΣΘΕΝΕΙΑ» ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Τέλος, ἡ ἔκρηξις τῆς Σελήνης θὰ ἐπιφέρῃ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, θ' ἀνατρέψῃ τοὺς ὑπάρχοντας νόμους τῆς φύσεως καὶ θὰ δημιουργήσῃ ἕνα σφοδρὸν πόλεμον μεταξὺ τῶν σωμάτων τοῦ ἀχανοῦς. Ὁμιλεῖ ἐπίσης καὶ περὶ «ἀσθενείας» τοῦ Ἡλίου.

Κι' ἂν αὐτὸς ἐπίσης ἐκραγῇ, ἀσφαλῶς τὸ σύμπαν θὰ μεταβληθῆ εἰς ἕνα πυροτέχνημα τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἀνυπολόγιστα καὶ οὐδεμία προφητεία δύναται νὰ τὴν περιγράψῃ.

Δρ. C. KERNEIZ

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 15)

λοιπὰ. Ἡ Τζέννυ εἶδε ἐπὶ τέλους τὸν καρχαρία, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Πὼλ ρίχθηκε μὲ ὁρμὴ στὴ θάλασσα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ Τζὰκ Μόρτον, στὸ ἄκουσμα τῶν φωνῶν, ὥρμησαν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα.

Ὁ ταγματάρχης ἦταν ἐκεῖνος ποὺ διηγήθηκε ὕστερα στὸν Πὼλ τί εἶχε συμβῆ.

—Τὸ τρόμαξες τὸ θηρίο, εἶπε. Ἔπεσες ἐπάνω ἀκριβῶς στὴ ράχη του. Θὰ νόμισε ὅτι τοῦ εἶχε ἐπιτεθῆ καμμιὰ φάλαινα, γιατὶ ἔκανε ἀπότομα μεταβολὴ καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ ταχύτητα σαράντα μιλίων τὴν ὥρα!

—Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπε ὁ Πώλ,... ἤμουν... πολὺ εὐτυχὴς ὅταν μὲ τραβήξατε στὸ κατάστρωμα.

—Μὰ γιατί; Ὁ καρχαρίας δὲν σὲ πείραξε, παρετήρησε ὁ ταγματάρχης.

—Ὄχι, δὲν μὲ πείραξε. Τὸν εἶδα ἀμέσως... νὰ φεύγῃ. Ἀλλὰ, βλέπετε, δὲν.. ξέρω κολύμπι!

—Δὲν ξέρεις, κολύμπι! ἐφώναξε ἡ Τζέννυ.

—Ὁ... ὄχι! Γι' αὐτὸ δὲν κάνω μπάνιο!

Ὁ ταγματάρχης Ράστερς τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι.

ΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

—Συγγνώμην, κύριε, μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶναι τὸ σπίτι μου;

—Καὶ ποῦ ξέρω ἐγώ;

—Ἄ, κατάλαβα... Εἶσαι κι' ἐσὺ μεθυσμένος!...

—Δὲν ξέρεις κολύμπι; Καὶ ρίχθηκες στὴ θάλασσα ἐπάνω σ' ἕναν καρχαρία!!! Ὢ, πῆρε ὁ διάβολος!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν προσελάμβανε—ἐπὶ τέλους!—στὴν ἑταιρεία. Καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἐγένετο κουμπάρος τῆς Τζέννυ καὶ τοῦ Πώλ.

ΑΡΘΟΥΡ ΜΙΛΛΣ

ΝΥΧΤΑ ΓΑΜΟΥ

Ὁ Μπράντφορδ ξανανέθηκε τὰ δυὸ σκαλοπάτια προσπαθῶντας νὰ προσελκύσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν προσοχὴ τοῦ γκάγκστερ, ὁ ὁποῖος, στεκόταν ἀκίνητος πίσω ἀπὸ τὴ βάρκα. Μιὰ πτυχή, ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς νέας, ἀνέμιζε.

Ὁ Μπράντφορδ γλυστροῦσε κάτα μῆκος τῆς σκάλας σὰν φείδι. Ἀντήχησε κι' ἄλλος πυροβολισμός, ἀλλὰ δὲν τὸν πέτυχε. Ὁ ναύτης εἶχε σκαρφαλώσει σὰν πίθηκος, εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ τὰ μπράτσα τὸν γκάγκστερ κι' ἔσφιγγε τοὺς ἀγκῶνες του ἐπάνω στὰ πλευρά του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἐκεῖνος γλύστρησε, τοῦ ξέφυγε καὶ ρίχθηκε στὴ θάλασσα. Βυθίστηκε στὸ νερὸ κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναβγῆκε στὴν ἐπιφάνεια ὅπου ἔμεινε ἀκίνητος. Εἶχε πεθάνει πέφτοντας.

—Ὑπάρχει καὶ τρίτος γκάγκστερ στὸ πλοῖο εἶπε ὁ πλοίαρχος. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν συλλάβω μὲ τοὺς ναύτες μου.

—Πολὺ καλά — ἀπήντησε ὁ Μπράντφορδ, ἔχω ἐγὼ νὰ κάνω. Μιὰ στιγμή. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε στὴ καμπίνα της ἢ τουλάχιστον βρισκόταν ἐκεῖ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδα! Ὁ Μπράντφορδ χύθηκε σὰν τρελλὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μπῆκε στὴν καμπίνα κι' ἄφῆκε ἕναν στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἡ σύζυγός του καθόταν ἥσυχη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ δὲν σοῦ συνέβη τίποτε, μικροῦλα μου! εἶπε μὲ ἤρεμη φωνὴ — ἀλλὰ ἐδῶ μέσα στὸ πλοῖο ὑπάρχει ἕνας γκάγκστερ.

Ἡ Λάουρα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ ψυχρότητα.

—Νομίζω, ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοῦ... εἶπε ἡ Λάουρα δείχνοντας μιὰ ἀνθρώπινη σιλουέττα ποὺ βρισκόταν κατὰ γῆς, σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μούγγριζε.

—Κι' ὅταν ἀκόμη, συνέχισε ἡ Λάουρα, ἕνας σύζυγος ἐγκαταλείπει τὴν γυναῖκα του ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου, ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἀμυνθῆ γιὰ τὴν τιμή της. Τοῦ ἔσπασα στὸ κεφάλι τὸ κανάτι μὲ τὸ νερό.

—Εἶσαι σπουδαία, Λάουρα. Καὶ γιὰ καλὴ τύχη δὲν τὸν σκότωσες. Αὐτὸς θὰ μοῦ δώσῃ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ μοῦ χρειάζονται.

—Σκέπτεσαι νὰ τὸν κρατήσῃς ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα;

Ἐνῷ λοιπὸν ὁ Μπάντφορδ τοῦ ἔδενε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, εἶπε:

—Πρέπει νὰ τὸν φυλάξω ἐγὼ ὁ ἴδιος. Δὲν ἐμπιστεύομαι κανέναν κι' ὅταν μπῇ στὴ φυλακὴ τότε θὰ ἡσυχάσω.

Ἡ Λάουρα ἔκανε ἕνα μορφασμὸ καὶ δὲν μίλησε πιά.

Τὸ πρωί, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἑπτὰ ὁ γκάγκστερ παρεδόθη στὴν ἀστυνομία τοῦ Ἄλμπανυ κι' ὁ Μπράντφορδ συνήντησε τὴν σύζυγό του στὸ ξενοδοχεῖο.

—Μόνοι ἐπὶ τέλους!, εἶπε εὐχαριστημένος.

Ἡ Λάουρα τότε τοῦ ἀπήντησε χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ:

—Δόσε μου ἕνα βιβλίο νὰ περάσω τὴν ὥρα μου. Μπορῶ νὰ πῶ πῶς εἶμαι μόνη. Κάνω τὸ ταξεῖδι τοῦ μέλιτος μ' ἕναν ἀστυνομικό!...

Ὁ Μπάντφορδ δὲν εἶπε τίποτε.

ΤΖΩΝ ΜΠΡΑΟΥΝ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Οἱ νόμιμοι καὶ κρυφοὶ σύζυγοι τῶν βεντετῶν

Πιστέψετέ με. Δὲν ὑπάρχει χειρότερος, πιὸ ἀπαίσιος καὶ πιὸ φρικτὸς ρόλος ἀπὸ τὸν ρόλον τοῦ συζύγου μιᾶς στὰρ τοῦ κινηματογράφου. Γνωρίζω ἕναν πλούσιον βιομήχανον τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα μιὰ χαριτωμένη «βεντέττα» κι' ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἔχασε τὴν ὑπομονή του, ἀπελπίστηκε καὶ πῆρε τὸ πρῶτο βαπόρι ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἐγκαταλείποντας γιὰ πάντα τὴν τρελλή του περιπέτεια.

Ἦταν ὁ σύζυγος τῆς Μάργκαρετ Β. διὰ τὴν ὁποίαν ἔλεγε ὅτι δὲν ὑπῆρχε σὰν κι' αὐτὴ στὸν κόσμο καλή, εὐγενική, ἀφοσιωμένη. Ὁ κινηματογράφος ὅμως ἦταν τὸ φοβερό της πάθος. Τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκαν ἠθέλησε νὰ πάῃ στὸ «στούντιο». Ὁ δυστυχὴς Σ(δνεῦ Λ... ὁ σύζυγός της, ἄρχιζε νὰ μὴ καταλαβαίνῃ τί τοῦ γινόταν καὶ τί ἔκανε. Καὶ ὅσο περνοῦσαν οἱ ἡμέρες τόσο ἡ χαριτωμένη του γυναικούλα γινόταν ὁλοένα πῶς νὰ πῇ κανείς,— ἀπρόσιτη! Πῶς μποροῦσε λοιπὸν ὁ δυστυχὴς σύζυγος νὰ περάσῃ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος μὲ τὴν ἀκούραστη γυναικούλα του, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴ χαραυγὴ ἕως τὰ μεσάνυχτα ζοῦσε μόνον μέσα στὰ «στούντιο» καὶ μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὸν κινηματογράφο;

Ἀπογοητευμένος, τῆς παρεπονέθη, ἀλλὰ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της δὲν συγκινήθηκαν.

—Γιατί, ἀγαπητέ μου, δὲν ἐγκαταλείπεις αὐτὲς τὶς ἀνόητες δουλειές σου, τοῦ εἶπε, καὶ δὲν ἀφοσιώνεσαι κι' ἐσὺ στὸν κινηματογράφο; Ἔτσι δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ ζοῦμε ὁ ἕνας χωριστὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον...

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι πῆρε ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ πρῶτο βαπόρι, ποὺ θἄφευγε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ξανασυναντήθηκε πιὰ τὸ ἐρωτευμένο καὶ νόμιμο αὐτὸ ζευγάρι.

Η ΜΑΝΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Ἀλλὰ πόσες ἄλλες ἀστεῖες καὶ πικρὲς σελίδες δὲν περιέχουν τὸ ρωμάντσο τῶν γάμων τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων; Ἂν τολμοῦσε νὰ τὸ ξεφυλλίσῃ κανεὶς κεφάλαιο πρὸς κεφάλαιο, θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ, διαβάζοντάς το, ὁλόκληρες δεκαετίες!

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνας παραγωγὸς τῆς Καλλιφορνίας, ὁ ὁποῖος ἀπ' ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια ζῇ κοντὰ μὲ τοὺς θεοὺς τῆς ὀθόνης, ἔλεγε:

«Μιὰ «στὰρ» μπορεῖ νὰ ἔχῃ σύζυγον. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶνε μιὰ καλὴ σύζυγος χρειάζεται, ὁ ἄλλος νὰ μὴ ξέρῃ τί σημαίνει κινηματόγραφος, νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τύχη τῆς συζύγου του καὶ νὰ εἶνε τόσο ἔξυπνος ὥστε νὰ καταλάβῃ πότε θὰ εἶνε καιρὸς νὰ ἐξαφανισθῇ».

Κι' ἡ περίπτωσις τῆς Ντῆτριχ; Ὅλοι σχεδὸν γνωρίζουν ὅτι ἡ μοιραία Μαρλὲν εἶχε ἕναν σύζυγο ἀκριβῶς ὅπως τὸν περιγράφει παραπάνω ὁ παραγωγὸς ἀπὸ τὴν Καλιφορνία. Ἦταν καλός, μετριόφρων, ἀφοσιωμένος, ἐρωτευμένος καὶ τοῦ ἦταν ἀρκετὸ «νὰ πέφτῃ λίγο περισσότερο φῶς στὰ μάτια του». Κι' ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπλήρωσε γιὰ τὴν δόξα τῆς «βεντέττας», τὴν ὁποία ὁ Ράϊνχαρ ἀνέβασε

Τζὶν Πάρκερ

στοὺς οὐρανοὺς τῆς δόξης ἦταν ἀκριβῶς ὁ σύζυγός της, τὸν ὁποῖον δὲν δυσκολεύθηκε νὰ πετάξῃ μὲ τὶς κλωτσιὲς ἀπὸ τὸσπίτι, γιὰ νὰ μὴν τὴν ρεζιλεύῃ καὶ γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὴ θέσι της.

ΤΑ ΜΑΛΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ἀλλά, δὲν πρέπει ὅμως νὰ πιστέψετε ὅτι ζοῦν εὐτυχισμένοι οἱ ἀστέρες ὅταν παντρεύωνται μαζί των. Τὸ διαζύγιο εἶνε ἡ ἀναπόφευκτη συνέχεια τοῦ εἰδυλλίου των.

Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς καὶ ἡ Μαίρη Πίκφορ ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια μάλωναν καὶ ἀλληλοϋβρίζονταν. Ὕστερα ἡ μοιραία ὥρα ἐσήμανε καὶ ξέρετε πολὺ «καλὰ τί συνέβη!

Ὁ Μπάρρυμορ καὶ ἡ Κοστέλλο εἶχαν κατορθώσει νὰ ζήσουν γιὰ κάμποσο καιρὸ σὰν εὐτυχισμένοι σύζυγοι, καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ σαγηνευτικὴ Ντολορὲς εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὀθόνην γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στὸν ἄνδρα καὶ τὰ παιδιά της.

Κάποιο βράδυ ὅμως, μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελῆ καὶ ἰδιόρρυθμα μπὰρ τοῦ Χόλλυγουντ ἄκουσε κάποιον νὰ λέγῃ γι' αὐτήν:

—«Τὴν δυστυχισμένην, ἐξ αἰτίας τοῦ σκυλομούρη τοῦ Τζὼν, χάνει μιὰ λαμπρὴ σταδιοδρομία».

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ντολορὲς ἡ ὑποδειγματικὴ σύζυγος, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν δαιμονισμένη καὶ νὰ ζητῇ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν κινηματογράφο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἔκανε. Κι' ἔτσι γίνηκε πάλι — ἀστέρι καὶ μεσουράνησε!

Μὰ μποροῦμε νὰ ξεχάσουμε τοὺς καυγάδες τῆς Τζόαν Κράουφορντ μὲ τὸν γυιὸ τοῦ Φαίρμπανκς; Οὔτε τοὺς μεταξὺ τῆς Νόρμας Σῆρερ καὶ τοῦ Ἰρβιγκ Θάλμπεργκ, τοῦ μεγαλοβιομηχάνου ποὺ πέθανε τὸ παρελθὸν ἔτος.

Τέλος, ἂς ἀκούσουμε κι' αὐτὴ τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν: Ὅταν κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς χοροῦ στὸ σπίτι τῆς Τζὶν Πάρκερ, ἐλέχθη ὅτι ὁ Κλὰρκ Γκαίηκμολ καὶ ἡ Κάρολ Λομπάρντ εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ ἐπισήμως, μιὰ μικρὴ συζήτησις ἄρχισε μεταξὺ τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ καὶ τοῦ Ρόναλντ Κόλμαν, διότι ὁ Ρόναλντ ἐπέμενε νὰ πείσῃ τὸν Γκάρυ ὅτι οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι θὰ μάλωναν δέκα πέντε μέρες τὸ πολὺ μετὰ τὸ γάμο τους, ἐνῷ ὁ δεύτερος τοὺς ἔδιδε τριῶν μηνῶν προθεσμία γι' αὐτὴ τὴ δουειά.

(Δὲν ξέρουμε ὅμως μήπως τσακωθοῦν πολὺ ἀπ' τὸ γάμο τους!).

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

Νὰ περνᾶτε τὴν ὥρα σας

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1ον Σκέλη ἀριστερά

1. Κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐπείγεται.
2. Τριχωτός.
3. Ἀπόγονοι παρανόμων δεσμῶν.
4. Λυγισμένος πειραματικὸς ὀλίνος σωλήν.
5. Μέγας Ἑθνικὸς Εὐεργέτης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐδόθη εἰς πάροδον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου.
6. Βιβλικὸς προφήτης.
7. Δύο ψηφία ἀπὸ τὴν λέξιν «σκότος» — τραβῶ, σύρω — Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.
8. Ψηφίον τοῦ ἀλφαβήτου.
9. Ἄρνησις.
10. Ψηφίον τοῦ ἀλφαβήτου — ἐπαινῶ — πλάσμα.
11. Ὀροφὴ ἐκκλησίας.
12. Κουβᾶς.
13. Κλητικὸν ἐπίθετον.
14. Δενδρόφυτος τόπος.
15. Ὅπλον πολλῶν μυρικαστικῶν ζώων.
26. Ἄνθος.

2ον Σκέλη δεξιά

1. Φεύγω, πηγαίνω.
2. Μεγάλος θυμός.
3. Κάτι ποὺ πίνεται.
4. Ἄλγος, ὀδύνη.
5. Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ.
6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
7.
8. Ὁ κάθε ἕνας.
9. Καύσιμος ὕλη.
10. Ὕπαρξις.
11. Θάνατος.
12. Ἄνθρωπος ποὺ περιοδεύει διαρκῶς.
13. Μουσικὴ νότα.
14. Ὁ νεκρὸς ἑνὸς ἐπισήμου προσώπου.
15. Τροφὴ ἵππων.
16. Ἀντώνυμία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

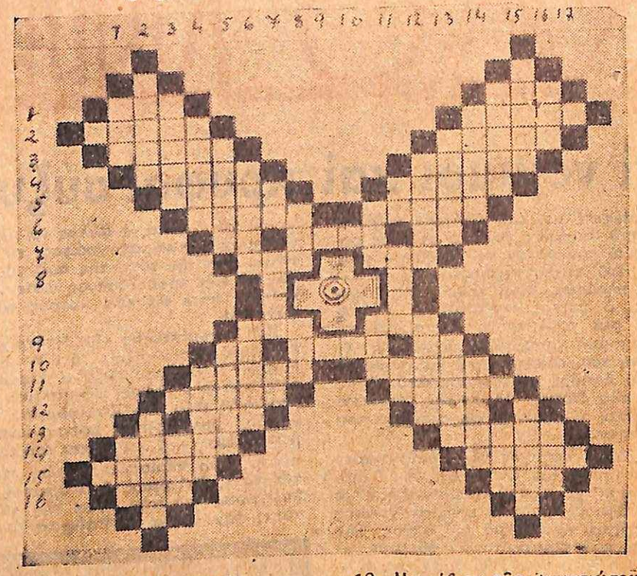
1ον Ἄνω σκέλος (ἀριστερά)

1. Πόλις τῆς Ἀρμενίας καὶ λίμνη
2. Ἔχθρα.
3. Ἀμέσως.
4. Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ Κράτους.
5. Τὸν εἶχε καταπιῆ κῆτος.
6. Κατάστασις ὑπνηλίας.
7. Ἐπίθετον ἐκκεντρικοῦ Ἄγγλου συγγραφέως — χρονικὸς σύνδεσμος — Ἀναφ. Ἀντώνυμία.
8. Νεᾶνις.

2ον Ἄνω Σκέλη (δεξιά)

10. Πρώην ὑπουργός.
11. Μουσικὴ νότα — Σηκώνω — Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.
12. Τερματισμὸς ὑποθέσεως.
13. Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ.
14. Χωρὶς συντροφιά.
15. Ὁ Βασιλεὺς τῶν πτηνῶν.
16. Ἀμόλυντος.
17. Ἡ κόττα βγῆκε ἀπ' αὐτὸ κι' αὐτὸ ἀπ' τὴν κόττα;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Κάτω σκέλος (ἀριστερά)

1. Ὑπάρχει ἀνάγκη.
2. Ἀπαραίτητος σὲ βραχώδη ἀκτήν.
3. Ἐπίρρημα (εἰς τὴν δημοτικήν).
4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5. Νῆσος τῆς Δωδεκανήσου.
6. Ἀπάτη, κακὴ πρόθεσις.
8. Μάρκα αὐτοκινήτων.

Κάτω σκέλος (δεξιά)

10. Μικρόβιον τῆς φυματιώσεως.
12. Τὸ ἀντίθετον τῆς μεγάλης πείνας.
13. Εἶνε ἀνώτερος τῶν πάντων σὲ κάθε Κράτος.
14. Ταραχή, ἀναστάτωσις.
15. Ἀθησσυνιακὸς τίτλος εὐγενοῦς.
16. Βάσις μετρήσεως.
17. Κτητικὸν ἐπίθετον.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΣ;

Ὅταν κανεὶς βρίσκεται σὲ μιὰ συναναστροφή, μπορεῖ κάλλιστα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς παρευρισκομένους κάνοντας μερικὰ ἁπλᾶ ταχυδακτυλουργικὰ παιγνιδάκια. Ὅλοι θὰ τὸν θαυμάσουν καὶ θὰ νομίσουν πὼς ἔχουν μπροστά των ἕνα ταχυδακτυλουργὸν ἐξ ἐπαγγέλματος. Δώσατε προσοχὴν εἰς τὴν κατωτέρω περιγραφὴν των καὶ λύσιν των καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὰ μάθετε καὶ θὰ τὰ ἐκτελέσετε καὶ σεῖς.

ΕΝΑΣ ΚΟΜΠΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ζητᾶτε ἀπὸ ἕνα ἐκ τῶν παρευρισκομένων τὸ μαντῆλι του καὶ συγχρόνως βγάζετε καὶ τὸ δικό σας, λέγοντας: «Νὰ εἶνε καθαρὸ καὶ καλοσιδερωμένο σὰν τὸ δικό μου. Τώρα θὰ σᾶς παρουσιάσω σ' αὐτὸ ἕναν κόμπο ποὺ θὰ γίνῃ μόνος του μὲ τὸν ἀέρα». (Σχ. 1). Πιάνετε τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη του καὶ τὸ τινάζετε. Ὕστερα μὲ τὸ ἕνα, δύο, τρία,... ὁ κόμπος γίνεται καὶ προκαλεῖτε τοὺς παρευρισκομένους νὰ δοκιμάσουν νὰ τὸ κάνουν.

Πῶς τὸ κατορθώσατε αὐτό; Ἔχετε δέσει ἐκ τῶν προτέρων τὸν κόμπο εἰς τὴν ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ ποὺ κρατᾶτε εἰς τὰ χέρια σας καὶ καθὼς τὸ τινάζετε δυὸ τρεῖς φορὲς πιάνετε μιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες τρεῖς γωνιὲς τοῦ μαντηλιοῦ

καὶ μ' ἕνα διπλὸ σπάγγο δένετε ἕναν κόμπο γύρω ἀπὸ τὸν ἕναν. Κατόπιν περνᾶτε ἀπὸ τὸν διπλὸ σπάγγο καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς κρίκους ποὺ στέκουν ἐπάνω στὸν πρῶτον γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ περάσουν. Ἐσεῖς ὅμως, χωρὶς νὰ λύσετε τὸν κόμπο τοὺς ἐλευθερώνετε προκαλοῦντες τὸν γενικὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν σας.

Πῶς τὸ κατορθώνετε; — Κατὰ τὸ δέσιμο τοῦ κρίκου ὁ σπάγγος πρέπει νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὸν κρίκον καὶ μέσα ἀπὸ τὴ θηλειὰ κι' ὅταν τραβηχτῇ ἀπὸ τὰ δυό του ἄκρα ὁ κρίκος μένει ἐλεύθερος.

Η ΖΑΧΑΡΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΛΥΩΝΕΙ

Ποιὸς θὰ μπορέσῃ νὰ βάλῃ μέσα στὸν καφὲ ἕνα κομμάτι ζάχαρι χωρὶς νὰ λυώσῃ; (Σχ. 6). Κανεὶς βέβαια. Ἐσεῖς ὅμως θὰ τὸ κατορθώσετε. Παίρνετε ἀπὸ μιὰ ζαχαριέρα ἕνα τετραγωνάκι ζάχαρι καὶ τὸ βουτᾶτε στὸν καφέ. Μπᾶ! Βουλιάζει! Ἂς πάρω, λέτε, ἕνα ἄλλο τετραγωνάκι καὶ νὰ δοκιμάσω. Παίρνετε συγχρόνως καὶ τὸ...μαγικό σας μαντῆλι καὶ τὸ τυλίγετε. Κάνετε μερικὰ ζόρκια καὶ κατόπιν βάζετε τὴ ζάχαρι στὸν καφέ, ἡ ὁποία δὲν... λυώνει, ἀλλὰ στέκει στὴν ἐπιφάνεια!

Πῶς συμβαίνει αὐτό; Ἀλείφετε προηγουμένως τὸ τετραγωνάκι τῆς ζάχαρης μὲ κολλώδιον ποὺ βρίσκετε σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Ἡ ζάχαρι λυώνει μέσα στὸν καφέ, ἀλλὰ τὸ κολλώδιον ποὺ σχηματίζει μιὰ μεμβράνη γύρω ἀπὸ τὴ ζάχαρι διατηρεῖ τὸ σχῆμα της καὶ μένει στὴν ἐπιφάνεια.

ΟΙ ΚΡΙΚΟΙ

Παίρνετε τέσσερους κρίκους (Σχ.7), ποὺ διαλύεται νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν ἀέρα.

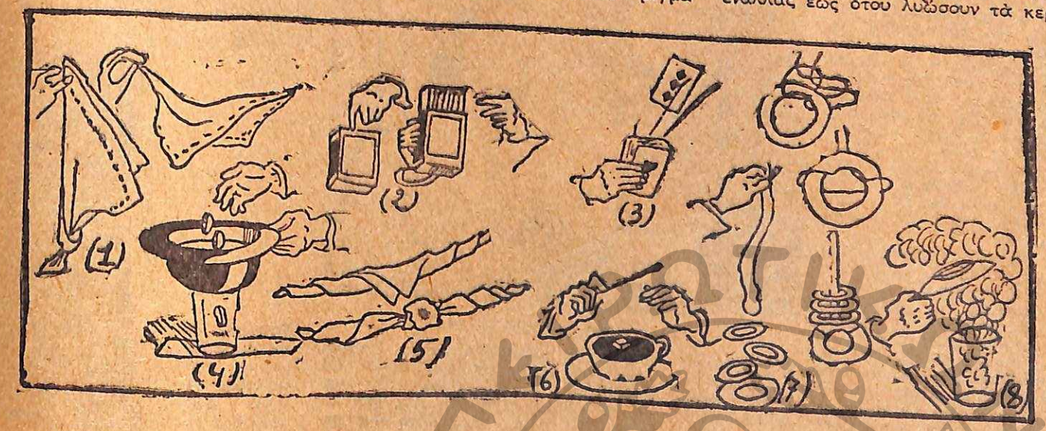
Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΖΥΓΟΣ

Ἕνα πολὺ διασκεδαστικὸ παιγνιδάκι εἶναι ὁ μυστηριώδης ζυγός. Παίρνετε ἕνα μπουκάλι, δυὸ κεράκια, ἕνα σύρμα ὡς 20 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, ἕναν φελλὸ καὶ μιὰ λάμα ξυρίσματος.

Τοποθετεῖτε τὸ μπουκάλι ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, τὸ βουλώνετε μὲ τὸν φελλὸ κι' ἐπάνω σ' αὐτὸν στηρίζετε κοφτὰ τὴ λάμα τοῦ ξυρίσματος. Κατόπιν παίρνετε τὸ σύρμα καὶ στὰ δυό του ἄκρα στηρίζετε (τρυπώντας) τὰ δυὸ κεράκια. Μὲ προσοχὴ τότε ἀκουμπᾶτε τὸ σύρμα ἀκριβῶς στὸ μέσον ἐπάνω στὴ λάμα, οὕτως ὥστε νὰ ἰσορροπήσῃ. Ὅταν λοιπὸν θὰ ἔχετε ἑτοιμάσει τὸ μηχανηματάκι αὐτό, ἀνάβετε μὲ προσοχὴ τὰ κεράκια. Σὲ λίγες στιγμές, ὅταν θ' ἀρχίσουν νὰ λυώνουν τὰ κεράκια θὰ δῆτε ἕνα φαινόμενον. Ὁ ζυγὸς θ, ἀρχίσῃ νὰ κινῆται πότε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὸ τὸ φαινόμενον; Ἁπλούστατα, κάθε φορὰ ποὺ πέφτει κι' ἀπὸ μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὰ καιόμενα κεριά, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ γίνεται ἐλαφρότερο καὶ τὸ ἄλλο βαρύτερο, καὶ ἐναλλὰξ ἕως ὅτου λυώσουν τὰ κεριά.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀστερισμῶν ἦσαν πάντοτε σύμβολα γιὰ ὅλους τοὺς λαούς. Οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Σίναι, οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Αἰγύπτιοι, Ἀσσύριοι, Φοίνικες, ἐταξινόμισαν τοὺς ἀστερισμοὺς καὶ ἔκαμαν τὰς ἀστρολογικὰς των παρατηρήσεις. Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὁ Εὔδοξος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ περιέγραφε τοὺς ἀστερισμούς. Ἀνάλογα μὲ τὴν κίνησι τῶν ἀστέρων καὶ τὸν ζωδιακὸν κύκλον

ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΘΕΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως ἑνὸς ἀτόμου προέλεγαν οἱ διάφοροι ἀστρολόγοι καὶ μάντεις τὸ μέλλον καὶ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του.

Ἡ δεσποινὶς Βάνδα Βέγκερ συνεργάτις μας Νοτιοαμερικανίς μελετήσασα πολλὰ ξένα συγγράμματα δίδει ἀπαντήσεις σχετικὰ μὲ τὸ ζῴδιόν σας ἐὰν τῆς γράφετε μέσον τοῦ περιοδικοῦ μας ἐγκλείοντες Δρ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν. Ἀνάγκη ὅμως νὰ τῆς δώσετε:

1ον Τὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὥραν τῆς γεννήσεώς σας.
2ον Τὸ μικρό σας ὄνομα.
3ον Τ' ὄνομα τῆς πόλεως ποὺ ἐγεννήθητε.

Ἡ ἀπάντησις θὰ σᾶς δοθῇ διὰ τῆς «Σφαίρας» εἰς τὸ ψευδώνυμον ποὺ θὰ ὑποδείξετε. Ἐντὸς τοῦ φακέλλου σας ἐγκλείετε τὸ δελτίον τοῦ ζωδίου σας.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Ἵνα ἐξυπηρετήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας, ἀπετάθημεν εἰς δύο διακεκριμένους ἐπιστήμονας τῆς πρωτευούσης, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν καλωσύνην ν' ἀναλάβουν τὴν παροχὴν δωρεὰν ὁδηγιῶν.

1ον) Ἰατρικῶν συμβουλῶν διὰ κάθε πάθησιν. Οἱ ἀναγνῶσται μας δύνανται νὰ γράφουν ἐλευθέρως μὲ ὁποιοδήποτε ψευδώνυμον προτιμοῦν τὴν πάθησίν των λεπτομερῶς. Θὰ λαμβάνουν τὰς ἀπαντήσεις διὰ τοῦ περιοδικοῦ, εἰς σελίδα τὴν ὁποίαν θὰ καθιερώσωμεν πρὸς τοῦτο.

2ον) Καλλυντικῶν συνταγῶν. Αἱ ἀναγνώστριαί μας θὰ δύνανται νὰ ζητοῦν ὁδηγίας ἐπὶ παντὸς ζητήματος ποὺ τὰς ἐνδιαφέρει, σχετικῶς μὲ τὴν ὑγιεινὴν τοῦ προσώπου των κ.λ.π.

Δύνανται νὰ γράφουν πᾶν ὅ,τι τὰς ἀφορᾷ μὲ ψευδώνυμον. Ὁ δερματολόγος ἰατρὸς τῆς «Σφαίρας» θ' ἀπαντᾷ ἀμέσως, διὰ τῆς ἰατρικῆς στήλης.

ΓΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ λεπτότερα πράγματα μιᾶς γυναίκας ἀπὸ ἀπόψεως ὁμορφιᾶς καὶ σχετικῶς μὲ τὴν διατήρησί της εἶνε τὸ δέρμα τοῦ προσώπου της. Πολλὲς φορὲς συμβαίνει κάτι τὸ πολὺ παράξενο. Σὲ μερικὰ σημεῖα τὸ δέρμα μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ λιπαρὸ καὶ σ' ἄλλα νὰ εἶνε τραχὺ καὶ στεγνό. Τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενον, ἂν μπορῇ νὰ τὸ ὀνομάσῃ κανεὶς ἔτσι, ἀποτελεῖ σημαντικὸν ἐμπόδιον γιὰ τὴν γενικὴν διατήρησιν τῆς καλλονῆς τοῦ προσώπου, γιατὶ ὁποιοδήποτε καλλυντικὸν κι' ἂν μεταχειρισθῇ μιὰ γυναῖκα γιὰ τὴν ἀνωμαλία αὐτή ποὺ παρουσιάζει τὸ δέρμα, μπορεῖ νὰ εἶνε ἐπιβλαβές, ἢ τὸ λιγώτερον χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα, διὰ μερικὰ μέρη τῆς ἐπιδερμίδος. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἄλλος τρόπος παρὰ νὰ μεταχειρίζεται μιὰ γυναῖκα διάφορα εἴδη καλλυντικῶν δι' ὡρισμένα μέρη τοῦ προσώπου.

Πῶς γίνεται τὸ μακιγιάρισμα

Κατὰ γενικὸν κανόνα, τὰ πιὸ λιπαρὰ μέρη τοῦ προσώπου εἶνε τὸ μέτωπο, ἡ μύτη, τὸ σαγόνι, ἐνῶ τὰ μάγουλα εἶνε μᾶλλον στεγνά.

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ βάζετε μιὰ κρέμα στεγνὴ στὰ λιπαρὰ αὐτὰ μέρη—ποὺ ἄλλως τε ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ προσώπου γιατὶ γυαλίζουν περισσότερο καὶ ἔχουν μεγαλύτερους πόρους καὶ μαῦρα στίγματα—καὶ νὰ κάνετε καὶ μερικὲς μαλλον ζεστὲς κομπρέσσες ἐπιτόπιες, διότι ὁ ἀτμὸς εἰσέρχεται ἀπὸ τοὺς πόρους καὶ διαλύει τὰ λίπη ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποφευχθῇ μ' εὐκολία ἡ διείσδυσις τῶν ἀτμῶν τῆς κομπρέσσας καὶ εἰς τοὺς πόρους τῆς στεγνῆς ἐπιδερμίδος, δι' αὐτὸ συνιστᾶται, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ τοποθέτησίς της, νὰ ἀλείφωνται τὰ στεγνὰ μέρη τοῦ προσώπου μὲ μιὰ μᾶλλον λιπαρὰ κρέμα κατὰ τρόπον ὥστε ὁ ἀτμὸς τῆς κομπρέσσας νὰ μὴ τὰ προσβάλλῃ. Μετὰ πὸ πέρας τῆς ἐργασίας αὐτῆς, πιέσατε ἕναν—ἕναν τοὺς μαύρους πόρους κι' ἔπειτα βουτῆχτε ἕνα μπαμπακάκι σὲ λίγο καμφοροῦχον οἰνόπνευμα τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συστέλλῃ τοὺς πόρους καὶ νὰ βγάζῃ τελείως τὸ λίπος ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ ἀλείψατε ἐλαφρὰ ὁλόκληρον τὸ μέρος αὐτό.

Κατόπιν ἀφαιρεῖτε ἀπὸ τὴν στεγνὴν ἐπιδερμίδα τὴν λιπαρὴ κρέμα ποὺ ἔχετε βάλει ἀπὸ πρίν, μ' ἕνα μαλακὸ πανάκι ἢ μ' ἕνα πετσετάκι ἀπὸ εἰδικὸ χαρτὶ κατάλληλο ἀκριβῶς γι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν καὶ προχωρεῖτε στὸ μακιγιάρισμα.

Πρέπει ὅμως τώρα νὰ μεταχειρισθῆτε μιὰ κρέμα ὄχι πολὺ λιπαρή, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσετε ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς τῆς μύτης σας, τοῦ μετώπου καὶ τῆς σιαγόνος σας, εἶνε λιπαρά. Κι' ἂν ἡ κρέμα αὐτὴ εἶνε πολὺ στεγνὴ γιὰ τὸ στεγνὸ μέρος τῆς ἐπιδερμίδος σας, μπορεῖτε κάλλιστα νὰ τῆς δώσετε τὸ λίπος ποὺ τῆς χρειάζεται, ἀλείφοντάς την κάθε πρωῒ καὶ γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ μιὰ κρέμα περιέχουσαν ὀλίγην λανολίνην. Αὐτὴν τὴν κρέμαν τὴν βγάζετε ὅταν θέλετε νὰ φορέσετε τὴν κρέμα γιὰ τὸν δρόμο.

Τὸ ζεστὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι, ποὺ εἶνε τόσο πολύτιμα πράγματα γιὰ τὰ λιπαρὰ δέρματα, ἀπεναντίας εἶνε μέγιστοι ἐχθροὶ τοῦ στεγνοῦ δέρματος. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον πρέπει τὸ πρωῒ νὰ πλένετε τὴ μύτη, τὸ μέτωπο καὶ τὴν σιαγόνα μὲ ζεστὸ νερὸ ἐνῷ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ προσώπου νὰ μὴν τὰ πλένετε καθόλου ἀλλὰ ν' ἀρκῆσθε μόνον νὰ τὸ ἀλείφετε μὲ ὀλίγην κρέμα.

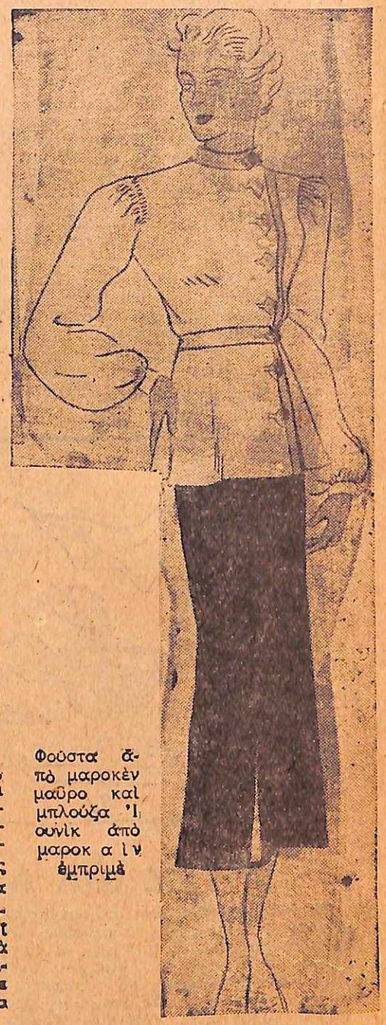
Μετὰ πάροδον συντόμου μᾶλλον χρονικοῦ διαστήματος, θὰ φθάσετε ἀσφαλῶς στὸ σημεῖο νὰ ἀποκτήσετε μιὰν ἐπιδερμίδα, ὁμοίας ὄψης σ' ὅλα τὰ μέρη της καὶ τοῦτο θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ μεταχειρισθῆτε ἀργότερα ἕνα καὶ μόνον καλλυντικὸν γιὰ τὸ πρόσωπό σας.

Συμβαίνει μάλιστα πολλὲς φορὲς καὶ κορίτσια 17—18 ἐτῶν νὰ παρουσιάζουν ἕνα τέτοιο εἶδος ἀνωμάλου ἐπιδερμίδος.,

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ συνιστᾶται ἐπάλειψις μὲ μῖγμα μισὸ ἀλκοὸλ καὶ μισὸ αἰθέρα ἡ ὁποία ἐπάλειψις γίνεται μὲ λίγο βαμβάκι περασμένο στὴν ἄκρη ἑνὸς σπίρτου.

ΥΒΟΝΕ

Η ΜΟΔΑ
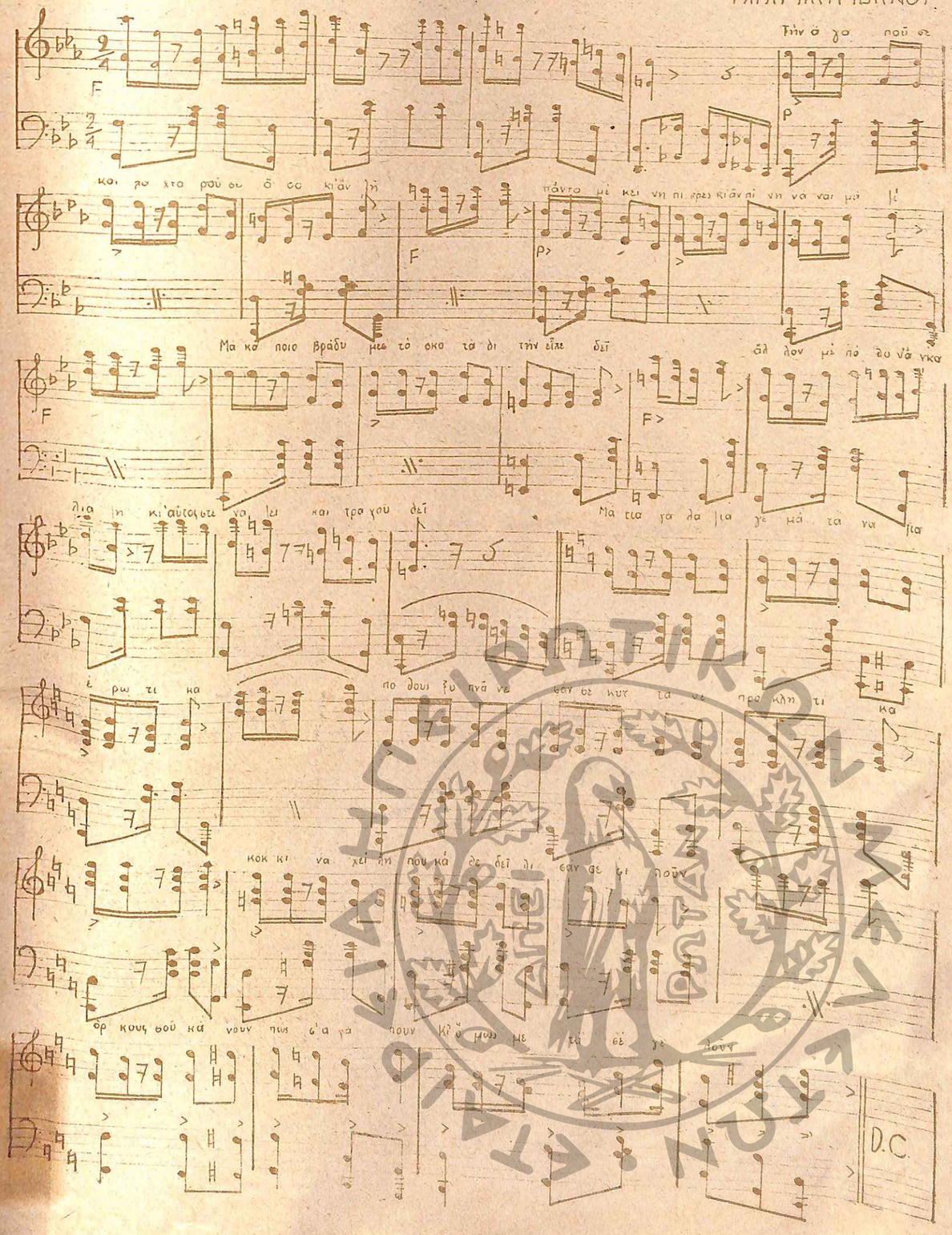

Φοῦστα ἀπὸ μαροκὲν μαῦρο καὶ μπλούζα 'Ιουνὶκ ἀπὸ μαροκαὶν ἐμπριμὲ

ΜΑΤΙΑ ΓΑΛΑΖΙΑ

Στίχοι
ΘΑΝ. ΠΑΒΛΥΓΕΡΗ

Μουσική
ΜΙΜΗ ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΥ

ZANNET ΜΑΚΔΟΝΛΑΔ — ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ